

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๘

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๒๓ ถึง ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๕๑

[๕]

ครั้งที่ ๒๗/๒๕๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

๑. ประธานแจ้งเรื่องขอความเห็นชอบในการ
แต่งตั้งประธานคณะกรรมการตรวจเงิน

[๖]

แผ่นดิน และสมาชิกสภาผู้แทนขอลา

ออกจากสมาชิกภาพ

๓๒๒๔-๓๒๒๖

๒. รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๒๖ และ ๒๗/๒๔๕๑ (สามัญ)
ชุดที่ ๑

๓๒๒๖

๓. กะที่ ฎาม

- (๑) เรื่ององค์การต่างตัวทำการเผยแพร่
ลัทธิคอมมิวนิสต์ ของ นายเพ็ง

ลิมปะพันธ์ ฎามกระทรวงมหาดไทย ๓๒๒๖-๓๒๒๗

- (๒) เรื่อง การคุมขังนักโทษ ของ ร.ท.
จงกล ไกรฤกษ์ ฎาม กระทรวง
มหาดไทย

๓๒๒๗-๓๒๓๒

- (๓) เรื่อง ร้องผู้บัญชาการทหารบก คุม
ทหารเข้าคืนกรมสรรพากร ของ
นายเทพ โชตินุชิต ฎาม นายก
รัฐมนตรี

๓๒๓๒-๓๒๓๓

- (๔-๕) เรื่องการช่วยเหลือราษฎรที่ถูกนำ
หัวมข้าวและอดข้าว ของ นายช.
สายเชอ ฎามกระทรวงมหาดไทย

๓๒๓๔-๓๒๔๐

- (๖) เรื่อง เครื่องบินอังกฤษเข้ามาทั้ง
ระเบิดในเขตแดนไทย ของ นาย
ยกเสียง เหมะภักดิ์ ฎาม กระทรวง
มหาดไทย

๓๒๔๐-๓๒๔๒

[๗]

- (๗) เรื่อง การตัดอาชั้พของราษฎรใน
การปลุกยาเวอริเนีย ของ นาย
เฟ็ง ติมปะพันธ์ งาม กระหวง
การคลัง ๓๒๔๒-๓๒๔๓
- (๘) เรื่อง กิจการขององค์การขนส่ง
ของ หลวงอรธพรพิศาล งาม
นายกรัฐมนตรื ๓๒๔๓-๓๒๔๔
๔. พิจารณาร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉะ
บบที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๑ ของ นายเทียม
ไชยนันท์ นายบุญคุ้ม จันทรศรีสุริยวงศ์
และนายบุญมี ป่าม่วงคี ๓๒๕๕-๓๓๕๕

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๒๘/๒๕๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

ณ พุทธศักราช ๒๕๕๑ วันพฤหัสบดี ๒๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๑.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๖๓ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเบิกประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องการแจ้งให้ประชุมทราบ วันนี้มีหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องคืบหน้าของเรื่องพระราชบัญญัติการเห็นชอบในการแต่งตั้งประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน มีใจความว่า เนื่องจากประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินในสังกัดสำนักงานการรัฐมนตรีได้ว่างอยู่ และสำนักงานการรัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้หลวงวรพาศย์พินิจ ข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นพิเศษ เลขาธิการคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นผู้รักษาราชการในตำแหน่งประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ตลอดจนมาจนบัดนี้ ปรากฏว่าหลวงวรพาศย์พินิจได้ปฏิบัติหน้าที่มาด้วยความเรียบร้อย สมควรแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้ คณะรัฐมนตรีจึงได้ประชุมปรึกษาลงมติให้ดำเนินการขอความเห็นชอบจากสภาผู้แทนในอันที่จะแต่งตั้งให้หลวงวรพาศย์พินิจ ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ตามความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน พุทธศักราช ๒๕๓๖ เรืองนฤเป็น

เรื่องที่เคยปฏิบัติกันมา ก็ต้องขออนุมัติตามกฎหมาย ในการที่สถานีฯ
ต้องให้ความเห็นชอบ

ไม่มีสมาชิกที่กังวลใจ

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้องด้วยประการใด ๆ
หรือทักท้วงในเรื่องนี้ด้วยประการใด ๆ ข้าพเจ้าขอถือว่าที่ประชุมสถานี
ได้อนุมัติให้ความเห็นชอบตามที่รัฐบาลเสนอมา

ต่อไปนี้ ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมนี้ทราบ ข้าพเจ้ามี
ความเสียใจที่จะต้องแจ้งให้ที่ประชุมนี้ทราบว่า ได้มีสมาชิกสภาผู้แทน ซึ่ง
ร่วมคณะของเรามาขอออกไป ๒ คน เมื่อข้าพเจ้าได้รับโยธาเป็นทางการ
แล้ว ข้าพเจ้าและรองประธานได้พยายามปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทั้งใน
ฐานะที่เป็นประธานและทั้งในฐานะส่วนตัวเกี่ยวข้องกับสมาชิกทั้งสองคน
นั้น แต่ในที่สุดก็จำเป็นต้องนำเรื่องนั้นมาแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ยืนยันว่า
สมาชิกทั้งสองได้ขอลาออกไปแล้วโดยโยธาของท่าน สมาชิกทั้งสอง ซึ่ง
ข้าพเจ้าจะขอท่านให้ที่ประชุมฟัง โยธาของหม่อมราชวงศ์ศักดิ์ฤทธิ
ปราโมช ผู้แทนพระนคร

“ตามที่สภาผู้แทนได้ลงมติให้จ่ายเงินเพิ่มพิเศษแก่สมาชิกสภา
ผู้แทนนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณพเจ้าไม่อยู่ในฐานะที่จะปฏิบัติหน้าที่ของ
ข้าพเจ้าด้วยความไว้วางใจจากประชาชน โดยเฉพาะในเขตที่เลือกตั้งของ
ข้าพเจ้าอีกต่อไป จึงขอลาออกจกสมาชิกภาพตั้งแต่วันที่นั้น เป็นต้นไป”
“นี่คือของวันที่ ๑๖

แล้วข้าพเจ้าขอเรียนว่า ข้าพเจ้าขอพินิจ ชินชะชะวณะ มีหนังสือใจ

ความว่า

“เนื่องจากข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณมีความสามารถที่จะปฏิบัติคนให้เป็นไปตามอุดมคติในฐานะผู้แทนที่ใกล้ชิดกับประชาชนมาได้ จึงขอลาออกแก่บุคคลเช่นคุณนี่” หนังสือลงวันที่ ๑๖ เหมือนกัน เมื่อได้แจ้งให้ที่ประชุมอย่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็จะได้ดำเนินการต่อไปตามระเบียบ

ระเบียบวาระที่ ๒ ข้าพเจ้าขอให้อธิบดีรายงานการประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๒๖ และ ๒๗/๒๕-๕๑ (สามัญ) ชุดที่ ๑

ไม่มีสมาชิกขอแก้ไขอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติอธิบดีรายงานการประชุม

ระเบียบวาระที่ ๓ กระทั่งตาม กระทั่งที่ ๑ เรื่อง องค์การต่างที่ว่าการเผยแพร่วรรณกรรมนิสิตของ นายเพ็ง ลิมปะพันธ์

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ทราบว่าได้มี องค์การ ต่างที่ว่าการต่างแห่งเข้ามาดำเนินการในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปรากฏว่าได้มีการเผยแพร่วรรณกรรมนิสิตไทยการแจกจ่ายเงินแก่ผู้ยากจน และใช้วิธีการโฆษณาในลักษณะแปลกๆ นอกจากนั้นปรากฏว่าได้ตั้งเงินรางวัลหรือเงินเดือนให้แก่ดำเนินผู้ใหญ่ ยาน ในเขตอำนาจและชั้นนอกของจังหวัดพระนคร และ ชนบุรี ก็จังหวัดที่ใกล้เคียงกับทุกตำบลและหมู่บ้าน สำหรับผู้ที่มีเงินไปขายให้แก่พวกเหล่านั้นส่วนมากไม่ใช่คนไทย โดยมีวัตถุประสงค์ให้เผยแพร่ลทธิให้แก่ประชาชนคนไทยเป็นส่วนสำคัญ เรื่องนี้อาจเป็นภัยแก่ชาติและชาติภพนี้ ขยายของรัฐบาลไทย จึงขอเรียนถามว่าพฤติการณ์ขององค์การนี้ควรดำเนินการอย่างไรบ้าง

ปรีชา พนมยงค์

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า เรื่ององค์การค้างชำระค่าการเผยแพร่ลัทธิ
คอมมิวนิสต์ตามที่ท่านผู้แทนตั้งกระทู้ถามมานั้น ทางตำรวจยังไม่ปรากฏว่า
มีการเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศไทย ที่มีรูปการ เป็นผิดกฎหมาย
แต่ประการใด ถ้ามีการกระทำผิดกฎหมายตำรวจจะต้องจับกุมและปราบ
ปรามโดยเคร่งครัด

นายเพ็ง ดิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : ความที่รัฐบาลกล่าวยังไม่
ปรากฏการเผยแพร่เป็นการผิดกฎหมาย ข้าพเจ้าอยาก จะเรียนถาม
รัฐบาลว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์ที่เผยแพร่และใช้กัน โดยทั่วไป รัฐบาล
ถือหรือไม่ว่าเป็นลัทธิที่ก่อความสงบเรียบร้อยให้แก่ประชาชน อีก
ประการหนึ่ง ถ้าหากว่าลัทธิ ได้เผยแพร่เข้ามา ในประเทศไทยโดยแท้จริง
แล้ว การกระทำของชนกลุ่มนี้ รัฐบาลถือว่าเป็นความผิด รัฐบาลจะเอา
กฎหมายใดมาบังคับการกระทำเช่นนั้น

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ตามข้อเท็จจริงที่ผู้ตั้งกระทู้ถามมานั้น เป็นเรื่องที่กำลังสืบสวน หาข้อเท็จจริง
กันอยู่ ในการเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์อาจจะมีโทษหลายวิธี แต่ถ้าวิธีใด
เป็นการกระทำ ผิดแผกต่อความ สงบเรียบร้อย ของ ประชาชน ก็ ถือว่าเป็น
ลัทธิที่ผิดกฎหมาย ใช้กฎหมายอาญามาตรา ๑๐๘- จนถึง

นายเพ็ง ดิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : ถ้าหากว่ารัฐบาลถือว่า
การเผยแพร่ ลัทธิคอมมิวนิสต์ก่อความ สงบเรียบร้อย จะใช้มาตรา ๑๐๘- จนถึง
ข้าพเจ้าอยากเรียนถามรัฐบาลว่า รัฐบาลนั้นใจหรือว่ารัฐบาลจะ
ไม่เจริญรอยตามลัทธิคอมมิวนิสต์

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
รัฐบาลขอเรียนขอแจ้งแก่ท่านผู้ตั้งกระทู้ถามว่า

นายเฟิง ลิมปะพันธ์ (ผู้ต้องหา) : แต่ว่ารัฐบาลที่รับรองใน
ลักษณะแล้วถ้าปรากฏว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ได้เผยแพร่และมีบุคคลกระทำ
เช่นนี้จริง ๆ แล้วรัฐบาลนี้จะปราบปรามโดยเด็ดขาดหรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ถ้าเป็นลัทธิคอมมิวนิสต์ผิดกฎหมายแล้วรัฐบาลจะต้องปราบปรามอย่าง
เด็ดขาด

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งตามข้อไป เรื่องการคุมขังนักโทษ
ของ ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ ตามกระทรวงมหาดไทย

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พยานโศก) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ปรากฏว่า ท่าน จอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้สั่งให้ตักกวาน
นักโทษ และในต่อมาทางเรือนจำทวาย ได้จัดการกักขังนักโทษตัก
กวานนั้นไว้ในที่แคบจำกัดห้องละไม่ต่ำกว่า ๑๐ คน ผิดสุขภาพอนามัย
ชัลด้อยชอกวันละไม่เกิน ๓ ชั่วโมง โดยเฉพาะที่ได้ถูกโรงพยาบาลมี
นักโทษถูกขังกรรมานจะตายอยู่ราว ๕๐ คน ลักษณะเช่นนี้ย่อมผิด
ในเรือนจำทวายขาดอาหารด้วยหลายแห่ง ฉะนั้นจึงขอถามรัฐบาลว่า
ได้คำนึงถึงมนุษยธรรมบ้างหรือเปล่า และท่านจะจัดการนักโทษอย่างไร
เมื่อใด เพราะเรือนจำที่แออัดแน่นใช้ที่นอนของท่านนักโทษอยู่ ท่าน
ทราบหรือไม่ และท่านจะแก้ไขในเรื่อง "คน" อย่างไร

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ในกรณีทั่วทั้งจังหวัดหนึ่ง ๆ ที่ขังนักโทษเกินกว่า ๑๐ คนนั้น ชื่อนั้น
ไม่มีความจริง ในกรณีอื่นว่ามีเรือนนักโทษไปขังไว้ที่ศูนย์
โรงพยาบาลนั้นก็มีอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ที่ทวายนั้น
ย้ายไปนอนแล้วก่อนที่กระทู้ถาม ในเรื่องเวลานี้ผู้ตั้งกระทู้ถาม

ด้วยตนเอง ปรากฏว่าในเรือนจำครั้งไปเราใช้ขังแต่เพียงผู้ตั้งหัวเท่านั้น ส่วนนักโทษเด็กชาคนั้นได้ย้ายไปอยู่กลางแจ้ง เพราะฉะนั้นในคราวที่บรรดานักโทษหรือผู้ที่ต้องขังอีกน้อยย่อมเป็นกรณีคล้ายในทางคดีนี้ไป

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินิจโลก) : ที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยตอบมาว่า ได้กำหนดพาเข้าป่าและคืนนอน ๆ ไปที่เรือนจำทุกโทษนั้นก็เป็นความจริง แต่ความจริงนั้นถว้เราไปข้อนี้แต่ก่อน และขังกันแน่นอีกนั้นเพ่งย้ายไปก่อนที่ระไปป่าไปก็ เพราะฉะนั้นข้อเท็จจริงอันนี้ไปก็แล้วหายไปหมดแล้วปรกติแล้ว แต่ก่อนความจริง ๘ วันเท่านั้นก่อนที่ระพาไปก็หมดแล้วจริง ทนทนมคงจะติดตามนักด้วยความประสงค์ว่ารัฐบาลมีเจตนาคัดกรวยกรวย แต่ทนมมีระถึงคราวที่ระยกรวยได้รัยหรือได้รัยจริงทุกกลายเป็นรัยทุกทีเรื่องตลอดครวนั้น ก็เป็นเช่นนี้ตลอดการก็ ข่าพะเจ้าขอถามว่าคนจะรักการแก้ไขอย่างไร คือคนที่จะดำเนินงานตามกฎหมายกัก ตามคำสั่งของรัฐบาลกัก พอไปปลายทางมักไม่เป็นผลสมประสงค์ทั้งที่รัฐบาลตั้งใจมา ก็ยังกลัวว่านักท่านแก้ไขเราแก้ไขได้ไปดูด้วยกัน ได้พบความจริงอีกข้อหนึ่งว่าผู้ที่เราควางถูกทำโทษ เมื่อออกไปแล้วอย่างปรกติ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ของผู้พ้นโทษนั้นกลับเข้ามาใหม่ในเรือนจำนั้นนั้นแสดงว่าเรือนจำ ไม่ได้ประสงค์ขมรมผู้กระทำผิดให้เป็น คนดี ได้เรื่องนั้นขอถามรัฐบาลว่าท่านได้คิดและได้รัยที่ระจัดการอย่างไรต่อไป

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ในกรณีที่เราจะหาคนที่ทำงานตามความประสงค์ของท่านผู้ตั้งกระทู้ถามนั้น รัฐบาลก็ได้ตั้งใจที่จะปฏิบัติเช่นนั้น ถ้ามวลชนท่านตั้งกระทู้ขึ้นนี้ ได้ช่วยตั้งกระทู้ถาม คือนำข่าวอย่างนั้นอย่างนั้นมาเล่าให้รัฐบาลฟัง รัฐบาลก็เอาใจใส่สืบเสาะ ไขว่คว้าและสืบสวน สืบหาผู้ผิดที่ช่วยคนผิดหรือราษฎรคนใดที่จะมาว่าข้าราชการคนใดประพฤติผิดกับคนอื่นหรือราษฎรที่รัฐบาล

ไม่ใคร่เลย คือเอาคำร้องของประชาชนหรือผู้แทนราษฎรยื่นทางที่ระ
หองหากคนที่กระทรวงทำการยังไม่สมควรก็ และหวังว่าวิธีนี้จะทำให้บุคคล
ที่ประกอบกิจการงานหรือข้าราชการบางกระทรวงมีที่ระวิงขึ้น นอกจากนั้น
รัฐบาลก็กำลังเสริมค่าครองชีพและเพิ่มผลรายได้ของข้าราชการ หวังว่า
ต่อไปข้างหน้าจะมีการร่วมมือรวมใจกัน และหวังว่าอย่างที่ท่านสมาชิก
ทั้งหลายเช่นนี้ในนครที่ท่านวัดกจักรศรีคลศสหายไป

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ท่านได้กล่าวแล้วว่าต่อไป
เรือนจำต่าง ๆ เช่นลพบุรีต่าง ๆ ผู้ที่อยู่ในระหว่างหรือผู้สมัครระหว่าง
คดีเท่านั้น ส่วนนักโทษที่ขาดค่าเบี้ยเลี้ยงไปไว้ที่บางขวาง ที่บางขวาง
ก็เป็นที่จำกัดอยู่ ก็เอาไปเพิ่มขึ้นมาอีก ทักอีกคนอยู่แล้ว เย็นที่แคบเหลือ
เกิน และในสาระสำคัญที่ข้าพเจ้าก็จะทำตาม ขอถามรัฐบาลว่าท่าน
เหลียวแลคนในเรือนจำต่าง ๆ ที่วิวาชขาดอาหาร โดยถนัดชิวถ้าจะให้
รับความสุขลาพอนามยี่สิบขึ้นกว่าเท่าที่เขินอยู่เขินนี้ ท่านจะรับได้หรือไม่
ว่าท่านจะมีที่ระวิงให้ที่วิวาชขาดอาหาร ในเรือนจำต่าง ๆ เพราะว่ามี
ในเรื่องที่ห้ามเป็นคนละโลก โลกนี้เป็นโลกมนุษย์ ที่เราผ่านลงใน
พระที่นั่งอนันต ๆ ก็สบาย แต่คนที่อยู่ในเรือนจำต้องที่ระวิงไม่ได้ ปรารถนา
มีถึง ๗-๘ ประการต่าง ๆ นั้นเหลือกำลัง เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะเพ่งเล็ง
และตรวจขึ้นให้มนุษย์ในเมืองไทยเราเป็นมนุษย์อยู่ยลเว้นในเรือนจำด้วย

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :

ในการที่เล่านักโทษที่ขาดค่าเบี้ยเลี้ยงไปไว้ที่บางขวางก็ในขณะนั้นระยะเวลา
ต่อไปจากนั้นนี้จะไม่เต็ม เพราะว่าที่บางขวางกว้างใหญ่ไพศาลมาก
ข้าพเจ้าไปคนเดียวคนเดียว เวลานั้นไม่มีนักโทษที่มาขึ้น ส่วนใน
ข้อที่ว่านักโทษนั้นตั้งรัฐบาลให้วิธีที่ไปข้างนี้บ้าง ท่านก็ควรจะให้ความ
กี่ยเห็นมาด้วยค่า และเพราะฉะนั้นก็ควรจะให้มีผลว่า ๘๗ เหนือนัก

ให้ทา เมื่อออกจากเรือนจำแล้วพวกเหล่านี้ก็มีโอกาสประกอบอาชีพ
ของตัวที่มีความสามารถ ที่บางช่วงก็เช่นเดียวกัน ที่หลังต่าง ๆ นั้น
ท่านอธิการบดีก็พิจารณาของเข่ว่า ได้มีการปฏิบัติอาชีพหลายอย่างหลาย
ชนิด ท่านจะอนุมัติ และหวังว่าจะเป็นพอใจ ส่วนที่ว่ารัฐบาลรับรอง
ตรวจตราเรือนจำใหม่ ให้เป็นลักษณะที่ดีทั้งสาม โดยวิธีการปกครอง
อบรมนักโทษนั้น ทางรัฐบาลก็ได้ตั้งใจในเรื่องนี้อย่างกวัดขันอยู่แล้ว

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ขอขอบคุนรัฐบาลที่ตั้งใจ
กรุณาเรือนจำอย่างที่ว่า ท่านมีขยายถาม เพราะเชิญให้ถาม เพราะ
บอกว่าในเรือนจำ ได้จัดการให้เรียบร้อยอะไรต่าง ๆ ในวันที่ท่านกับ
ข้าพเจ้าไปคนักโทษ ข้าพเจ้าดูในช่วงกลางคืนเต็มไปด้วย ปรากฏเต็มท้น
น้ำที่อาบมีข้าวสากเต็มไปหมด เต็มไปด้วยเชือก ไร้ที่เคียว อย่างที่
ข้าพเจ้าเห็นที่ตามเรือนจำ นอกจากที่ขอมสัปรก ที่อาบน้ำของนักโทษ
สกปรก ผลที่ได้แก่นักโทษดูเหมือนว่าอย่าให้กลายเป็นการร้ายแก่นักโทษ
ไปเลย งานนักโทษก็แยกเคียว เพราะฉะนั้นการที่จะดูตามตามเรือน
นักโทษ บางทีจะกลายเป็นผลร้าย ท่านอย่าให้เครื่องจักรตัวใหญ่
กระต๊อนดีแล้วจักรกลตัวใหญ่ แล้วอย่าให้ของบรรดาผู้กระทำความผิด
เป็นอาญาอาชญากรรมเข้ามา เช่นข้าพเจ้า ให้ตัวเลข ๖๐ เปอร์เซ็นต์ เขา
ให้ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ในข้อที่ท่านจะจัดระเบียบอะไร ในเรือนจำเป็นข้ออบรม
สันติภาพที่อบรมเพื่อมนุษย ให้เป็นคนที่ดีมี เพราะต้องปกครองเป็น
โรงเรียนสำหรับทำซ่อมโรงเรียนสำหรับในย่านเสียแล้ว

นายเลียง รัชกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
สำหรับเรื่องซ่อมและค่าวัสดุของนักโทษและผู้ต้องขังนั้น รัฐบาล
ได้จัดงบประมาณไว้เรียบร้อยแล้ว ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะต้อง
ในต้นเดือนมกราคมที่จะถึงนี้ท่านอธิการบดีขอเป็นงบประมาณ ๖๐ เปอร์เซ็นต์

ที่ตกลงกันเข้ามาก่อนนั้น อันนั้นก็เนื่องจากการยอมรับในเรื่องว่าไม่ได้คืนที่
รัฐบาลได้ตั้งใจได้พยายาม ได้เอาใจใส่มากในการยอมรับ คือท่านักโทษ
ให้เขียนคนดี ไม่ใช่ทำนักโทษให้เขียนคนรอก เพราะฉะนั้นเรื่องนี้รัฐบาล
ได้เอาใจใส่ เพราะฉะนั้นในเวลาหนึ่งที่ว่านักโทษที่ออกไปแล้วก็ควรจะ
ประกอบอาชีพมากกว่าที่จะกลับไปอีกเหมือนอย่างก่อน

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งข้อไปเรื่อง รองผู้บัญชาการทหารบก
คุมทหารเข้าคืนกรมสรรพากร ของนายเทพ โชตินุชิต ตามนายกรั
มนตรี กระทั่งเจ้าของกระทั้ไม่มา ได้มอบให้นายฟอง สิทธิธรรมตามแทน
นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทั้คว
ณนายกรัมนตรีครั้งถัดไปนี้

๑. เมื่อวันที่ ๒ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ การลงนาม รองผู้บัญชา
การทหารบก ได้คุมทหาร ๑ หมวดเต็ม เข้าคืนกรมสรรพากร อันเกี่ยว
แก่ภาษีเงินได้นั้น ข้าพเจ้าขอทราบว่า พล.ท. การ การสงคราม ได้ใช้
อำนาจตำแหน่งหน้าที่ใด ที่กระทำไปเช่นนั้น

๒. การกระทำเช่นนั้นเป็นการเสียหายแก่กระทรวงบริหารหรือไม่

๓. รัฐบาลจะมีนโยบายที่จะให้รองผู้บัญชาการทหารบกเข้า
เกี่ยวข้องกับงานบริหารเช่นนั้นหรือไม่

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์ รัฐมนตรี สังกัดกระทรวงมหาดไทย
รัฐมนตรี : ขอตอบกระทั้ของท่านผู้แทนทั้งนี้ สำหรับข้อหนึ่งนั้นท่าน
บอกว่าได้มีการคุมทหาร ๑ หมวดเต็มเข้าคืนกรมสรรพากรนั้น ได้ความข้อ
เท็จจริงนั้นเพียงว่ามีนายทหาร ๑ นาย นายตำรวจ ๑ นาย ได้รับคำสั่ง
ในทางคืนกรมการให้ใช้ไปส่วยส่วยหัด ฐานตั้งกรมสรรพากร ซึ่งเขียน
อำนาจของกรมการเช่นนี้ มีที่ ส.ว. พล.ท. การสงครามนั้น
ไม่ได้ไปด้วย

หน้าที่ของหนังสือพิมพ์เองเมื่อได้ทราบว่า มีการเสนอข่าวผิดพลาดไปจาก
ข้อเท็จจริงและถ้าจะให้ความเป็นธรรมหรือเสนอข่าวที่ถูกต้องแล้วก็ถ้าจะ
ได้ทำไปในภายหลังนั้น เรียกว่าเป็นหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ที่จะช่วย
เหลือบรรณาธิการหรือจะช่วยเหลือบุคคลซึ่งปรากฏเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์นั้นให้
ได้รับความเป็นธรรมตามสมควรที่หนังสือพิมพ์ได้เสนอไป สำหรับข้อ
ที่ ๒ ว่าจะมีรัฐบาลจะใช้หรือผู้บัญชาการทหารบกได้ทำงานเกี่ยวกับ
บริหารต่อเป็นนั่นหรือไม่ สำหรับผู้บัญชาการต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม
สมควรโดยละเอียดซึ่งเป็นกรรมการนั้นก็ถึงเป็นกรรมการไม่ใช่เกี่ยวข้องเป็น
ข้าราชการหรือประจำตำแหน่งในหน้าที่ราชการโดยเฉพาะ การเป็น
กรรมการนั้นเป็นการช่วยเหลือราชการส่วนหนึ่ง ซึ่งจะทำให้งานบริหารได้
ก้าวหน้าเจริญขึ้นก็เห็นอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลที่จะแต่งตั้งผู้สมควร
และมีความสามารถที่จะช่วยเหลือในราชการของแผ่นดินให้ได้ดีดำเนินไป
ด้วยดี แล้วเราก็คงได้ไม่ยื่นนโยบายที่จะต้องถือเป็นหลักแล้วแต่ความ
เหมาะสมของราชการ

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งต่อไป เรื่องการช่วยเหลือราษฎรที่
ถูกนำตัวมาขังของนาย ช. สายเชือก ตามกระทรวงมหาดไทย

นาย ช. สายเชือก (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามต่อ
รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

เนื่องจากแผ่นดินกลางทางหลวงแผ่นดินสายร้อยเอ็ด-อุบล ระวังงลำ
น้ำยังได้ขึ้นเคืองมีมีช่องระบายน้ำพอ จึงยื่นเหตุให้นำตัวมาขังในนาของ
ราษฎรอำเภอเสลภูมิ เสียหายเป็น จำนวน หลายพันไร่ ขอสมนาคความ
แก่กระทรวงมหาดไทยและกรมการที่ดินและสหกรณ์ กรมนี้ขอตั้งกระทู้

๑. ราษฎรได้รับความเดือดร้อนดังกล่าวแล้ว รัฐบาลตระเวน
หัดไม่ เมื่อทราบแล้วจะได้จัดการช่วยเหลืออย่างไรหรือไม่
๒. รัฐบาลจะจ่ายเงินหรือเข้าไปช่วยเหลือผู้ที่ถูกน้ำท่วมโดยด่วน
จะได้หรือไม่เมื่อใด
๓. ขณะนี้ รัฐบาลจะจัดการแก้ไขมีให้น้ำท่วมซ้ำของราษฎรได้
วิธีใด

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
รัฐบาลขอแถลงว่าเหตุที่เกิดขึ้นที่ท่านผู้ตั้งกระทู้ถามนั้นจริงรัฐบาลได้ตั้ง
ให้คณะกรรมการจังหวัดดำเนินการช่วยเหลือราษฎรแล้วในเรื่องการท
ราษฎรขอความช่วยเหลือจะได้อีกการขอเสนอให้จ่ายข้าวและยารอื่น ๆ ให้ช่วยเหลือ
โดยทุก ๆ จังหวัด ส่วนการขึงกันน้ำท่วมขณะนั้นพนักงานฝ่ายต
ลงมา ๓ วันก็พริ พริ ๑๒ แห่งพึงโยกให้ทางจังหวัดพิจารณา ถ้าเป็น
เพราะเหตุนี้ให้จัดการขึงน้ำท่วมพริขึ้น ถ้าเป็นเพราะเหตุอื่นใน
ทางที่ควรช่วยเหลืออย่างไรให้จังหวัดจัดการช่วยเหลือ ถ้าเกินความ
สามารถของจังหวัดให้รายงานมาทางกระทรวง โดยด่วน ยืนยันไม่ได้
มีรายงานแต่ประการใดเลย

นาย ช. สายเชื้อ (ร้อยเอ็ด) : เมื่อท่านรัฐมนตรีได้ตอบแล้ว
ดังนี้ ท่านรัฐมนตรีจะคิดต่อทางกระทรวงคมนาคมให้จัดสร้างสะพานเพิ่ม
ขึ้นอีกและให้มชลประทานน้ำให้สะดวกขึ้นเพื่อไม่ให้พืชพันธุ์ในนาของ
ราษฎรเสียหายได้หรือไม่และนอกจากนั้นท่านรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย
ติดต่อโดยตรงกับกระทรวงเกษตรธิการเรื่องการชลประทานเพิ่มอีกได้ใน
เรื่องนี้ได้โดยด่วนหรือให้ทันในงบประมาณ ๒๔๙๒ ได้หรือไม่ แล้ว
นอกจากนี้แล้วทางจังหวัดร้อยเอ็ดมีถนนที่ ๑๙ นี้ก็มีความช่วยเหลือแล้ว

ถ้าขอเพิ่มพาน นอกจากท่วมข้าวและเงินเสียรัฐบาลอีก

คนที่ไม่สะดวกนักก็ควมข่าวราษฎรเสียหลาย ท่านรัฐมนตรีว่าจะพยายาม
ช่วยเหลือ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงขอยกข้อ ขอให้ถ้าข้าพเจ้าเห็นว่าให้เร่งรึก
กิจการช่วยเหลือตามที่รับรองให้ไว้จริงงั้นจะใดหรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ที่ใดเรียนมานี่ว่าขอยกข้อ คือได้ส่งไปแล้ว ถ้าปรากฏว่าทางจังหวัดใด
มิได้ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวมา ก็ระสังขัสย์ไปอีก ในส่วนเหตุการณ์
ที่ขี้มากตอนหลังนั้นก็ยังไม่ทราบ จะได้นำไปอีก ส่วนการช่วยเหลือ
นอกจากท่านเห็นว่าใครรับอย่างทั่วถ้วน ในสถานใดที่รัฐบาลยังมีได้
ช่วยเหลือ ก็ขอให้ท่านช่วยเป็นหูเป็นตาออกมา ก็จะได้มีการให้ถูก ๆ
อีกด้วย ส่วนที่จะให้ติดต่อกับกระทรวงเกษตรพานิชการนั้น จะได้จัดการ
ให้ต่อไป

นาย ช. สายเชอ (ร้อยเอ็ด) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าจะส่ง
ถ้าข้าพเจ้าเห็นว่าตามลำคายนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกขอคุณเหมือนกัน แต่ทว่า
หากว่าเจ้าหน้าที่เหล่านั้นไม่ปฏิบัติตามโดยเร็ว ซึ่งระนำความ
เสียหลายมาสู่ประชาชน แล้วกระทรวงมหาดไทยจะจัดการกับเจ้าหน้าที่
เหล่านั้นโดยวิธีใดบ้าง

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
ถ้าเจ้าหน้าที่เหล่านั้นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งก็เรียกว่าขี้คำสั่ง หรือถ้าเจ้าหน้าที่
ปฏิบัติตามคำสั่งแต่ยังไม่แสดงความสามารถให้เห็นก็เรียกว่าไม่สามารถ
ทางวินัยข้าราชการก็มีอยู่แล้ว ขออย่าได้เป็นห่วงในเรื่องอย่างนั้นเลย

นาย ช. สายเชอ (ร้อยเอ็ด) : ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นตัวแทน
ของประชาชนที่ผู้สันทนพร้อมเหมือนกัน เฝ้าที่คณะรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงมหาดไทยที่ท่านทำอย่างจริงจัง ก็ขอขอบคุณ และไม่มีคิดใ

ประธานสภาผู้แทน : กระตุ้นไปเรื่องการช่วยเหลือราษฎรท้อข้าว
ของนาย ช. สายเชือก กรมกระทรวงมหาดไทย

นาย ช. สายเชือก (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ -

ในโอกาสที่ข้าพเจ้าได้ออกไปเยี่ยมเยียนประชาชนบางอำเภอ
เช่นอำเภอเกษตรวิสัย อำเภอสุวรรณภูมิ อำเภอสว่างแดนดิน และ
อำเภอพนมไพร ได้มีความเดือดร้อนในเรื่องข้าวบริโภค หาซื้อลำบาก
และแพง ถ้าจะเทียบกรุงเทพฯ ซึ่งคงมีค่าขึ้นแล้วรู้สึกว่าการค่าสูง
มาก เวลาบางอำเภอขอขายจนถึงกับต้องขอทานก็มี เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้
ยื่นเรื่องราวข้อข้าหลวงประจำจังหวัดร้อยเอ็ด ตามหนังสือ ๒๘/๒๕๑๑
ลง ๑๕ พ.ค. ๑๑ และถึงคณะกรรมการจังหวัดอีกที่ ๓๕/๑๑ ลงวันที่ ๑
๒๕ พ.ค. ๑๑ เรื่องขอให้ช่วยเหลือราษฎรท้อข้าว และว่าได้รับการ
ช่วยเหลือไปเพียงใดแล้วขอให้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด้วย จนบัดนี้หาได้
ทราบว่าแนวว่าได้ช่วยเหลือประชาชนแต่อย่างไรไม่ เวลาราษฎรกำลัง
ปลูกทำนา ไหนจะห่วงท้อง ไหนจะห่วงการทำนามีหน้าข้ากระนั้นอีกตาย
นำเห็นใจอย่างยิ่ง ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

๑. คณะกรรมการจังหวัดเคยรายงานให้กระทรวงมหาดไทยทราบ
หรือไม่ และนอกจากอำเภอที่กล่าวแล้ว มีราษฎรเดือดร้อนเช่นกัน
หรือไม่ เมื่อรัฐบาลทราบแล้วการที่จะช่วยเหลือราษฎรที่ตกยากตาม
ฤดูกาลหรือ ไม่เมื่อใด

๒. เมื่อรัฐบาลทราบข้อเท็จจริงแล้วรัฐบาลจะช่วยเหลือด้วยการ
เงินหรือข้าวไปให้ราษฎรที่ท้อข้าว โดยคำนวณไว้หรือไม่ เมื่อไร

๓. จังหวัดที่มีปัญหาหรือผลจากเหตุอย่างนี้ในภาคอื่น และ
ได้ทราบว่าทางราชการจังหวัดใดจากที่ราคาแล้วเป็นความจริงหรือไม่ แต่

การที่รายงานแล้วซ้ำ ถ้าหากว่าข้าพเจ้าจะเดือนทางจังหวัด จังหวัดก็
เดือนไปทางอำเภอ ทางอำเภอก็บอกว่าไปส่งไปแล้ว แต่ข้าพเจ้าได้ทราบ
ทางใกล้ชิดกว่าราษฎร ทางอำเภอไปสำรวจ จะคงสำรวจไว้ผู้ที่ไม่มีควา
ไม่มีเรือนจึงจะเรียกว่าชกชัว ฉะนั้น ะรอให้ราษฎร นั้น ร้อยชกชัว
อย่างนั้นหรือจึงจะเรียกว่าชกชือก จังหวัดก็ช่วยเหลือเช่นนี้ขอให้รัฐบาล
ได้มีทราวยและสั่งไปตามระเบียบด้วย

นายเสียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
คืออย่างนี้ เรื่องวิวิราษฎรชกชัวและรัฐบาลจะช่วยให้แก่ใครคนหนึ่ง
อยู่ในระเบียบก็ไม่ได้หมายความว่าถ้าราษฎร คนใดไม่มีข้าวแล้ว มาเรียก
ข้าวได้ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ถ้าหากว่าการชกชัวนั้นชกช
แคลนเพราะเหตุพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามระเบียบของรัฐบาลจึงจะ
ได้ขัญยติการสงเคราะห์

ที่ปัญหาที่ว่าข้าหลวงไม่รายงานมาทางกระทรวงหรือว่ารายงาน
มาแล้วเรื่องหายไปนั้น นักเป็นข้อเท็จจริง แต่ทางกรมยังไม่ได้รับ
การที่ยังไม่ได้รับ จะถือว่ารัฐบาล ใช้อ้อหรือคณะกรรมการจังหวัด ใช้อ้อยังไม่
ไม่ถูก การอาจจะเห็นว่าคำขอร้องไปคณะกรรมการจังหวัด คณะกรร
การจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่อยู่ในข่ายพิจารณาได้ มีหลายจังหวัด
ถามไปคือ บางจังหวัด หรือ บางตำบล ไม่ทำงานแล้วแต่เล่น การพนันชกช
ไม่ช่วย ไม่อยู่ในข่ายที่ช่วยเหลือ เช่นน้ำท่วมฝนแล้งซึ่งเกิดจากธรรมชาติ
หรือสควสัยของพลเมืองก็อย่างใดอย่างหนึ่งจะช่วยเหลือเองไม่ได้ อย่างนั้น
จึงจะช่วยเหลือ เพราะฉะนั้นในกรณีที่ท่านถามว่ามี การ ใช้อ้อเพราะฉะนั้น
ก็ถามพลุฎถามรายคนนั้น มีใครบ้าง การอาจจะเป็น อย่างใดอย่างหนึ่ง
ซึ่งที่เรียนมานั้น บางท่านก็จังหวัด มีคนกลั่น คือความผิดที่หมิ่นชกชกช
ประชาชนเห็นส่วนหนึ่ง คณะกรรมการเห็นอย่างหนึ่ง คณะชกชกช

สังเกตการณ์แล้วจึงบอกข้อความดังกล่าวให้ผู้สืบเสาะ ในเวลาเว้น
ระไคร์หรือไม่

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย :
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า

๑. ในการทึ่งระเบิดเหมืองสีโห่งรายา อังเสอสะเกา จังหวัด
สงขลา เทาที่ปรากฏจากการสอบสวนนั้น ไม่เป็นความจริงดังที่ผู้
ข่าวนั้น อ้างเป็นเนืองจากได้มีผู้ โดยเนเครงอินพรอหมกขี้เสียงระเบิด

๒. การปฏิบัติของฝ่ายอังกฤชเป็นการในเคารพในอัยไทยของ
ไทยหรือไม่ หรือเป็นความพลงผลทออย่างไรนั้น ได้กำลังสอบสวนข้อ
เท็จจริงอยู่

๓. ทางรัฐบาลได้ส่งเจ้าหน้าที่คนผู้ใหญ่ฝ่ายปกครองและทหาร
ออกเดินทางไปสืบคดีที่พฤติการณอยู่แล้วเกือบวัน

ประเด็นวกอน ยันที่กรายงานน ทสขยน สอิมตามยันที่กรายงาน
วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยผ่านทางกรมกองเจ้าหน้าที เพราะ
ฉระเนเหตุการณตสมาอาจรคดาคเคตอ้นต่อความจริง จึงขอเรียนอัยติ
ไว้ก่อน

นายชกสังข เหมะภคิ (ธนะอง) : ขบเท้ทรงทวาทึงระเบิด
สีโห่งรายา เรอจนปรากฏข่าวทวไปในหนังสือพิมพ์และ ประชาชนว่า
เครื่องขยน์โตยเนเซามาจริง ๆ แต่ขยงเสียงวามาใช้บนถลยง แต่รัฐบาล
ถยงไม่ทรวนแนได้ว่าเป็นความจริงแคไหน ข้าพเจ้าจึงอยอการเรียนถาน
ในเรอขงว่าเครื่องขยน์อังกฤชมาทึงระเบิดใน ราชอาณาจักรไทยมาทึงระเบิด
ที่เหมืองรชอนน ถ้ามีรัฐบาลจัดการอย่างไร แล้วเจ้ากัสนงขอขย
ขบถว้จริงนอ้น

๒. ตามที่ราษฎรร้องขอในเขตคดีเลขที่ ๓-๘ จังหวัดภาคใต้ เป็นเวลาช้านานมาแล้ว เท่าที่ใกล้ชิดกับขบวนการปฏิวัติได้ส่งคณะเจ้าหน้าที่ไปสำรวจและทำความเข้าใจ ประณอมโดยสันติวิธีอันเป็นความกรุณาแก่ชาวไทยอิสลามเป็นส่วนมาก แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรกระทำให้เกิดความแน่นอน เพราะเท่าที่ใกล้ชิดกับขบวนการปฏิวัติจะทำให้เกิดความไม่เรียบร้อย เหตุนี้เกิดขึ้นนั้นด้วยความเข้าใจผิดกันหน่อย แต่รัฐบาลเจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคไม่ได้ทำความเข้าใจแก่ประชาชนว่าเราปกครองเขาโดยเสรี ข้าพเจ้าและสมาชิกสภาผู้แทนทุกคนมีความเป็นห่วงเพื่อนพี่น้องอิสลามภาคนี้เป็นอย่างมากเกรงว่าจะได้รับความกระทบกระเทือนในเรื่องนี้จึงเป็นห่วงในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอร้องความกรุณาทำให้รัฐบาลใช้วิธีปรานีประณอมแก่ชาวไทยอิสลาม แม้ว่าจะมีภาระเข้าใจผิดกันเช่นนี้โดยสันติวิธีให้ดียิ่งกว่านี้หรือไม่

นายเลียง ไชยกลาง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลขอขอบคุณที่ท่านตั้งกระทู้ถามที่เข้าใจและแนะนำหนทางให้แก่รัฐบาล และรัฐบาลก็มีความเห็นสอดคล้องกับท่านเป็นอย่างมาก ในกรณีที่ระโศกเข้าใจและสั่งคนเข้าไปสังเกตการณ์หลายทางด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากว่าเรามีเวลาพอ เงินงบประมาณคงมาก เราเองประมาณแผ่นดินเพิ่มเติมขึ้นก็เป็นการสมควรที่จะใช้ราย ในเรื่องนี้และระเบียบผู้แทนราษฎรไปสังเกตการณ์เท่าที่เหตุการณ์จะเพราะหน้าที่หวังว่าคงจะได้ร่วมมือกันต่อไป

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งเข้าไปเรื่องการคัดค้านของราษฎร ในการปลุกยาคาเวอรีเนีย

นายเพ็ง ภูมิประพันธ์ (สุโขทัย) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย

ด้วยปรากฏว่า ยาสูบเวอร์จิเนีย ซึ่งใช้มีนวนุทวีตที่อเมริกาของ โรงงานยาสูบได้จัดทำขึ้นเป็นจำนวนมาก ในภาคเหนือและภาคกลางจนเกิดโรงงานขมโมโยขายขึ้นทำเป็นการใหญ่และผลผลิตขึ้นให้ โรงงานยาสูบทำได้เพียงพอไทยไม่คองส่งไปขายเวอร์จิเนียมาจากต่างประเทศมาจนบัดนี้ แต่ในระยะปี ๒๔๙๐ ถึงปี ๒๔๙๑ นี้ทราบว่าทางโรงงานยาสูบได้จำกัดจำนวนการปลูกยาสูบเวอร์จิเนียของชาวไร่ตามส่วนเหล่านี้เป็นปริมาณยลระเท่านั้นเท่านี้การกระทำดังนี้ย่อมเป็นผลเสียหายแก่อาชีพของราษฎรและผู้อยู่ระดอบอุทิศศรัทธามมีโยขายและรายได้ของ ๆ ที่ผลิตขึ้นในประเทศอย่างมากมาช่น การกระทำดังนี้เท่าเทียมกับการตัดอาชีพและผลผลิตขึ้นซึ่งเป็นกำลังของประชาชนซึ่งทำขึ้นในประเทศชาตลง และหากใน ทุก ๆ ปีต้องไปขายทำให้กิจการเหล่านี้ซึ่งสามารถผลิตได้ภายในประเทศ เล็ดลมไปก็ และสินค้าต่างประเทศยาสูบเวอร์จิเนียก็ระหลังให้สเข้า มาทุกที การกระทำเช่นนี้ถ้ารัฐบาลไม่หาทางช่วยเหลือและช่วยกัน ก็จะทำให้ผลผลิตภายในประเทศจำพวกการปลูกยาสูบเวอร์จิเนียไม่มีทางเกิดขึ้นนอกจากจะทรุดโทรมและหมดไปทุกที นอกจากนั้น ในประเทศไทยเราก็มักพบที่อุคมสมมยและแม่เจ้าหน้าตที่สามารจะช่วยเหลือและรักษาคุณภาพได้ก็เท่าเทียมต่างประเทศ จึงใคร่ขอทราบบว่า

๑. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่าโรงงานยาสูบจำกัดจำนวนการปลูกยาสูบเวอร์จิเนียของชาวไร่ทำให้เกิดผลเสียหายแก่ประชาชนผู้สนใจในการที่ระระดอบอาชีพอย่างไร

๒. รัฐบาลจะจัดการแก้ไขและส่งเสริมอาชีพอย่างไร จึงจะให้มีการผลิตพอจำนวนที่ระส่งเข้าให้สมพอโดยมีอันส่งระดอบต่างประเทศ

๓. รัฐบาลจะส่งเสริมการค้าขายกับต่างประเทศอย่างไร

การผลิตใบยาเวอร์บีเนียที่วางขึ้นในประเทศให้น้อยลง และหาทางส่ง
ของต่างประเทศเข้ามาใช้แทน

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : กระทรวงการคลังขอ
ตอบดังนี้

๑. การผลิตใบยาเวอร์บีเนียในประเทศ ในขณะนี้ยังมีขบ
เขตต์ คือต้องผลิตขึ้นตามปริมาณความต้องการ ในถาวรผลิตชกกาแตรศ
ชกกาแตรศกาใต้นักเท่าที่เม้นมาและเพิ่มข.นขึ้นถ้าก็มีมากขบ

๒. รัฐบาลกำลังพยายามส่งเสริมอาชีพอยู่แล้ว และมีโครงการ
การกระจายการปลูก ข้มใบยามากขึ้นภายในเวลา ๕ ปี นับแต่ค.ศ.
๒๕๕๒-๒๕๕๓ ใบยาต่างประเทศนั้นใช้แต่เพียงปรังให้รสของชกกา
แตรศข.นเท่านั้น ยอดเงินซื้อใบยาต่างประเทศสำหรับ ๒๕๕๒ ระบุว่า
กว่ามี ๒๕๕๑

๓. การให้ผลิตใบยาภายในขอบเขตที่เช่นนี้มิใช่เป็นการกักกัน
การผลิตใบยาภายในประเทศ เพราะใบยาต่างประเทศส่งเข้ามาเพื่อปรัง
รสชาตชกกาแตรศให้ค.นเท่านั้น

นายเพ็ง ลิมปะพันธ์ (สุโขทัย) : รัฐบาลคิดหรือไม่ว่าการที่
จำกัดจำนวนไว้ให้ราษฎรปลูกเท่าที่เขาสามารถจะทำได้เป็นการหนึ่งเป็น
ผลเสียหลายประการที่ ๒ ถ้าหากว่าเราไม่มีจำกัดจำนวนแล้ว ไร่ข้มใบ
ยาของเราจะเพิ่มปริมาณมากขึ้น แล้วส่วนที่รัฐบาลชกกว่าการส่งใบยา
จากต่างประเทศเพื่อปรังยาให้ค.น รัฐบาลรู้หลักการปลูกยาเวอร์บี-
เนียที่ปลูกในประเทศไทยเป็นยาที่ส่งมาจากต่างประเทศ เว้นแต่เจ้า
หน้าค.นสามารถทำหค.นที่ค.นต่างประเทศ และขอเวลานวการของ
การปลูกยาข้มใบยาจากต่างประเทศข.นมีผลข.น ข.นข.นข.นข.น

เจ้าหน้าที่ของ โรงงานทางกบฏหรือทางทำลายคุณภาพโยธาเวอร
ยีนชท์เกิดขึ้นในประเทศไทยให้เสื่อมลง รัฐบาลคิดในเรื่องนี้หรือไม่

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ได้เรียนแล้วว่าการ
ทิ้งระเบิดโยธาในประเทศนั้นถือเอาที่จำเป็นในการผลิตยาสูบซึ่งการท
ถ้าผลิตยานวดชาไม่ได้น้อยของโยธาต่างประเทศไว้มาก โยธาที่เสียใช้ถาวร
ไม่ได้ เพราะฉะนั้นการทิ้งโยธาในประเทศจึงถือเอาที่จำเป็นสำหรับ
ความต้องการในการผลิตชกกาแรต ถ้าหากว่าเราไม่จำกัดขอมเขตต์ไว
ย่าง และจำเป็นต้องซื้อโยธาสูบในประเทศมากกว่าความจำเป็นแล้ว
รัฐบาลจะสูญเสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะโยธาเหล่านี้เกี่ยว
นานไม่ได้

ในข้อ ๒ การปลูกโยธาเวอรยีนชท์ในประเทศนี้ เชื่อว่าโตง
พันธ์ มาจากต่างประเทศ แต่ว่าดินฟ้าอากาศและดินไม่เหมือนกัน เพราะ
ฉะนั้นโยธาในประเทศจึงมีรสชาติผิดกับต่างประเทศ คือมันไม่สั้นน้อย
เมื่อเป็นเช่นนั้นในการทำหรีชกกาแรตก็จำเป็นจะต้องใช้โยธาจากต่าง
ประเทศบ้างเท่าที่จำเป็น ที่ผู้ถาม ๆ ว่ากระเด็นไปได้หรือไม่ โรงงานยา
สูบจะพยายามสั่งโยธาต่างประเทศเข้ามาและพยายามหาทางทำลายพันธ์
ยาสูบในประเทศนี้ขึ้นหรือชกยว่าไม่เป็นไปได้ เพราะเหตุที่โรงงาน
ยาสูบอยู่ในความอำนวยการของคณะกรรมการของรัฐบาล และเกิน
หนวยหนึ่งของรัฐบาล เราเห็นทุกถดคล้าย ๆ เช่นชาวชกาแรต บุคคล
พลกษณอยู่โดยควบคุมของรัฐบาล ทุกรกระทรวงถึงได้เป็นถดระดับ
หายแก่บ้านเมืองรัฐบาลก็ไม่ยอมให้ทำได้

นายเพง อัมประพันธ์ (สุโขทัย) : ข้าพเจ้าอยากเรียนถาม
รัฐมนตรีคลังว่า ความต้องการของโยธาเวอรยีนชท์ของเรายกเลิกแล้ว
หรือไม่ จะเกิดใช้ของโรงงานนั้น รัฐบาลคิดหรือไม่ว่าถดถดของ

เราผลิตมากหรือรัฐบาลจะหาทางจำหน่ายส่งไปต่างประเทศบ้าง
 และอีกข้อหนึ่งการเกี่ยยาไว้นานใช้ไม่ได้ถ้าหากว่ารัฐบาลมีทางจะช่วยส่ง
 ไปก็ได้ในเรื่องยวของเราที่มีทางทำได้ และนอกจากนี้การควบคุมคุณ
 ภาพของยา ท่านรัฐมนตรีคิดหรือไม่ว่าเจ้าหน้าที่ควบคุมโยยาของเราที่
 กระจุกกันเป็นเจ้าหน้าที่ต่างประเทศไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของคนไทยในประการ
 หนึ่ง อีกประการหนึ่งท่านรัฐมนตรีจะมั่นใจโยยายของกันประการที่หนึ่งไม่
 พยายามส่งโยยาเวอร์เบียจากต่างประเทศและพยายามลดจำนวนน้อยลง
 เท่าที่จะทำได้หรือไม่

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : สำหรับการผลิต
 การแรกในประเทศก็พยายามผลิตตามความจำเป็นที่ประชาชนได้ รัฐบาล
 นั้นก็มั่นใจโยยายเหมือนกันถ้าหากว่ายุทธมมากจนจะใส่ส่งไปขายต่างประเทศ
 และเวลาเมื่อเครื่องจักรทำหมดจำนวนผลผลิตหรือได้ใช้เท่าที่มีอยู่ในประเทศ
 เท่านั้น ถ้าหากว่าประชาชนก็ถาวรออกไปไม่มีเครื่องจักรผลผลิตหรือลด
 มากก็อาจจะมีการส่งไปจำหน่ายต่างประเทศได้ เมื่อเป็นเช่นนี้โยยาต่างประเทศ
 ก็คงต้องถาวรมา การส่งเสริมจะได้ทำให้ถึงช่วงชิงชิงขึ้น สักหรือ
 เจ้าหน้าที่เกี่ยวกับควบคุมคุณภาพ หรือการปลุกยาคูย ควบคุมจึงมี
 เจ้าหน้าที่ต่างประเทศอยู่ แต่ว่าเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคนไทยซึ่งเรียนจาก
 ต่างประเทศก็มีเหมือนกัน ไม่ใช่เฉพาะแต่เจ้าหน้าที่ต่างประเทศเท่านั้น
 รัฐบาลนี้บริษัที่ว่าถ้าหากโยยาเวอร์เบียในประเทศเราคงถาวรมาก และ
 เราสามารถที่จะให้ประชาชนชาวไร่ได้ผลิตมากขึ้น รัฐบาลนี้บริษัที่ว่าโย
 ยาต่างประเทศนั้นเมื่อเทียบเปรียบเช่นนี้แล้วจะลดน้อยลงไปทุกทีเนื่องจากได้
 ราคาก็โยยาในประเทศซึ่งมีคุณภาพสูงเท่าเท่าลดน้อยลงในกรณี
 ของเรา

นายเพ็ง ลิมปะพันธุ์ (สุโขทัย) : ตามที่ข้าพเจ้าถามว่ารัฐบาลนี้ จำกัด จำนวนปลูกยาสูบรัฐบาลนี้ระเลิก จำกัดจำนวนปลูกยาสูบของราษฎร โดยให้เขาปลูกเต็มตามจำนวน ความสามารถของเขาที่กระทำไร่หรือไม้

พระยาโกศลวิมลมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ข้าพเจ้าขอขอบคุณสมาชิกผู้ได้เกียรติที่ได้ถามเรื่องนี้ ในการปลูกมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความต้องการความเหมาะสมจะเกิดแก่ชาวไร่ปลูกยา ถ้าแม้ว่าปล่อยให้ปลูกมากเกินไปตามไปถ้าไม่มีคนสูบตลอดการสูบหรือการผลิบบุหรี่ก็ควรให้มีส่วนสัมพันธ์กัน

ประธานสภาผู้แทน : กระทั่งข้อนี้ เว้นกิจการขององค์การขนส่งหลวงหรือรถไฟศาลาตามนายกรัฐมนตรี

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามนายกรัฐมนตรีทั้งข้อนี้

ถ้อยปรากฏว่าทางรัฐบาลได้ปราบคอรัปชั่นในองค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ และตัดการขนส่งจากคนกลางทั้งที่วั้นนั้นนับว่าเป็นผลและเหตุที่ดี แต่บัดนี้ปรากฏว่าสถานการณ์คล้ายเขาสู่สภาพเดิมอีก จึงขอเรียนถามว่า

๑. การจัดการขนส่งทางรถไฟนั้น องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ไม่จัดการรับส่งตามโครงการหรืออย่างไร หรือจะให้บริษัทคนกลางจัดการส่งอยู่เช่นเดิมอีก

๒. บริษัทรับส่งสินค้าคนกลางมีอยู่กี่บริษัท ที่ทำการติดต่อกับองค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์

~~๓. องค์การรับส่งสินค้าคนกลางเดิม หลวง ช่างเหล็ก กับองค์การ~~

รื้อทำและได้รับประโยชน์อันหลายหมื่นบาท ยักยอกสิ่งเล็กกิจการ
นั้นเสียแล้วหรืออย่างไร ถ้าสิ่งเล็กเสียแล้วโดยอาศัยเหตุผลอะไร

๔. องค์การวิจัยสังสีนคำ ๑ นั้นมีวัตถุประสงค์สำหรับวิจัยสังสีนคำหรือหา
ไม่ตาม มีกี่คน ถ้าไม่มีเพราะเหตุใด

๕. รายนามขององค์การวิจัยสังสีนคำมีอยู่ที่ไหนคนใดคนหนึ่งที่ไปบ้าง

๖. นามันมีวัตถุประสงค์การวิจัยสังสีนคำใช้วันละเท่าใด

๗. ด้วยได้ทราบว่าผู้จัดการองค์การวิจัยสังสีนคำ ได้ไปทรว
ราชการขนส่งที่ลำปางแล้วกลับมาถึงองค์การในกรุงเทพฯ ๑ ก็สั่งให้เงิน
สมทบคนเดิมที่ทำการขนส่งที่ลำปางเดือนละ ๓๐๐ บาทจริงหรือไม่

๘. ผู้จัดการองค์การวิจัยสังสีนคำ เป็นนายทหารประจำกรมและ
เป็นนายทหารคณะรัฐประหารจริงหรือไม่ และเวลานี้ยังมีพระราชทาน
เงินเดือนอยู่ทางกระทรวงกลาโหม กลับได้มารายเงินทางองค์การอีกเดือน
ละ ๗๐๐ บาท ค่าบริบธ ๕๐๐ บาท จริงหรือไม่

๙. ถ้าเป็นความจริงตามข้อ ๘ แล้ว ขอถามว่าเป็นการจำเป็น
ด้วยหรือที่ระเขานายทหารประจำกรมมาจัดการองค์การและเขานาย
ทหารซึ่งอยู่ใต้อำนาจรัฐประหารจะทำให้คณะรัฐประหารเสื่อมเสียไปในทางที่
ทำการรัฐประหารเพื่อเอาตำแหน่งและกอบโกยเอาเงินกัน ฉะนั้นจะ
เปลี่ยนเสียใหม่จะได้ไหม ถ้าจะยังเขาคงเดิมต่อไปก็ให้เงินแล้วออกจาก
ตำแหน่งนายทหารประจำกรมเสียจะได้หรือไม่

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ขอให้รัฐมนตรีซึ่ง
ทำหน้าที่นี้โดยใกล้ชิดเป็นผู้ตอบแทน

พันเอก พระยาสุรพิทักษ์สงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม
มาตอบว่า... และรับทราบแล้วขอตัวแล้วจึงเป็น

เวลาน้อย เพราะว่ามีหลายเรื่องเกี่ยวกับข้อเท็จจริง แต่อยากขอขอย
วินิจฉัยให้ท่านคลายความสงสัย ส่วนรายละเอียดนั้นขอสงวนไว้ก่อน

ในข้อ ๑. ขอขอยรวมถนัดตั้งข้อไปนี้ คือการขนส่งสินค้าพิก
ภักดิ์ที่ โดยทางรถไฟนั้น เรามีแผนการตั้งไว้ที่กำหนดไว้อย่างกว้างขวาง
และดูเหมือนในเรื่องนี้ก็เคยโฆษณาทางวิทยุกระจายเสียงมาครั้งหนึ่ง
แล้ว ว่าเราจะขนส่งสินค้าตั้งแต่ประตูบ้านไปจนถึงนอกประตูบ้าน ตลอด
จนทางรถไฟและทางเรือ และสำหรับสินค้าที่ควนก็จะส่งทางเมล์อากาศ
แต่เมื่อไม่มั่นใจขยายที่จะทำการผูกขาดการขนส่งและผู้เกี่ยวข้อง มีโครงการ
กำหนดเอาไว้ว่าเราขอ และการขนส่งโดยวิธีให้ความสะดวกรวดเร็ว และ
เป็นการลดราคาและค่าขนส่งให้ถูกลงตามลำดับ ทั้งนี้ แต่เมื่อมีบริษัท
และเอกชนใด จะทำการแข่งขันซื้อขายที่จะทำได้โดยเสรี ร.ส.พ. จะทำ
การแข่งขันในทางลดค่าขนส่งให้ถูกลงอย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อช่วย
เหลือราษฎรเป็นการช่วยเหลือกิจการอาชีพ และระงับระงับบริษัทคนต่าง
กั้วในทางแข่งขัน

ในข้อที่ถามว่า มีบริษัทคนกลางกับบริษัทที่ทำการขนส่งสินค้าพิก
ภักดิ์ท่านนั้น ขอตอบว่า มีบริษัท สหทัยคัก เจริญใจ เสน่ไทย และยังมี
ข้าราชการมีบริษัทอื่น ๆ อีกด้วย

ข้อ ๓. การขนส่งสินค้าประเภทเหมาถลำนั้น ร.ส.พ. บังคับเป็น
การอยู่ผู้มีกำลังให้เล็ก ที่ส่งให้เล็กนั้นไม่ได้เหมาถลำ เหตุผลที่ส่งให้เล็ก
นั้นเป็นเหตุผลที่เกี่ยวข้องเรื่องที่จะค้นหาข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้นก็อยาก
ขอขออนุญาตให้ทำการสอบสวนผู้เกี่ยวข้องก่อนว่า ในกรณีที่เขาส่งให้เล็ก
ไปนั้นเป็นเพราะสาเหตุอะไร

ข้อ ๔. และข้อ ๕ นั้นขอต่อรวมกันตั้งข้อไปนี้ คือว่าองค์การ
 ร.ส.พ. นั้นมีรถยนต์อยู่ ๓ คัน เป็นรถนั่งสองคัน รถตรวจการหนึ่งคัน
 รถกึ่งบรรทุกของไม่มีเสีย เหตุที่ยังมีเศษรถยนต์นั้นใช้ก็เพราะว่ารถบี
 รางพอหาได้ และกำลังหาสถิติเทียบเคียงในการลงทุนสำหรับจะดำเนินการ
 การโดยวิธีใหม่ เพราะว่ามีรถยนต์เป็นจำนวนมากย่อมก่อให้เกิดภาวะ
 ผูกพันในการบำรุงรักษา ซึ่งจะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากด้วย ถ้าผล
 ได้ไม่คุ้มกับผลเสียแล้ว จะเกิดการเสียหายขึ้น เพราะฉะนั้นจึงจะต้องใช้
 เวลาสองสัปดาห์ให้เสียก่อน เพื่อให้เห็นการแน่นอน ข้อ ๖ นั้นน้ำมัน
 เบนซินที่ใช้อยู่กับรถยนต์ ร.ส.พ. นั้นใช้ประมาณวันละเท่าไร ขอตอบว่า
 เกือบวันใช้ประมาณวันละ ๒๐ ลิตรเช่นอย่างสูง ข้อ ๗ ในการไปตรวจ
 ราชการในการส่งจ่ายเงินนั้นเป็นอำนาจของผู้จัดการจะกระทำได้ ข้อ
 เก่งจริงในเรื่องนี้ถ้าจะต้องทำการสอบสวนเสียก่อนว่าที่ส่งจ่ายเงินนี้เพราะ
 เหตุอะไร ข้อ ๘. ๘. ขอต่อรวมกันไปตั้งข้อไปนี้ คือผู้จัดการ ร.ส.พ.
 เป็นนายทหารประจำการ มีเงินเดือนทางกระทรวงกลาโหม และได้
 เงินเดือนทางองค์การเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงเดือนละ ๘๐๐ บาท ค่าวิทยุรถเดือน
 ละ ๕๐๐ บาท ทั้งนี้เมื่อต้องลงนายทหารมาเป็นผู้จัดการก็เพราะเมื่อตอน
 ที่ขึ้นบรรยาศ ๆ ผู้จัดการคนเก่าถูกกล่าวหาว่าทุจริตต่อหน้าที่และมีการ
 รัยถูกกันนั้น ในขณะนั้นก็เกรงว่ากรมการในย่านกรุงเทพฯ นั้นเช่นจีน
 และไทย อาจจะทำให้เกิดความไม่สงบขึ้น เพราะฉะนั้น จึงยอมให้นายทหาร
 ผู้หนึ่งไปจากกระทรวงกลาโหม เพื่อไปเป็นการควบคุมไว้ เพื่อให้มีอำนาจ
 ในการที่จะพิจารณาสั่งการในการนั้นด้วย ส่วนรายละเอียดในเรื่อง
 เงินค่าพาหนะ การจ่ายเงินค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าวิทยุรถในคอนต้นั้น มี
 รายละเอียดอยู่ในหนังสือประวัติขององค์การประชาชนในการบริหาร

ติดต่อกันได้ข้ากไปจากผู้จัดการคนเดิมนั้นไปก็ด้วย แต่เมื่อเหตุการณ์เข้า
สู่ระดับปกติแล้วก็กำลังจะดำเนินการและจัดการแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป

หลวงอรรถพรพิศาล (ครุฑ) : ความที่ผู้ตั้งมาในข้อ ๑
และข้อ ๒ ว่าแผนการณขององค์การ รัช สังกัดตามท่ประกาศทางวิทย
กระจายเสียงแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้สละยศรัขย์พองอยู่เสมอ แต่ว่าความที่ทราบ
มาตามที่ได้ประกาศทางวิทยกระจายเสียงนั้น ตามแผนการณที่ประกาศ
กัยการปฏิบัติโดยแท้จริงหาตรงกันไม่ เพราะฉะนั้น คือไปนที่งานจะมี
แผนการณที่ประกาศทางวิทยกระจายเสียงหรือไม่แล้วที่งานขอขอข้อ ๓
ว่าบริษัทมีอยู่หลายบริษัท และบริษัทเหล่านั้นที่ติดต่อกับองค์การรัชสัง
สีกานัน ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่าในองค์การบริษัทที่ติดต่อกันมี ๑ สหยา
ศึก ๒. สหภูมิ ๓. เสนีย์ไทย ๔. วิธเสนา ๕. บวรมิตร ๖. เจริญกิจ
๗. อีสานพาณิชย์ ๘. ศีร์ประทีป ทั้ง ๘ บริษัทนั้นมาติดต่อกับองค์การ
รัชสังสีกานัน ใดของคู่รถไฟไปแล้วไปจำหน่ายให้บริษัทต่างกัว่าติดค
หนึ่ง ในอีกตราหลังละ ๓๕๐-๔๐๐ บาท เป็นความจริงหรือไม่ ถ้าหาก
ว่าท่านไม่ยินยอมเป็นความจริงหรือไม่ ถ้าหากว่าท่านไม่ยินยอมหรือยัง
ขึ้นให้บริษัทขายรถตู้ไป ได้เช่นนี้ก็จะทำให้ค่าครองชีพตามท่รัฐบาล
ประสงค์จะให้ค่าครองชีพพลกลงนั้นหาเป็นไปได้ไม่ เพราะเหตุว่าได้ถูก
รถไฟไปแล้วก็เอาไปขายให้แก่บริษัทต่างกัว่าติดคหนึ่ง บริษัทต่างกัว่า
จะไปเพิ่มค่าใช้จ่ายสีกานันให้มีราคาแพงขึ้นสมกับที่เขาได้เสียไป ฉะนั้น
ท่านจะจัดการแก้ไขประการใดหรือไม่ ถึงท่านจะจัดการให้บริษัทเหล่าน
นั้นสีกานันของเขาโดยคงไปในเมื่อเขาขอรถตู้ไปจะไปส่งค่อใช้ให้คน
กันแต่ได้ไม่อย่างนั้นท่านจะจัดการได้ไหม

และในข้อ ๓ ท่านขอจะทราบถึงกัของแผนส่งจ่ายรถตู้รายสีกานัน
ท่านและพิศภักดิ์ที่ ไม่มี ขอทราบว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้มาน ผู้จัดการทางองค์การ

รับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ไปขอเงินจากกระทรวงคมนาคมหรือขออนุมัติ
จ่ายเงิน ๑ แสนบาทเพื่อชำระรถยนต์ ขอทราบว่าไปชำระรถยนต์อะไร

และ ๘. ที่ท่านตอบว่ารถคันสำหรับส่งสินค้าไม่มี อยากระทรา
ว่า เพราะเหตุของการรับส่งสินค้านี้เกิดมาถึง ๑ ปีเศษแล้ว เหตุใดจึง
ไม่มีรถคันรับส่งสินค้า ต้องไปเช่าเขา ทำไมไม่จัดการซื้อ ที่ท่านบอก
ว่ามีภาระผูกพันมากนั้น อยากระทราว่าการซื้อกับการเช่าอะไรจะเปลือง
กว่ากัน

ที่นี้ในข้อ ๕. รถยนต์ขององค์การรับส่งสินค้าทั้งหมดมีอยู่แล้ว
แล้วคัน ที่ไปข่าท่านก็ตอบว่าไม่มี มีแต่รถยนต์อยู่ ๒ คันและรถสำหรับ
๒ แถว ๑ คัน อยากระทราว่ารถนั้นมีมานานแล้วหรือไม่มี

ที่นี้ในข้อ ๖. นามันบอกว่าจ่ายวันละ ๒๐ ลิตรนั้น จ่ายไปที่
อะไร

ที่นี้ในข้อ ๗. ทว่าผู้จัดการ องค์การ รับส่งสินค้าไปตรวจงาน
ถ้าอย่างแล้วมาให้เงินสมนาคุณเดือนละ ๒๐๐ บาทนั้น ท่านตอบว่าอย่างไร
คะถัน ไม่ได้ยื่นฉันท ถ้าหากว่าไม่ได้ส่งจ่ายให้จริง แต่ข้าพเจ้าทรา
ว่าข้อเท็จจริงคือส่งจ่ายอย่างนั้นเป็นการเลี้ยงข้อเท็จจริง ท่านจะส่งส
ลวน โดยถ้วนได้หรือไม่ ถ้าหากว่ามีการจ่ายจริงจะส่งออกไปได้หรือไม่

๘. แต่ก่อนนั้นมหาดการณ ไม่ปกครองเรือนายทหารประจำกรม
เป็นผู้จัดการองค์การรับส่งสินค้า บัดนี้มหาดการณได้ปกครองแล้ว ฉะนั้น
ถ้าท่านไม่ต้องการนายทหารคนนี้เป็นผู้จัดการองค์การรับส่งสินค้าต่อไปแล้ว
ท่าน จะให้เขาลาออกเสียได้หรือไม่

พ.ศ. พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิต

ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ได้ถามว่าจะดำเนินเพิ่ม ใ้กระทรวงนี้ที่ประสงค์ทาง

วิทยุโฆษณาหรือไม่นั้น ข้าพเจ้าขอตอบว่าการที่ประกาศออกไปนั้นเป็นการผูกพันอันหนึ่งที่จะแสดงเจตนาให้เห็นว่าองค์การ ร.ส.พ. นรัระจัดการไปตามโครงการอันนั้นในเรื่องบริษัทที่ทำการขนส่งก็คล้าย ร.ส.พ. นั้นความจริงส่วนมากก็เป็นบริษัทอยู่ในความสังเคราะห์ขององค์การทหารผ่านศึก ถ้าจะขอรอดตัวตรงจากเจ้าหน้าที่จ่ายรถกรมรถไฟก็ได้ แต่เขาสมัครมาจาก ร.ส.พ. ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหตุผล แต่ว่าถ้าขอรอดมีหนทางแยกให้อย่างเต็มที่ ไม่ใช่ผูกมัดใดๆ เลยที่เขาขอได้ เขาจะจำหน่ายจ่ายแจกหรือให้แก่คนอื่นย่อมไม่อยู่ในความรับผิดชอบของ ร.ส.พ.

เรื่องรถเหมือนกัน องค์การแม่แค่คงมาเป็นจำนวนยี่หมื่นสองพันสามคน แต่เท่าที่ข้าพเจ้าได้มาบริษัทนั้นเป็นเวลาเพียง ๕ เดือนเท่านั้นที่ไม่มีโครงการที่จะขยายงานออกไปถึงกึ่งรั้วของจากห้างร้านประชาชนแล้วส่งจากที่ แต่ว่าขณะนี้เราได้ว่าโครงการที่จะขยายงานออกไปแล้วก็น่าเหมือนกันว่าอาจจะมีความจำเป็นที่จะต้องมีรถของตัวเอง แต่ในขณะนี้ให้เข้ารถก็เข้าจากกรมรถไฟ รากของศิลาของกรมรถไฟซึ่งในขณะนี้เขาไม่ได้ใช้งานอะไรมากมายนัก เพราะฉะนั้นได้เรียนแล้วว่าเป็นการตกลงไปก่อน เมื่อมีความจำเป็นแล้วจะได้มีรถของตัวเองนั้นเป็นของแน่นอน

เรื่องรถยนต์หนึ่งขององค์การบริษัทส่งสินค้านี้เต็มที่โดยขอมรถเล็กอยู่คนหนึ่ง ตนเกิดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความไม่สงบของกรมรถไฟ รู้สึกว่าการที่ระงับรถเล็กๆ เหล่านี้ไปทำการอาหาระ ไม่ปลอดภัยก็ให้มันไปเที่ยวอื่นเพราะฉะนั้นผู้จัดการจึงไปเลือกรถที่ใหญ่กว่า หน้อยและในขณะนั้นเป็นเวลาที่รถนั้นก็อาจจะมียางคนเห็นว่ามีรถคนนั้นใหญ่เกินไปยัง ส่วนอีกคนหนึ่งเห็นเรื่องว่าเป็นรถตัวเล็กๆ นั้นมีความประสงค์ที่จะขายเงิน

กรมรถไฟในย่านสถานีกรุงเทพ ร มี ๕ แห่งด้วยกัน และเป็นหนทางไกล ๆ

และเงินที่จะต้องจ่ายค่าตอบแทนเป็นจำนวนมาก เพราะฉะนั้นในการที่
 เจ้าหน้าที่จะจ่ายเงินก้อนนี้ก็ควรจะมีผู้คนไปเป็นจำนวนที่มากสักหน่อย
 เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการลักขโมยหรือแย่งชิงกลางทาง เหล่านี้ใน
 เรื่องผู้จัดการขนส่ง ร.ส.พ. นึกว่าเป็นนายทหารนั่น ขอฟหากู้สักว่าไม่
 เห็นมีการขโมยหรืออย่างไรที่จะเอานายทหารมาทำการในหนทางนี้ เพราะ
 อารมณ์มีความสามารถหรือทำงานได้ แต่ก็เรียนแล้วเมื่อก่อนว่าเมื่อมีเรื่อง
 อะไรเกิดขึ้นเหล่านี้กระโดดกิจการสอยสวนหาซื้อแต่จริง แล้วจะได้อา
 ทหารจัดการให้เป็นการเหมาะสมต่อไป เพราะฉะนั้นก็ขอร้องให้ควม
 มั่นใจไว้ว่าจะได้จัดการให้เต็มตามที่ ได้เรียนมาแล้ว

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : คือท่านรัฐมนตรีขอข้าพเจ้า
 ซักครั้งที่ ๒ นั้นขอให้ตอบให้หมดทุกข้อครั้งที่ ๒ ด้วย แล้วข้าพเจ้าขอซัก
 ครั้งที่ ๓ อีกว่าดังนี้ ตามที่ท่านบอกมาก่อนมีรถนั่ง ๑ คัน เคียวรถ
 รถนั่งอีก ๑ คันให้ใหญ่กว่าเพื่อความปลอดภัย ข้าพเจ้าขอทราบว่ามี
 เพื่อความปลอดภัยให้ใหญ่กับรถเล็กผิดกันอย่างไร และกันออกจากนั้นแล้ว
 การที่ขออนุญาตเอาเงิน ๑ แสนบาท เขาบอกกับท่านว่าซื้อรถนั่ง รถเก
 ็นอีก ๑ คัน กะยัด ๒ แล้วยัง ๑ คัน หรือเขารายงานกับท่านว่าจะขอ
 ซื้อรถนั่ง ๒ คัน อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าอยากทราบว่าจะมีเงินที่ม
 ก่อนแล้ว ๑ คนยังใช้การได้หรือไม่ และอีกข้อหนึ่งที่ท่านบอกว่า
 รถที่นั่ง ๑ คันยัดเขาเข้าไปแล้วจะขายให้ใครได้หรือไม่ตามข้อใจ ถ้า
 หากว่ารัฐบาลปล่อยให้ขึ้นเช่นนี้แล้ว เหตุใดแต่ก่อนจึงจะไปในอีก
 หนึ่งว่าใครขอแล้วจะโอนให้ใครไม่ได้ อย่างกรณีรถไฟประกาศแล้ว
 แต่ท่านหาปฏิญญาขึ้นมาไม่ ท่านกลับตอบในทันทีว่า จะขายให้แก่ใครก็ได้
 ขกกับที่ประเทศไว้ตามที่มีประกาศไว้ว่าขอรถขายให้ใครจะโอนให้ใคร
 ไม่ได้ของมีทุกแห่ง ความประกาศนี้ขกกับระเบียบการของกรมรถไฟหรือไม่

ปรายชรามคหวิชัยนอะโรกนิน^๕ ที่ข้าพเจ้าได้มีกำไรประมาณ ๑ แสน
เศษๆ แล้วก็ในระยะที่ประยี่ปรุ่งกันนั้นอาการก็ไปบ้าง แต่ว่าเมื่อวานนี้
ได้มีรายงานยกผลประโยชน์^๕ เดือนก็กลับขึ้นไปอีกในราว ๑ แสน เพราะ
ฉะนั้นจึงไม่เห็นว่าเป็นการลดน้อยมากขึ้นเกินไป ต่อไปเชื่อว่าข้างหน้า
คงจะได้เพิ่มขึ้นมากกว่านี้

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขอซักข้อไปอีกว่า ที่ว่า
รายได้ ๑ แสนเศษ และเมื่อวานนี้ได้รับรายงานว่าได้ ๑ แสน อยากระ
ทราบว่าจะระยะแค่ปรายคหวิชัยนมา มี ๓-๔ เดือนแล้ว อยากระทราบ
ว่าได้เดือนละเท่าไร คือเดือนที่ก่อนปรายคหวิชัยนเท่าไร เดือนต่อมา
เท่าไร ก็อยากระทราบว่าสถิติที่ท่านได้มานั้นข้าพเจ้าอยากระทราบ
ทางกระทรวงคมนาคมได้ทำไว้ตั้งแต่ไหนๆ มารู้รายได้เดือนละเท่าไร
รายได้ก็ลดน้อยลงหลังหรือรายได้มากขึ้นเพราะการขยายงานหรืออย่างไร
เพราะขยายงานนั้นคงได้รายได้มากขึ้น แต่ว่าขยายงานรายได้นั้นก็
กระไรอยู่ ท่านอยากทราบว่ารตนั้นที่บอกที่ใหญ่เป็นการมีของกันอันตรา
เพราะว่าใครสักอันก็สู้ก็ไม่เจ็ย ข้าพเจ้าสงสัยว่ากวรชัชรตวายนเป็น
การช่ยของซึ่งประจำตำแหน่งของผู้จัดการมีสังสันคำ ซึ่งแต่ก่อนมา
ผู้จัดการมีสังสันคำได้มรดกซึ่งประจำตำแหน่งอยู่แล้วหนึ่งคน เป็นรต
พ่อรตซึ่งใช้โคกและพอสสมควร ครั้นผู้จัดการคนใหม่เข้าไปก็ไปชัชรต
ปอนเตยถกถกหนึ่งคน ซึ่งเป็นรตหรือทรา และได้ทราบว่าการช่ยรต
ประจำตำแหน่งเพิ่มเติมเช่นการที่ว่าการตั้งกรมการช่ย แต่กรมการ
นั้นรตได้ไปช่ยที่ร้านนั้น หรือที่ร้านนั้นหรือที่ร้านนั้น หรือรตคน
คนนั้นในรตที่ร้านนั้น เห็น เพราะฉะนั้นก็ กระจ่างว่าการช่ยรต
~~เป็นแต่เพียงช่ยที่ร้านเท่านั้น~~ ~~ที่ร้านนั้นเป็นแต่เพียงช่ยที่ร้าน~~

และขอถามทราบว่าในกรณีที่ท่านบอกว่าต่ำกว่าบริษัทที่ใดที่ชดเชยก็ไป
 ไม่มีสินค้าขายส่งขอให้ส่งคืน หรือถ้ามีสินค้าขายส่งขอให้เขาส่งของเขา
 เองไป เพราะฉะนั้นขอเรียนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมที่
 ตอบข้าพเจ้าเมื่อก่อนว่า ในฐานะที่ท่านมีหน้าที่ควบคุมและมิชานาควบคุม
 กรมรถไฟ ท่านจะให้สำรวจหรือไม่ว่า บริษัท ๘ บริษัทที่ชดเชยอยู่ใน
 นามของบริษัท เช่นสหภูมิหรืออะไรเหล่านั้นชดได้ไปแล้ว ให้เจ้าหน้าที่
 ตรวจสอบว่าสินค้าในนั้นเป็นของบริษัทที่กล่าวไว้หรือไม่ ถ้าใช่ท่านจะกั
 การอย่างไร เพราะเหตุว่ารถตู้เป็นของนาย ก. แต่สินค้าเป็นของนาย ข.
 ท่านจะให้เจ้าหน้าที่ ตรวจสอบและระวังเหตุที่ไปอาศัยบริษัทอื่นเป็นเส้นอน
 กิน ถ้าให้ประชาชนเดือดร้อน จะแก้ไขหรือไม่

พ.อ. พระยาสุรพิชัยสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม :
 เรื่องเงินรายได้อีกที่ท่านสมาชิกถามเมื่อถึงคือขบวนรถรายเป็นรายเดือน จะ
 โทไปเปลี่ยนแปลงมาแล้ว เดือนใดมีรายอะไร นกยวข้องถึงการบัญชี
 ข้าพเจ้าไม่มีควเลชดเชยมา ข้าพเจ้าไม่สามารถจะแสดงให้ท่านทราบได้
 เพราะฉะนั้นในโอกาสคราวหน้าท่านจะไปกระทรวงก็จะเสนอให้ทราบ
 ส่วนเรื่องรถที่ส่งหรืออนุมัติให้ชดเชยมาใช้ใน ร. ส. พ. ที่ท่านบอกว่าเป็นรถ
 ประจำตำแหน่งนั้นไม่ใช่ เพราะว่าไม่ได้โดยอนุมัติให้ใครชดเชยประจำ
 ตัวมาใช้โดย เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ขอโทษจริงๆ ข้าพเจ้าขอเวลา
 สำหรับทำการสอบสวนก่อนว่าเป็นอะไร สิ่งใด ส่วนรถที่สินค้าที่ว่า
 บริษัทหนึ่งบริษัทใดรับเอาไปแล้วไปบรรทุกสินค้าเช่นต่างตัวนั้น สมมติว่า
 บริษัทนั้นรับสินค้าเช่นต่างตัวมาสำหรับบริษัทส่งไปไหนก็ใช่ก็มีจะบรรทุก
 ไปในรถที่ใด โดยพ่อค้าผู้ค้ารับว่าแต่ส่งให้ ความจริงถ้าจะพูดไป

แล้วสินค้าในกรุงเทพฯ ในเวลานี้ ๕๕ เปอร์เซ็นต์เป็นสินค้าของชนต่าง
กั้ว เมื่อเราไม่ได้อำนาจไว้สำหรับยั้งสินค้าซึ่งไม่ใช่ชนต่างกั้วแล้วเราจะ
ไปยั้งสินค้าของใคร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ

ประธานสภาผู้แทน : หมาเวลาสำหรับกระทู้อแล้ว ผู้เสนอญัตติ
ขอเปลี่ยนระเบียบวาระโดยให้ยกเอาระเบียบวาระที่ ๗ ร่างพระราชบัญญัติ
ป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๙๑ ของ นายเทียม ไชยนันทน์
นายบุญคุ้ม จันทร์ศรีสุริยวงศ์ และของนายบุญมี ปาร์มวงค์ ชนพิจารณา
ก่อนระเบียบวาระอื่น คือต่อจากกระทู้นี้ไป ผู้เสนอได้ปฏิบัติถูกต้องกั้วตาม
ระเบียบ

นายบุญคุ้ม จันทร์ศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : กั้วก่อนขอทราบ
เรียนว่าพระราชบัญญัตินี้มีผู้ร่วมเสนอกั้ว ๓ คน ข้าพเจ้าพรรคประชาธิปัตระ คุณ
บุญมี ๑ พรรคประชาชน และคุณเทียม ๑ พรรคประชาธิปัตระ กั้วที่
ข้าพเจ้าขอเสนอเปลี่ยนระเบียบวาระกั้วเพราะว่ากฎหมายฉบับนี้สำคัญ จะ
ออกมามีผลกั้วความทุกข์ยากของราษฎรผู้ยากจน เนื่องจากราษฎร
คดีไม่ไปปลุกย้านเรือนกั้วต้องเสียค่าภาคหลวง กฎหมายนี้ปลดเปลื้องไม่ให้
ราษฎรเสียค่าภาคหลวง กั้วต้องขอให้พิจารณา ก่อน เพราะกั้วตามระเบียบ
วาระมีกั้ว ๒ พระราชบัญญัติซึ่งคุณเลื่อน ๑ กั้วของคุณเสรี ๑ เพราะฉะนั้น
หวังว่าทางสภาจะเห็นกั้ว

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าไม่เห็นกั้ว
ในการที่จะเปลี่ยนระเบียบวาระ เพราะกั้วกฎหมายกั้วเกี่ยวกับประชาชน
แต่ละฝ่าย แต่ละกั้วจึงต้องอย่างใดนของใครกั้วว่าสำคัญ ขอผมกั้วว่าสำคัญ
ของ ผู้เสนอญัตติขยับกั้วว่าสำคัญ กั้วขอให้สภาได้วันจกั้วว่าควรจะยื่น

กั้วว่าสภาผู้แทนจะเปลี่ยนระเบียบวาระ

๓๒๕๕

ประธานสภาผู้แทน : เข้าใจกันแล้ว ผู้เสนอญัตติขอเปลี่ยนแปลง
ระเบียบวาระที่ ๗ มาเป็นระเบียบวาระที่ ๕ คือจากกระทู้ไป คือต่อจากนไป
พิจารณาเรื่องระเบียบวาระนี้ มีผู้ทักท้วงถึงของขอมติที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็น
ควรเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระ ทั้งนี้เนื่อง
จากเวลาพิจารณากันจนถึงเวลาพอดี อยากรุขลเอาไว้อเวลาบ่ายคือ
พิจารณาเรื่องนี้ บ่ายเริ่มแต่ ๑๕.๐๐ น. ขอพักประชุม

พักประชุมเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา.

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : ใ้เวลาสมาชิกมาประชุมเป็นองค์ประชุม
แล้ว ข้าพเจ้าขอเบิ่ประชุมต่อไป คือไปนี้ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุม
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฯใหม่ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๕๑
ของนายเทียม ไชยนันทน์ นายบุญคุ้ม และนายบุญมี

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติฯใหม่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติฯใหม่ พุทธศักราช ๒๕๕๑ ของ
นายเทียม ไชยนันทน์ นายบุญคุ้ม และนายบุญมี

เขตผล

ในองค์การเดิมรัฐบาลเก็บภาษีแก่ผู้ซื้อขนานญาติก็ไม่มีกระยาเอชประ-
 มาณคือวัดกเมตตระละ ๒ บาท สำหรับรายญาติของศกไม่มีมาใช้ส่วนตัวเพื่อ
 ซ่อมแซมหรือทำข้างเรือนั้น ทางรัฐบาลได้ยกเว้นค่าภาคหลวงให้ ๑๘
 บาท สำหรับค่าซ่อมแซมยกเว้นไม่เกิน ๑๒ บาท ถ้าปลูกบ้านใหม่ยกเว้น
 ไม่เกิน ๑๘ บาท ซึ่งผู้ซื้อจะได้ยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีค่าภาคหลวง ให้
 ไม่เสียไม่เสียประมาณ ๘ คิวบิกเมตร สำหรับไปปลูกบ้านใหม่พอแก่การ
 ปลูกพออยู่ได้บ้านขนาดเล็ก และหากเป็นการซื้อไม้เพื่อปลูกบ้านตามแบบ
 ของทางราชการก็ยกเว้นค่าภาคหลวงไม่ไม่เกิน ๕๐ บาท หรือประมาณ
 ๒๐ คิวบิกเมตร ซึ่งบ้านตามแบบสำหรับผู้มีฐานะก็ควรจะปลูกได้ มา
 ยกขึ้นรัฐบาลได้ประกาศกำหนดค่าภาคหลวงไม่เพิ่มขึ้น แต่ลดประมาณ
 ๕ เท่าของเดิม คือเก็บค่าภาคหลวงคิวบิกเมตรละ ๘ บาท เป็นเหตุให้
 รายญาติจะซื้อไม้ ซึ่งเคยให้รับยกเว้นค่าภาคหลวงตามกฎหมายเดิมเพียง
 ๑๒, ๑๘ และ ๕๐ บาท ค่าภกรณจึงมีจำนวนแล้วนั้นได้มีไม่พอแก่การ
 ปลูกสร้างซ่อมแซมเพราะค่าภาคหลวงที่เพิ่มขึ้นตามอัตราใหม่ประมาณ
 คิวบิกเมตรละ ๘ บาทเศษนี้ ถ้ารายญาติของญาติไม่มีซ่อมแซมหรือ
 ปลูกสร้างบ้านเรือนโดยขอให้อยกเว้นค่าภาคหลวง (๑๒, ๑๘ บาท) ก็คง
 ได้มี ๑ คิวบิกเมตรหรือถึง ๒ คิวบิกเมตร เท่านั้นไม่พอเพียงแก่การปลูก
 สร้างซ่อมแซมบ้านเรือน จึงตั้งคณะกรรมการควบคุม เก็บของสี่หมยกเว้นเพิ่ม
 ขึ้นเป็น ๕ เท่าให้ได้ส่วนสัมพันธ์กับค่าภาคหลวงที่เพิ่มขึ้น.

๓๒๖๑

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

.....
.....
.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๕๑ บ้างมาตรา ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๕๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๙ นอกจากไม้สัก ให้พันธุ์งานเจ้าหน้าที่ชั้นจ่าเอกผู้ทำเป็นกระสุน มีหัวกบเป็นขวงสูง มีจำนวนอนุภาคให้เท่าไม้ โดยขวงวัน

~~.....~~

(๑) เพื่อใช้สอยส่วนตัว สำหรับการปลูกสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงคอกเดิมขานเรือน ตามขีรวิมาครไมตัยงัไม่แปรรูปไม่เกินครวีเรือนละ ๑๘ ลูกชากเมตร แต่ถ้การปลูกสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงคอกเดิมขานเรือนนั้นเพื่อให้ยื่นไปคามผนังและแยกก่อสร้างทางราชการได้ กำหนดไว้สำหรับราษฎร ให้ยกลงไว้ค้ตามขีรวิมาครไมตัยงัไม่แปรรูปไม่เกินครวีเรือนละยี่สิบหกลูกชากเมตร

(๒) เพื่อใช้สอยส่วนตัว สำหรับเครื่องมือหรือสิ่งอื่นที่ใช้ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในการการสักรวม การเลี้ยงสัตว์ การลากเข็น และการทำเรือ การประมง หรือตำราวเพื่อยงกันภยอันตราย ตามขีรวิมาครไมตัยงัไม่แปรรูปอย่างละไม่เกินครวีเรือนละแปดลูกชากเมตร

(๓) เพื่อการกุศลหรือสาธารณประโยชน์ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้สอยส่วนเห็นสมควร ตามขีรวิมาครแห่งความจำเป็น”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ คณะกรรมการจังหวัด โดยอนุมัติจากรัฐมนตรี มีอำนาจประกาศเว้นไม้หวงห้าม ชนิดที่มีค่าหรือหายาก จากการอนุญาต โดยยกเว้นค่าภาคหลวง หรือกำหนดขีรวิมาครไม้ยางชนิดที่ะพึง อนุญาต โดยยกเว้นค่าภาคหลวงตามความในส่วนนี้”

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

แยกของทางราชการก็ยกเว้นค่าภาคหลวงไม้ไม่เกิน ๕๐ บาท หรือ
 ประมาณ ๒๐ คิวบิกเมตร ซึ่งข้านตามแนบสำหรับผู้มีฐานะที่จ้ะปลูก
 ได้ มาบังคับรัฐยาสได้ประกาศกำหนดค่าภาคหลวงไม้เพิ่มขึ้น ถ้าเฉลี่ย
 ประมาณ ๕ เท่าของเดิม คือเกี่ยวกับค่าภาคหลวงคิวบิกเมตรละ ๘ บาทเป็น
 เหตุให้ราษฎรที่ระขอไม้ซึ่งเคยได้รับยกเว้นค่าภาคหลวงตามกฎหมายเดิม
 เพียง ๑๒,๑๘ และ ๕๐ บาทตามกรณีดังกล่าวแล้วนั้นได้ไม่พอแก่การ
 ปลูกสร้างซ่อมแซม เพราะค่าภาคหลวงที่เพิ่มขึ้นตามอัตราใหม่ประมาณ
 คิวบิกเมตรละ ๘ บาทเศษนั้น ถ้าราษฎรขออนุญาตไม่มีซ่อมแซม
 หรือปลูกสร้างบ้านเรือน โดยขอให้อยกเว้นค่าภาคหลวง (๑๒,๑๘ บาท)
 ก็คงได้ไม้ ๑ คิวบิกเมตรครึ่งถึง ๒ คิวบิกเมตร เท่านั้นไม่พอเพียงแก่
 การปลูกสร้างซ่อมแซมบ้านเรือนจึงเห็น ควรตรากฎหมายส่วนยกเว้นเพิ่ม
 ขึ้นเป็น ๕ เท่าให้ได้รับสัมพันธ์กับค่าภาคหลวงที่เพิ่มขึ้น

ต่อไปนี้ชาวพม่าก็ใคร่ที่จะได้แสดงประถมรูปร่างสักเล็กน้อยสำหรับ
 ที่โคเสณอพระราชบัญญัติที่เข้ามาในนี้เอง ก็ยังเห็นความเกือครันของ
 ประชาชนไทยโดยเฉพาะชาวไร่ชาวนานั้นแม้ระคิดไม่มาทำใดใดนาเขาก็ต้อง
 เสียภาษีหรือที่เรียกว่าเสียค่าภาคหลวงหาได้ค่านึงถึงไม่ว่าชาวไร่ชาวนา
 นั้นไม่มีวิชาศึกษานแล้วรักกับเขาและนอกจากนั้นชาวนายังไม่ได้มีสิทธิ
 หรือได้สิทธิยกเว้นซึ่งการลดค่าว่าแต่อย่างใดเลย เมื่อเห็นดังนั้นจึงเห็น
 ว่าชาวนาแม้จะเขาไม่มาทำได้อย่างนั้นก็คงเสียค่าภาคหลวงคือเสียภาษี
 ดังกล่าวนี้จึงเห็นว่าไม่เป็นการยุติธรรมและนอกจากนี้ตามปกติคนชาวนา
 นาเราแม้ว่าจะเขาไม่มาทำใด ๆ ก็จะต้องเสียค่าภาคหลวงดังนั้นเห็นเหตุ
 ให้ชาวไร่ชาวนาได้รับยกเว้นและทรงยื่นอย่างยิง ดังนั้นขอพม่าจึงได้
 เสนอญัตตินี้ขึ้นมาเพื่อที่จะยกเว้นซึ่งระที่ตนเสนอซึ่งก็มีเกือครันที่หลายจะ

พระยาพนาจร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ: รัฐบาล
 ขอแสดงความขอบคุณและพอใจในญัตติที่สมาชิกผู้แทนราษฎรได้เสนอ
 ขึ้นมา เรื่องแก้ไขพระราชบัญญัติข้าไม้ เพื่อให้เหมาะสม หรือ
 เช่นธรรมเนียมราษฎรทั้งที่ใดตกลงมาแล้วนั้น ความจริงเรื่องรัฐบาลได้
 เอาใจใส่อยู่เสมอ ทุกสิ่งของประชาชนย่อมเป็นหน้าที่ที่รัฐบาลจะต้อง
 รับผิดชอบเหมือนกัน หรือของใหญ่ที่เกี่ยว และเมื่อคณะรัฐบาลชุดนี้ได้
 เข้ามาบริหารงานก็ได้มาพ่วงพระราชบัญญัติแก้ไขไม้ซึ่งรัฐบาลก่อน
 ได้ค้นถึงและจัดทำไว้บ้างเหมือนกัน แต่ยังไม่สมบูรณ์และที่จริงเป็นหน้าที่
 ของรัฐบาลนี้ที่จะแสดงความทุกข์ สุข ของราษฎรให้เหมาะสมแก่กาลสมัย
 เมื่อได้มีการตั้งคณะอยู่แล้วเช่นเดียวกัน โดยตำแหน่งหน้าที่ของข้าไม้
 ซึ่งรับผิดชอบในงานนี้ไม่อยู่ที่เอาใจใส่ตรวจสอบก็เห็นว่าเหมาะสม
 สด และที่เร่งรัดขอให้กรรมการประชุมร่างพระราชบัญญัตินี้ให้ลุล่วง
 ไปแล้วเหมือนกัน ยืนยันผู้ทรงคุณวุฒิ และรัฐมนตรีสั่งราชการ
 กระทรวงเกษตราธิการก็ได้ติดต่ออยู่เสมอ ขอจึงให้วงพระราช
 บัญญัตินี้โดยเร็ว แต่ก็ให้รับทราบว่าเรได้ทำในสมัยการประชุมนี้
 มาโดยคนเมือท่านผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบราษฎรส่วนหนึ่งมีความ
 เห็นคล้ายคลึงกับรัฐบาลเหมือนกัน เท่าที่ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ข้าไม้คณะที่ ๒ เข้ามา โดยฝ่ายรัฐบาลได้ตรวจแล้ว ข้อความที่
 แก้ไขนั้นก็คล้ายคลึงกับรัฐบาลวางไว้ในหมวดเช่นเดียวกัน แต่ของรัฐบาล
 นี้มีความกว้างขวางกว่าของร่างนี้ คือชื่อของพระราชบัญญัติก็มีถึง
 ๗๗ มาตรา เราได้ตรวจโดยละเอียดขอเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่
 ประชาชนตามกาลสมัย และรัฐบาลก็ได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ตามที่

ควรจะให้ จึงได้ยกเอาได้ถึง ๗๑ มาตรา เพื่อให้เขียนประโยชน์แก่นรัฐและ
 ประชาชน มาบังคับทำนุบำรุงราษฎรได้สิ้นข้อนี้เข้ามา ๒ มาตรา ก็
 แปลว่าถ้าจะแต่งโต๊ะอาหารมา ๒๑ ขย่าง สำหรับจะมาเลี้ยงประชาชน
 หรือเลี้ยงในสถาน ก็คงเหลือแต่เพียงสองอย่างเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่มีการ
 ชักข้อนี้แต่อย่างใด แต่ขออาจจะขอชี้ว่า ถ้าท่านขอข้อเล็กน้อย ก็จะได้
 ถึง ๒๑ ขย่าง ฉะนั้นในฐานะที่รัฐสภาได้กล่าวมาแล้วว่ารัฐสภาพอใจในกา
 รปฏิบัติหน้าที่ของท่านผู้แทนราษฎร แต่ถ้าท่านจะรับประทานแต่เพียงสอง
 อย่าง คือจะรับประทานเพียงสองมาตราหรือจะรดถึง ๒๑ มาตรา นั้น ก็
 สุกแล้วแต่ที่สภาจะเลือกเอาเถาะ

นายบุญคุ้ม จันทรสวัสดิ์วงศ์ (อัครธาน) : ข้าพเจ้า
 ใคร่จะขอเสนอกรายเรื่ยนว่า สำหรับเหตุผลในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะขอกล่าว
 ย่อ ๆ เพื่อพียงายตน คือการที่ข้าพเจ้าทั้งสามคนได้เสนอว่าพระราช
 บัญญัตินี้มากน้อยควยเห็นความเดือดร้อนของราษฎร หรือทาศีตาศติ
 เหตุสำคัญที่เดือดร้อนเนื่องจกัว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่มี ก็ขอเถวด้วยว่า
 เติมที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้มาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้กำหนดไว้ในมาตรา
 ๑๘ ว่า ให้ยกเว้นค่าภาคหลวงแก่ราษฎรหรือประชาชนที่ขออนุญาต
 เลื่อยตัดไม้ไปทำบ้านเรือนอยู่จำกัดให้เขียนเงิน ๑๘ บาท ทุนเมื่อครบ
 หนาน คือเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ ค่าภาคหลวงไม้ก็ยกเว้นเพียงควมคละ ๑ บาท
 ๕๐ สตางค์ แล้วตามมาตรา ๑๘ ยกเว้นให้ ๑๘ บาท เพราะฉะนั้นเมื่อ
 เขา ๑ บาท ๕๐ สตางค์ไปหาร ๑๘ ก็ตกลงได้ผลทวีไม้ ๑๒ คิวบิก ไม้
 ๑๒ คิวบิกทำเรือนอยู่ได้อย่างสบาย สิ้นหลังจากนั้น พ.ศ. ๒๔๘๘ ทุน
 ร้อย สิบสอง เห็นว่าทุนนี้ทวีวิรุฒยาลหลวงจำรง ๆ ได้แก่กฎกระทรวง
 ไม่ได้ผ่านสภา ได้แก่จาก ๒ สิบสองขึ้นเป็น ๘ บาท เมื่อเป็น ๘ บาท

น้อยไม่ออกมา และข้าพเจ้าอยากว่ากฎหมายของรัฐบาลขอ ๒ เกือบก็
ออกอีกเป็นความจริงถ้าพเจ้าไม่โทษรัฐบาล และไม่โทษใครทั้งนั้น เป็น
เรื่องที่ไม่โทษใครไม่ได้ นอกกรกว่ารัฐบาลไม่ได้ทำเอง เพราะได้สั่งให้
คณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นผู้ทำ ทนคณะกรรมการกฤษฎีกา ข้าพเจ้าได้
ไปเยี่ยมมาแล้วก็บอกว่าการทำตามสบายใจไม่ได้ ทั้งเงินแรงจากคณะกรรมการ
การกฤษฎีกาไม่ใช่เจ้าหน้าที่ประจำ คือขอขมเอามาจากกรรมการ
กฤษฎีกาบ้าง จากผู้ชำนาญกฎหมายจากทอน ๆ บ้าง ถึงเวลาประชุม
ถ้าหากว่าท่านเหล่านั้นคิดจะอย่างกรรมการศาลฎีกาอย่างนี้ของคิดจะ
เกี่ยวข้องกฎหมาย ท่านก็ไม่เห็น เหตุอันนี้แหละจึงเป็นเหตุให้กฎหมาย
นี้ยังไม่สำเร็จมา ท่านรัฐมนตรีเองตรองเองท่านนั่งอยู่ ท่านคงไม่ปฏิเสธ
เมื่อครั้งนั้น ๒ เกือบข้าพเจ้าเรียนถามท่านว่าเมื่อไรกฎหมาย จะออก
ท่านก็บอกว่าไม่นานนักกำลังร่างอยู่ และขณะนั้นอยู่ในชั้นกรรมการ
กฤษฎีกา นี้มันเช่นเช่นแหละ จึงใคร่ขอกราบเรียนออกอย่างหนึ่งว่า
นี่ว่ารัฐบาลก็ พวกเราเป็นสมาชิกก็ มีอุดมคติเช่นขดศปรารถนา
อยู่อย่างหนึ่งเหมือนกัน สักการจะให้ประเทศ ชนชาติดีกัน กฎหมาย
จะดีขึ้นเช่นเหตุอันหนึ่งที่จะให้ราษฎร ได้มี โอกาสที่ดี มีมาทำบ้านเรือน
อยู่อาศัย ทุกวันราษฎรอยู่เรือนอยู่ฟากฝายด้วยใจไม่มีหลังคาด้วย
จากหรือด้วยแฝก เพราะฉะนั้นกฎหมายจะดีขึ้นเป็นเหตุหนึ่งที่จะช่วยเหลือ
ทำให้ราษฎรได้มีการอยู่ดี เพราะฉะนั้นจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับ
ความสนับสนุนจากท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

นายกกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
ได้ชี้แจงถึงเหตุผลการที่เสนาอรัญพรราชมีบัญญัติเข้ามาแล้ว แล้วทวง
ฝ่ายรัฐบาล เกือบแล้ว ในหลักการนั้นก็ไม่ผิดอะไร ได้เอียงกัน คือ
เป็นที่ยอมรับว่า กฎหมายนี้มีเหตุผลและทางรัฐบาลพร้อมที่จะปฏิบัติให้

เป็นไปคามความประสงค์ของท่านสมาชิก นอกจากนั้นรัฐบาลยังได้ชี้แจง
 เพิ่มเติมว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลก็ได้มีการร่างขึ้นใหม่เป็น
 พระราชบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ ๒ และได้ผ่านการประชุม
 คณะรัฐมนตรีไปแล้ว แต่ยังคงอยู่ในระหว่างพิจารณาของคณะกรรมการ
 กฎฎกา ซึ่งในวาระนี้ คณะกรรมการกฎฎกาได้พิจารณากฎหมาย
 ฉบับนี้ ใกล้จะสำเร็จอยู่แล้ว คือปัญหาที่ท่านสมาชิกมีความห่วงใยก็
 คืออยู่ที่เวลา คือว่าเกรงว่ายุคสมัยประชุม กฎหมายฉบับนี้จะไม่
 ได้ออกไปให้ทันตามความประสงค์ เมื่อเกิดเช่นปัญหาเช่นนี้ข้าพเจ้าก็ได้
 คิดข้อข้อยกเว้น เชื่อกว่าคณะกรรมการกฎฎกาเมื่อตอนก่อนเข้าประชุม ทาง
 เจ้าหน้าที่ที่รับรองว่า เวลาในการพิจารณากฎหมายฉบับนี้ใกล้จะออกไม่
 ช้าคร่าและกรรมการพิจารณาเห็นว่าสมควรที่จะให้พิจารณาคัดเลือก
 รายละเอียดและหลักการนี้ไม่มีอะไรได้เพียงกันมาก รับรองว่า
 สามารถจะเสนอให้เข้าสู่ที่ประชุม ให้ทันสมัยประชุม เพราะฉะนั้น
 เมื่อปัญหาที่ท่านสมาชิกมีความห่วงใยเกรงจะเสนอไม่ทัน ถ้าหากว่า
 ท่านสมาชิกได้ริบคำชี้แจงและทราบดีอยู่แล้วว่า จะระมัดระวังปัญหาต่างๆ
 ได้หมดไปก็ เกรงว่าท่านสมาชิกนั้นทางรัฐบาลไม่เคยปฏิเสธเลย
 รับรอง อยู่เสมอและพยายามที่จะให้กฎหมายฉบับนี้ ออกไปโดยเร็วทัน
 ตามความประสงค์ แต่อย่างไรก็ตามท่านสมาชิกได้เสนอเป็นญัตติ
 คือว่าให้เข้ามามีผลแล้ว การที่จะให้รับกฎหมายฉบับนี้พร้อมหลักการ
 และข้อความอย่างเดียวกับรัฐบาล แล้วรัฐบาลจะเสนอเข้าสภาต่อไป ก็
 ระเบียบการเช่นนั้นก็ไม่ใช่ และถ้าทราบดีว่าประชุมกันแล้วสมควรจะรับหลักการ
 ให้กฎหมายฉบับนี้ไว้ออกมาแล้วแต่ก็ประชุม

๒๖. สภาผู้แทนราษฎร (ประชุมลับ) : ขออนุญาตให้พิมพ์มีชื่อย่อว่า
 ส.ส. และ ส.ว. ในหนังสือพิมพ์และหนังสือพิมพ์รายวัน และในหนังสือพิมพ์
 รายสัปดาห์และรายเดือน โดยไม่ต้องเสียค่าลิขสิทธิ์ และไม่ต้องเสียค่า
 ค่าธรรมเนียมอื่นใด

ที่เส็นอ่าวพระราชบัญญัติจะขยับว่ามีเจตนาที่ก่อราษฎร แต่ว่าข้าพเจ้า
 รู้สึกว่าท่านให้ร่างพระราชบัญญัติจะมีที่มาด้วยวิธี ระแ็กไขแต่เพียงหลัก
 การ ส่วนในทางปฏิบัตินั้นรู้สึกว่ามีไม่ถึงมือราษฎรยาก ทั้งที่จะขอกรบาย
 เรือนค่อที่ประชุมนี้ คือว่าในบรุษนั้นก็ได้เห็นที่รู้จักอยู่มากทีเดียวว่า
 ราษฎรได้ข้ออนุญาตเขาไม่ไปทำบ้านเรือนแต่แล้วส่วนใหญ่ที่เกี่ยวบ้าน-
 เรือนก็ไม่ได้ขึ้นตามคำขอขึ้น กลายเป็นการค้าขายไปหมดแล้วถ้าหาก
 ว่าเขย่งถ่วงๆ โดยไม่มีข้อจำกัด ข้อจำกัดข้อวิเคราะห์พิพทว่าไม่มีใช้
 ความเกือตรอนให้แก่ราษฎร ก็เห็นดีพอใจ ถ้าแม้ว่าเขย่งถ่วงโดยทั่วถึง
 แล้ว ราษฎรคงอยู่พินฟากอย่างเดิมแล้วมีทั้งหมดไป ข้าพเจ้าขอทักท้วง
 แต่เมื่อประโยชน์ให้ถึงมือราษฎรข้าพเจ้าก็มีความยินดี แต่ที่นเรื่องราว
 ทาง ๆ ราษฎรในชนบทราษฎรก็ไม่มีคนสองคนถูกจับ แต่ว่าไม่ทั้งหมดไป
 เอาไปค้าเอาไปขาย แต่ที่นี้ผู้แทนสนใจจะไปขอร้องกรมการอำเภอ คือ
 ประยัติให้เข้าที่สุด แล้วขอร้องต่อพวกเพ็ดนเราว่า เวลาไปเลหลังเอามา
 อย่างแย่งกันเลยเมื่อถูกประยัติแล้ว นี้แก่ละเพาะ เรือง ละเพาะ รายไม่ได้
 เพราะฉะนั้นการที่พระราชบัญญัติข้าพเจ้าไม่ จะเข้ามาโดยสมมุติเป็น สิ่งที่จะ
 ประสงค์ ข้อประการหนึ่งข้าพเจ้าไม่แน่ใจโดยที่เกี่ยวกับ ถ้าแม้ว่าอนุญาต
 อย่างร่างพระราชบัญญัติที่คุณบุญคุ้ม คุณบุญมีและคุณเทียมเสนอนว่า
 จะเพิ่มปริมาณไม้โดยเอา ๘ คุณจำนวนเงินที่รัฐบาลแก้ไขอัตรานั้น
 ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าราษฎรจะได้รับ เพราะเหตุที่ว่าวิธีปฏิบัติวิธีหลักการ
 ธรรมดาขึ้นกันไปหมด ถ้าแม้ว่าพนักงานรัฐบาลกระทรวงเกษตรธิการ
 หรือกรมป่าไม้ไม่มีเวลาอนุญาตราษฎรก็ไม่ได้ แล้วมีกฎหมายเปล่า ๆ ผู้
 อนุญาตไม่มีเวลา เรื่องอนุญาตให้ราษฎรก็ไม่ถึงมือจะได้วิธีประโยชน์

คิดต่อกับเจ้าพนักงานกต วิษุมนตัวเกษมฯ กต เจ้ากรมข่าไม้กต ว่า
หลักการคืออยู่เรือนทักคน แล้วการที่จะพิจารณาไม่ให้รับกุมขันธ์ให้ประโยชน์
ถึงมือราษฎรนั้น ในหลักการข้าพเจ้าเห็นควรวางพระราชบัญญัติกันแต่
หนังสือในวิชัยปฏิบัติแล้วราษฎรไม่ได้รับประโยชน์แต่ไม่ระห่มข่า

นายเทพ เกตุพันธุ์ (อุตรดิตถ์) : ความที่สมาชิกผู้มีเกียรติ
เป็นห่วงใยในเรื่องราษฎรจะไม่ได้รับไม่ตามความต้องการ ความร่างพระ
ราชบัญญัติกันนั้น ข้าพเจ้าแลเห็นว่าคนละเรื่องกัน เรื่องบริหารนั้นเรื่อง
หนึ่ง เราพวกนักบัญญัตินี้มีจำเป็นต้องห้วงพวกบริหารเขา ถ้าหากว่าพวก
บริหารทำไม่ได้เราก็มัสติรที่จะพกกับเขาได้ในสถาน เพราะฉะนั้นข้าพ
เจ้าคนหนึ่งที่แลเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สมควรอย่างยิ่ง และถึง
จังหวัดแล้วที่ระชอกให้ ข้าราชการวิชัยปฏิบัติหรือร่างพระราชบัญญัติของรั
ยบาลนี้เลย ความที่ท่านผู้เสนอกล่าวแล้วนั้น เพราะว่าถ้อยคำกล่าววน
กึกว่าฝรั่งสองวัน

๑๙.๙๓ น.

นายวัง ศศิบุตร (แพร่) : การขอขกเว้นคำภาษีให้แก่ราษฎร
เพื่อทำเรือน และไปกักเพิ่มคำภาษีอีกเมอครั้ง ๕ บาทขึ้นเพิ่มให้มากจน
ใหม่ส่วนสัมพันธ์ตามหลักการและเหตุผล และมีสมาชิกฝ่ายค้านพวกแล้ว
ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้วินิจฉัยเห็นว่าตามทบทวนสมาชิกต้องการจะให้รั
ยบาลทำการเพิ่มคำภาษีให้แก่ราษฎรโดยมีสัมพันธ์นั้น ข้าพเจ้า
เห็นชอบเป็นอย่างยิ่งทีเดียว เพราะเหตุว่าราษฎรที่ไม่ทำบ้านเรือนอยู่
อาศัยเป็นบ้านเรือน..... ..

ประธานสภาผู้แทน : ขอเชิญให้วงประชุม
นายวัง ศศิบุตร (แพร่) : ประธาน

ประธานสภาผู้แทน : คำนำเจ้าของร่างหรือ

นายวัง สติบุตร (แพร่) : บ้านควย

ประธานสภาผู้แทน : นึกว่าสันนิษฐาน

นายวัง สติบุตร (แพร่) : ข้าพเจ้าไม่ใช่ว่าจะเห็นควย คือ
 ข้าพเจ้าบ้าน แต่ที่ข้าพเจ้าบ้านนั้น อย่างไรก็ดีถึงที่ราษฎรก็ตั้งคำ
 นายวังนั้น ๆ แต่ข้าพเจ้าจะขอทบทวน เพราะเหตุว่าการอนุญาตใน
 เรื่องไม่ให้ราษฎรเราจะต้องพิจารณาเสียก่อนว่า ไม่นั้นถึงเมื่อราษฎร
 หรือไม่มี อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าอยู่ในเสียงนี้ แต่ราษฎรไม่ได้ยินเสียงนี้
 อยู่กันด้วยเสียงและไม่ได้ยินเสียงนี้มาทำเสว และเมื่อให้กฎ-
 หมายจะยืนยันออกไปแล้วราษฎรจะไปทำบ้านทำเรือนนั้นเห็นจะไม่ดี และที่
 จะมาเพิ่มอุทราคำภายในที่มากเช่นนี้ อย่างไรก็ดี ที่จะให้ราษฎรได้มีไม่
 มาทำบ้านทำเรือนนั้นเห็นส่วนน้อย เพราะว่ามีพ่อค้าคนกลางคอยรับซื้อ
 ไม้ที่ทางการอนุญาตให้มัน เราอย่าไปห่วงใยราษฎรขึ้นคำที่จะเขาไม่มา
 ปลุกบ้านเลย ความเห็นจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เนื่องจากพ่อค้าทำไม้เมื่อ
 เห็น โอกาสที่กฎหมายเปิดช่องให้ราษฎร ก็ให้ราษฎรมาขอตัดไม้ให้และ
 รับซื้อในราคาถูกจากราษฎร นี้เป็นโอกาสของพ่อค้าคนกลาง เท่าที่
 ข้าพเจ้าได้รู้เห็นมาแต่ก่อนนั้น คือว่าฝ่ายรัฐบาลรักก็ได้ทำไว้ให้ทำไม้
 ได้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ บ้านเรือนสำหรับราษฎร ๕๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ว่า
 พ่อค้าคนกลางช่วยโอกาสให้นาย ก. นาย ข. นาย ค. คนยากจนเข้า
 มาขายไม้ขอรับอนุญาตก็ให้เป็นแถวหมดเลย เห็นอันว่ามีไม้ตัดสำหรับ
 ราษฎรปลุกบ้านเรือนไม่มีแล้ว

บ้านปลุก เพราะคนกลางจะขออนุญาตในเมื่อราษฎรได้ทำไม้
 ๕๐ เปอร์เซ็นต์แล้วคนกลางจะขอรับซื้อ ๕๐ เปอร์เซ็นต์แล้วคนกลางจึงได้ไม้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

จะพูดหรือหลักฐานที่^๕ไม่มีควรวินิจฉัยการ แต่ความของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่มีควรวินิจฉัยการที่^๕เดี๋ยว ขาดให้รัฐสภาแสดงว่าไม่มีสัก^๕แล้วก็
พอไว้ ถูกคดีไปแล้วพอ^๕ไว้ เวลา^๕นี้รัฐสภา^๕ปลุก^๕ไม่^๕สัก^๕ใหม่ ๆ ปลุก^๕แล้ว^๕มี
อยู่^๕เท่าไร^๕สภายการ^๕รัฐ^๕บ้าน^๕วน แต่^๕ข้าพเจ้า^๕เห็น^๕ว่า^๕ไม่^๕สัก^๕ท^๕ย^๕ปลุก^๕ไว้^๕ถ้า^๕เข^๕ย^๕ท^๕
ราย^๕ก^๕ล^๕ย^๕ ๕๐ ปี ถ้า^๕ค^๕บ^๕ค^๕ย^๕น^๕เขา^๕ใน^๕ราว^๕ ๗ ๑๐๐ ปี^๕นี้^๕จริง^๕จะ^๕ต^๕ค^๕ค^๕ แต่^๕ถูก^๕ค^๕ค^๕
ท^๕ก^๕ ๆ ถ้า^๕น^๕ไม่^๕มี^๕ย^๕แล้ว^๕จะ^๕ไม่^๕มี^๕ก^๕แล้ว^๕ เพราะ^๕ค^๕ณ^๕นี้^๕ข^๕ย^๕าก^๕จะ^๕ท^๕ร^๕ว^๕ว่า^๕ไม่^๕
เข^๕ย^๕พ^๕น^๕ช^๕ุ^๕ท^๕ระ^๕ให้^๕ร^๕ เข^๕ย^๕ก^๕ค^๕ย^๕ค^๕ร^๕ว^๕น^๕ก^๕ค^๕ค^๕แล้ว^๕ก^๕พ^๕น^๕เร^๕ ปลุก^๕ใหม่^๕ท^๕ระ^๕ปล^๕
แล้ว^๕ถ้า^๕หา^๕กว่า^๕ย^๕ค^๕ย^๕น^๕แล้ว^๕ก็^๕ให้^๕พ^๕ร^๕ว^๕ร^๕าช^๕ย^๕ค^๕ย^๕ค^๕ย^๕น^๕ผ่าน^๕สภา^๕ไป^๕ได้^๕ เพราะ^๕
เหตุ^๕ว่า^๕ไม่^๕มี^๕มี^๕จริง^๕ ๆ ถ้า^๕หา^๕กว่า^๕เว^๕ร^๕ณ^๕ย^๕ค^๕ค^๕ย^๕น^๕ค^๕ก^๕น^๕กลาง^๕ ไม่^๕อยู่^๕ก^๕ย^๕
ร^๕าย^๕ก^๕ร^๕ ค^๕า^๕ม^๕เข^๕ต^๕ผล^๕ก^๕ก^๕ระ^๕ม^๕ได้^๕ก^๕ร^๕าย^๕เร^๕ียน^๕มา^๕แล้ว^๕จึง^๕ข^๕ก^๕ว^๕ง^๕ว^๕น^๕ท^๕าน^๕ม^๕ว^๕ล^๕
ส^๕มา^๕ซ^๕ัก^๕ได้^๕พ^๕ิจ^๕าร^๕ก^๕น^๕ให้^๕ถ^๕อง^๕แ^๕ก^๕ข^๕่า^๕เ^๕า^๕น^๕ค^๕ง^๕าย^๕ ๆ ก็^๕ค^๕ค^๕ค^๕ว่า^๕เม^๕อ^๕ธ^๕ร^๕ย^๕์^๕ห^๕ล^๕ก^๕การ^๕
แล้ว^๕ไม่^๕จะ^๕ถึง^๕มี^๕ช^๕ร^๕าย^๕ก^๕ร^๕ แต่^๕ก^๕ว^๕ม^๕จริง^๕ไม่^๕ถึง^๕มี^๕ช^๕ร^๕าย^๕ก^๕ร^๕ไป^๕ถึง^๕แ^๕ก^๕มี^๕พ^๕ช^๕ค^๕
ค^๕น^๕กลาง^๕เสีย^๕หมด^๕ ผล^๕ร^๕ว^๕ระ^๕ค^๕น^๕แ^๕ก^๕ป^๕ระ^๕เท^๕ค^๕ช^๕า^๕ค^๕ จึง^๕ใคร^๕ให้^๕ร^๕ัฐ^๕สภา^๕แสดง^๕
ว่า^๕เว^๕ล^๕า^๕น^๕ได้^๕ย^๕ค^๕ก^๕ไม่^๕เข^๕ย^๕พ^๕น^๕ช^๕ุ^๕ท^๕ระ^๕หรือ^๕ปล^๕

๑๙.๕๒ น.

ข^๕น^๕ค^๕ง^๕ค^๕ท^๕ษ^๕ศ^๕ก^๕ษ^๕า^๕ล^๕ร^๕ (น^๕ค^๕ร^๕ว^๕า^๕ซ^๕ี^๕มา^๕) : ใน^๕ฐ^๕า^๕น^๕ระ^๕ท^๕ระ^๕ม^๕เ^๕็น^๕ผู้^๕
ส^๕น^๕ที่^๕ส^๕น^๕ว^๕าง^๕พ^๕ร^๕ว^๕ร^๕าช^๕ย^๕ค^๕ย^๕น^๕ที่^๕ค^๕ง^๕ส^๕น^๕เ^๕็น^๕ว่า^๕ค^๕า^๕ม^๕ร^๕าง^๕พ^๕ร^๕ว^๕ร^๕าช^๕ย^๕ค^๕ย^๕น^๕ที่^๕
ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕เห็น^๕เ^๕็น^๕ก^๕าร^๕ส^๕ม^๕ค^๕ว^๕ร^๕ด^๕ย^๕าง^๕ท^๕ค^๕ว^๕ร^๕ว^๕ิ^๕ห^๕ล^๕ก^๕การ^๕ ค^๕า^๕ม^๕ที่^๕ท^๕าน^๕ผู้^๕เ^๕น^๕อ^๕ก^๕ค^๕
ท^๕าง^๕ฝ^๕าย^๕ร^๕ัฐ^๕สภา^๕ได้^๕แ^๕ด^๕ง^๕มา^๕แล้ว^๕ก็^๕ป^๕ระ^๕ก^๕ว^๕ว่า^๕ท^๕าง^๕ฝ^๕าย^๕ร^๕ัฐ^๕สภา^๕น^๕ั้น^๕ท^๕าน^๕
ไม่^๕มี^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕จริง^๕แ^๕ก^๕ย^๕ล^๕ำ^๕หรือ^๕ย^๕าง^๕พ^๕ร^๕ว^๕ร^๕าช^๕ย^๕ค^๕ย^๕น^๕ที่^๕ค^๕ง^๕ย^๕น^๕ี้^๕ เพราะ^๕ว่า^๕ห^๕ล^๕ก^๕การ^๕
อ^๕น^๕นี้^๕ไป^๕ค^๕ง^๕ก^๕ย^๕ก^๕ว^๕า^๕ป^๕ระ^๕ส^๕ง^๕ค^๕ข^๕าง^๕ร^๕ัฐ^๕สภา^๕เ^๕ม^๕อ^๕น^๕ก^๕น^๕ และ^๕ท^๕าน^๕ก^๕ง^๕ได้^๕ย^๕ก^๕อ^๕ว^๕า^๕
เ^๕ม^๕เ^๕น^๕ก^๕ย^๕ค^๕ย^๕า^๕ร^๕ ๒๑ อ^๕ก^๕าง^๕ ท^๕าน^๕ผู้^๕เ^๕น^๕ท^๕าน^๕ข^๕อ^๕มา^๕ท^๕าน^๕ ๒๒ ย^๕าง^๕ท^๕าน^๕ย^๕ัง^๕เห็น^๕
เ^๕็น^๕เ^๕น^๕อ^๕ย^๕เ^๕ย^๕ว^๕ร^๕ช^๕ว^๕ แต่^๕อ^๕ย^๕าง^๕ไร^๕ก^๕เ^๕า^๕ม^๕เ^๕อ^๕ค^๕ง^๕ก^๕น^๕เ^๕น^๕น^๕แล้ว^๕ ข้า^๕พ^๕เจ้า^๕เห็น

ว่าสิ่งที่ดีมาซึ่งกษัตริย์แทน ได้ชื่อว่าเป็น เรื่อง ความ จำเป็นที่มีอยู่ โดยเฉพาะ
 หน้า เหตุการณ์อย่างนี้ ข้าพเจ้าได้เคยประสบมา โดยตนเองในการระดม
 ทหารเพื่อเยี่ยมเยียนราษฎร ๆ ราษฎรที่ร่ำร้องทนทุกข์ทรมานว่า การระดม
 ที่ได้เสนอมว ในพระราชบัญญัติ เป็นความ จำเป็น และเห็นความ ประสงค์
 ของเขาอย่างยิ่ง เขาต้องการจะให้พระราชดำ ใจแล้วจะสะดวกใน
 การทำบ้านเรือน ตลอดจนการบริการรรมทำ ทำนอ วัตถุประสงค์ ไรท เม้ายำชนบท
 ส่วนสมาชิกบางท่าน ได้ชี้แจงไว้ว่ากลัวไม่ จะไปถึงมีราษฎรบ้าง กลัวจะ
 ระเบิดหายตัวไปประการต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า เร่งนี้ถ้าหากว่า
 ไปชนญาติไปแล้วข้าพเจ้าคิดว่า การที่จะได้ถึงมีราษฎรผู้มีความประสงค์
 ที่จะไป ได้ตามพระราชบัญญัติ นั้น ข้าพเจ้าคิดว่า ได้แน่นอน เช่น ทำไม
 จึงว่าเช่นนั้นก็เพราะเหตุว่า ในการที่ราษฎรขอตัวไปเพื่อทำประโยชน์ตาม
 ราชการ ในพระราชบัญญัติ เจ้าพนักงานจะต้อง ได้พิจารณาโดยรอบคอบ
 และเจ้าพนักงาน จะต้องมีการ สืบค้นกัน ว่าเขาไปทำอะไร ถ้าหากว่า
 ไม่ไปทำตามที่ได้ขออนุญาตไว้ ก็ย่อมเป็นกรณีกฏหมายของเขา จึงอยู่
 ตามที่ จะได้กระทำผิด ในลักษณะนั้น หมายความว่าแค่เรื่องอย่างนี้เลย แม้แต่
 เรื่องอย่างอื่นที่ ตั้งใจและ รุ้ใจ จะกระทำผิดนั้น ก็ย่อมมีหน ทางจะ
 กระทำผิดได้เสมอ แต่อย่างไรก็ตามถ้าพลั้งพลาดก็ เราจะช่วยเหลือราษฎร
 ในชนบท ข้าพเจ้าก็เห็นว่าราษฎร อยู่ในที่ ราษฎรได้ทำมาหากินโดย
 ยากลำบาก แม้จะมีผลิตภัณฑ์บ้าง แต่ก็ยังเป็นอาชีพที่ราษฎรเขาจะพึ่ง
 ได้พองมี ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่น่าจะถึงขั้นคิดว่าที่เราจะปลั่งอย่างอื่นให้เร็ว
 โทลงเป็นอันมาก แต่ข้าพเจ้าคิดว่า ในประเด็นนี้ราษฎรผู้ที่มีความประสงค์
 จะทำการสร้างเรือนหรือทำการบริการรรมที่ได้เสนอนี้ ในร่างนั้น ข้าพเจ้า
 คิดว่าเขาคงจะได้มีความ ชื่นชมยินดีและทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่

อย่างไรก็ตามกฎหมายในเรื่องนี้ ในส่วนอื่น ๆ ก็ยังมีบัญญัติและบังคับไว้ โดยแน่ชัดแล้วว่า ถ้าทำเช่นนั้น และเขาไม่มีผิดประเภทไปจะเกิดความเสียหายอย่างไร จะผิดกฎหมายอย่างไร เจ้าหน้าที่รักษายากี่เขาก็คงตรวจตราเป็นแน่แน่นอน เพราะฉะนั้นออกกฎหมายนี้ไปยิ่งคงมากกว่าเป็นโทษ ข้าพเจ้าเห็นว่าจวนใกล้ระบอบสภาอยู่แล้วกฎหมายนี้ควรจะได้เป็นประโยชน์ต่อราษฎรสักครึ่งหนึ่งว่า ผู้แทนที่ได้เข้านานนี้เคยกฎหมายอะไรที่เป็นมิ่งขวัญเป็นของขวัญอะไรแก่เขา ข้าพเจ้าว่ากฎหมายเมื่อออกเป็นกฎหมายจะเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าขอเสนอเห็นว่าควรรับหลักการ

นายยกเสียง เหมะภักดี (ระนอง) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ มีสมาชิกบริบูรณ์

นายบุญคุ้ม จันทรวงศ์วิงศ์ (อุดรธานี) : ข้าพเจ้ามีอะไรที่จะชี้แจงอยู่สักนิด แต่ถูกยกเสียง ๆ ขอให้ลงมติแล้ว

นายยกเสียง เหมะภักดี (ระนอง) : ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าขอลงอน ประธานสภาผู้แทน : เขาขอถามก็เชิญ

นายบุญคุ้ม จันทรวงศ์วิงศ์ (อุดรธานี) : ข้าพเจ้ามีอะไรเล็กน้อย ก็ขอร้องผู้แทนที่จะปรึกษากับผู้ประชาชนบุญกุณา ท่านคิดต่อกันทางโทรศัพท์และตักตวง ก็ขอเชิญเสด็จ ๆ มีอีกหลายท่านว่าความแน่นอนที่ท่านว่าเห็นไม่ได้ การรกรานไม่ใช่ยื่นกรรมการประจำที่ถาวรเวียนมาแล้ว เพราะฉะนั้นอย่างว่าก็ตามขอได้ก็แล้วผู้แทนซึ่งรับราชการได้เห็นใจในข้อนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะขอแก้ไขข้อข้องใจของท่าน สมาชิกผู้มิเกษรวิ คณคุณวิงศ์ ท่านเห็นหว่านเมื่อออกกฎหมายนี้ไปแล้วไม่จะมีผลเสียแผ่นดินจะมีคนไม่แล้วจะเกิดเคียดแค้นอากาศจะร้อนมาก ขอกราบเวียนในพระราชบัญญัติข่าไม้ ๒๕๕๕ มีบทกำหนดไว้ที่หนึ่ง มีกำหนดไว้ว่าการขอไม่ใช่ขอเพราะว่าเพราะอะไรจะขอไม่ได้

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อถนนขยับสนนลึกลงไป วาระนครเข็น
วาระฝ่ายค้านเอาไว้ซึ่งแรงในวาระที่เขาไม่ค้านก่อน นั้นเขาระบายกันแล้ว

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : ข้าพเจ้าเป็น
เจ้าของญัตติซึ่งมีข้อยกเว้นตามข้อบังคับผู้เสนอหรือรัฐบาลก็มิขอยกเว้น
ไม่สนับสนุนใครก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : การอภิปรายก็สลับกันตามหลัก ผมนึก
ว่าคงไม่มีใครขอเสนอลงมติก่อนคุณค่าน เมื่อเขาเสนอลงมติดู
อภิปรายสรุปได้ ต้องการให้เขาระบายกันอยู่เดียว ไม่ใช่ไม่ให้พูด
เช่นนั้นก็สลับขยับสนนกันไปใหญ่ เทียวใครลุกขึ้นมาขอให้วาระต่อไป
ก็ให้กันก่อนทุกครั้ง เมื่อไม่มีใครคัดค้านก็ขอให้คุณส่งแรงขอให้ย้าย
ค่านทุกครั้ง

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : ข้าพเจ้ามี
สิทธิได้รับข้อยกเว้นจากข้อบังคับ ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของญัตติ ข้าพเจ้าไม่
ต้องสลับขยับใครก็ได้ขยับขยับเช่นนั้น เมื่อท่านประธานว่าอย่างนั้น
ข้าพเจ้าก็เคารพให้ผู้อื่นอภิปรายก่อนก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : ขอบใจ มีขยับขยับอยู่แล้ว

นายสวัสดิ์ ศาระสาธิน (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้าไม่ได้คัดค้าน
ในหลักการ ก็เห็นชอบในการที่จะเสนอมาเป็นเจตนาที่ แต่ถึงจะพูดไป
แล้วเมื่อถึงปากของรัฐบาล ข้าพเจ้าก็คิดว่าข้าพเจ้าไปเกิดความสงสัย
ใจว่า ไม่น่าที่จะรับในขณะนี้ เพราะเหตุว่าพระราชบัญญัติขึ้นคืนทาง
รัฐบาลก็จะได้รับเสนอมาให้กันสมัยประชุมแล้ว รัฐบาลได้รับรองเช่น
นี้แล้ว เราต้องเชียวรัฐบาล แล้วอีกอย่างหนึ่งแม้ว่าพระราชบัญญัติสมัย
นี้จะผ่านไปในช่วงนี้ ก็ไม่เห็นเหตุให้ราษฎรได้ไปสกัดไม้ทำบ้าน ทำ
เรือน เพราะว่าในขณะนี้กำลังทำมาหากิน แต่ว่ารัฐบาลท่านเสนอ

ให้ทันในสมัยประชุมนี้ แต่ท่านเสนอไม่ทันสมัยประชุมนี้ก็เช่นเรื่องที่จะ
ได้ผู้ถือหุ้นใหม่ เพราะฉะนั้นในเรื่องที่เพื่อไม่ให้เป็นการเสียหน้าของท่าน
ผู้แทนที่ได้เสนอมาด้วยเจตนาดี ถ้าหากว่าท่านจะได้ให้รัฐบาลรับไป
พิจารณาพร้อมกับของรัฐบาลที่เสนอมาแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าน่าจะเป็น
ทางที่ถูกต้อง

นายบุญคุ้ม จันทรวงศ์ (อุดรธานี) : ความที่ท่านสมาชิกผู้
มีเกียรติได้เสนอให้รัฐบาลรับไปพิจารณาแล้ว ข้าพเจ้าขอกราบเรียน
ว่า รัฐบาลเคยรับไปพิจารณาหลายหนเมื่อครั้งคุณเสวตร ฯ เมื่อครั้งรัฐ-
บาลท่านควง ฯ ก็รับไปพิจารณาแล้วเป็นเวลากหลายเดือนแล้ว แล้วข้าพ-
เจ้าขอกราบเรียนว่าข้าพเจ้าได้สับสนจริง ๆ คณะกรรมการกฤษฎีกาไม่
ใช้เจ้าหน้าที่ประจำสักสองเดือนก็ไม่สำเร็จ แล้วผู้แทนบางท่านที่ไป
เยี่ยมราษฎรคงได้รับคำถามราษฎรเป็นจำนวนมากเกือบร้อยมาก เพราะ
ฉะนั้นจะให้รัฐบาลรับไปพิจารณาข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ถ้าขึ้นรับไปก็ออก
ไม่ทันสมัยประชุมนี้ ข้าพเจ้าขอกราบเรียนแก่ชัชชองใจของคุณควง ฯ คือ
คุณควง ฯ เป็นห่วงว่าถ้าออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้วไม่ระมัดระวัง ความ
จริงเป็นไปได้ เพราะเหตุว่ากฎหมายบังคับใช้แล้วคือมาตรา ๑ ซึ่งไม่
อยู่ในกฎหมายนี้ อยู่ในกฎหมาย พ.ศ. ๒๔๘๘ เขาบอกว่า การอนุ-
ญาตราให้ราษฎรพักไม่ทำบ้านเรือนนั้นสมัยนี้จะตกได้ทันหนึ่ง ไม่ใช่ข้อใด
ทุกวันเมื่อไร สิบปีจึงได้ทันหนึ่งแล้วท่าน ส.ส. พิชญ์ โสภณเป็นห่วงว่าถ้า
ให้กฎหมายนั้นออกไปแล้วการแข่งกันระหว่างพ่อค้าไม่มีราษฎรจะเกิดขึ้น คือ
ราษฎรนั้นความหวังที่อนุญาตราให้โอนก็มีแต่ชื่อ ไม่เอาไม่มีทำบ้าน
เรือน ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น เพราะกฎหมายบังคับเอาไว้ว่า การที่
เราอนุญาตให้ราษฎรนั้นจะต้องเห็นถึงแต่ค่าเช่าไม่ได้ เพราะเหตุราษฎร

ซ่อมยานก็คองซ่อมยาน สร้างยานก็คองสร้างยาน จะทำอย่างนั้นผิด
นั้นคนละเรื่องเป็นเรื่องของเจ้าหน้าทีนั้นส่วนเจ้าหน้าที นั้นเป็นเรื่องของ
สภาเมื่อทำกันและไม่ใช่ขแรงหรือผู้ใดเพิกเฉยเสียเราัก คอยคุมท่านใด
หรือตงกะทันหันได้ แล้วขอกราบเรียนเป็นครั้งสัดทำข้าพเจ้าไม่ใช่ช่าง
เสนอกฎหมายอะไรเช่นผู้แทน ๒ สมัย ก็เพียงเสนอกฎหมายละยั้งมาจึง
หวังว่าท่านสมาชิกผู้มเกียรติระ ได้พิจารณาให้ตองแต่อกครั้งหนึ่ง

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าสนับสนุนผู้
เสนอมพระราชบัญญัตินี้รับเออรับเช่นนี้ แต่เห็นว่ารัฐบาลก็รับยั้งแล้วก็
ระพิจารณาในเร็ว ๆ นี้ เพราะว่าเวลาประชาชนทำไว้ทำนาเราไถแล้ว
ก็ขอให้รัฐบาลเสนอก่อไขในเร็ว ๆ นี้ เมืองท่านไม่เสนอก่อไขไปก็ก่อก
เป็นพระราชบัญญัติโดยเร็ว โดยคพะเพาะอย่างยังข้าพเจ้าขอแสดงให้
รัฐบาลนี้ทราบว่าเรื่องการข่าไม่รู้สึกว่ประชาชนเกิดกรอื่นจริง ๆ ว่า
ท่านจะออกกฎหมาย กฎหมายออกไปเป็นผลกับตนผลร้ายที่ใคร่บอก
ประชาชนไม่ใคร่รับประโยชน์จริง ๆ เนื่อง รากการปฏิบัติของเจ้าหน้าที
ฉะนั้นในหน้าทีข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของเจ้าก่ขอแสดงให้ทราบว่ากรปฏิบัติ
ของเจ้าหน้าทีขอให้วางระเบียบกวดขันขอให้ใคร่รับประโยชน์จริง ๆ อย่าง
เวลาการขอไม้ทำบ้านเรือนเช่นจำนวนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าฟังมากก็นานหนอย คือว่าอะไรก็
ไม่ว่า คือประเด็นที่จะวางกันในขณะที่มีวาระรัชกาลการ ที่พิจารณา
กักรัชกาลการหรือไม้ ประเด็นที่จะเลิกปรายไม้ไม่เลิกปรายในประเด็น
จะเสนออย่างไรกัว่าไป

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : กระผมไม่ให้เห็นเวลา
न्छให้รัฐบาลรับพิจารณา คือเวลาเช่นไรแล้ว รัฐบาลก็รับไป

พ.ร.บ. ๒๖๖๕ ๒๖๖๕ ๒๖๖๕

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลก็แข็งแรงแล้ว ผลที่สุดและลงท้าย
ก็ว่าแล้วแต่สภานี้ ที่คุณว่าก็ยังไม่เป็นข้อเสนออะไร ก็ไม่มีผู้รับรองเห็น
แต่เพียงความเห็นของสมาชิก ผมก็ฟังเหมือนกันเป็นแต่เพียงออกความเห็น
เห็นเพื่อให้เจ้าของญัตติไปทำตาม แต่เจ้าของญัตติจะให้สภาไปพิจารณา
ว่าจะรับหลักการหรือไม่ก็แล้ว

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าก็มีความเห็น
ว่ายังไม่รับหลักการ เพราะรัฐบาลท่านรับอยู่แล้ว ประเด็นกฎหมาย
ออกไปไม่ถ่วงประเดี้ยวก็แล้ว ก็ขอคัดค้านประเทศที่ว่าสภาเมืองไทยออก
กฎหมายไม่ถ่วงก็แก้ใหม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรับหลักการในเวลานี้

นายเพ็ง สิมประพันธ์ (สุโขทัย) : ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติ
นี้ควรจรรยหลักการในขณะนี้ เพราะว่าเท่าที่ท่านสมาชิกซึ่งเมื่อก่อนที่จะ
ได้เสนอก็ได้เสนอข้อความเห็นชอบจากท่านหลายคนแล้ว ชันนี้ก็แสดงว่า
พระราชบัญญัติอันนี้ของรัฐบาลที่จะเสนอมานี้จะตั้งข้อออกไปอีกคน
นาน จึงตั้งรับรองมา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสภาไม่ควรจรรย
หลักการในร่างพระราชบัญญัตินี้ และขอเสนอให้ลงมติ

ประธานสภาผู้แทน : คุณเพ็ง แยกไม่ได้ ลงมติไม่ได้ สนับสนุน
สนับสนุนสนับสนุนไป นายเอี่ยมวิโรจน์

นายสมรรถ เอี่ยมวิโรจน์ (นราธิวาส) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายฉ้วน เวทชาติกานนท์ (นครปฐม) : ข้าพเจ้ายกมือหลาย
ครั้งแล้ว ข้าพเจ้ายังไม่เห็นโอกาสชี้แจงอะไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
ความเห็นใจสภาขอชี้แจงบ้าง เพราะกรณีนี้ไม่ใช่กรณีที่จะพิจารณาง่าย ๆ

ประธานสภาผู้แทน : กิ่งขอเข็ทซี่

นายถ้วน เวทสาธิการนท (นครปฐม) : ข้าพเจ้าขอเข็ทซี่-

ปราย

มีสมาชิกบริวาร

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติและมีผู้เสนอให้เข็ทซี่ปรายมีผู้บริวารถูกต้องแล้ว ขอปรึกษาที่ประชุมว่าท่านผู้ใดเห็นควรเข็ทซี่ปรายค่าไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรเข็ทซี่ปราย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอเข็ทซี่ปราย ๑๕ คน มีผู้ขอเข็ทซี่ปราย ๑๖ คน เป็นอันว่าเข็ทซี่ปราย ลงมติ

นายบุญคุ้ม จันทรศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : ประธานโทษ ข้าพเจ้าขอรวกวน ใครจะค่าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยอม กฎหมายนี้ อย่างที่คุนเพิ่งได้เรียนต่อสภาแล้วว่า ท่านนายกได้พิจารณาแล้ว ท่านเห็นความจำเป็นจริง ๆ ท่านจึงเข็ทซี่รองได้ เพราะกฎหมายนี้เกี่ยวกับการเงิน ถ้าไม่จำเป็นถึงแม้บริวารอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็มีใจอยู่ว่าเมื่อก่อนนายกเป็นผู้เป็นหัวหน้ารัฐบาล มีรัฐมนตรีเป็นสมาชิกมีสิทธิยกมือให้เข็ทซี่ยกมือให้ข้าพเจ้าเห็นกฎหมายฉบับนี้

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม : นายกรัฐมนตรี : คือว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นของหลวงแล้วขอแปลเป็นภาษาเข็ทซี่ให้คนเข็ทซี่บริวาร

ในสมัยนั้นได้พิจารณาเห็นแล้วว่า เป็นการสมควรที่จะให้สิทธิพิเศษแก่ราษฎรได้ทันทีโดยไม่ต้องไปทำบ้านของตัว เพราะว่าให้พิจารณาแล้วเห็นว่าประเทศไทยนี้เป็นแผ่นดินที่ไม่ว่างไปตามนอกได้เป็นจำนวนมาก มีรายได้ก็มาก แต่ที่ว่าประชาชนราษฎรของเราทั่วไปตรงกันข้ามต้องใช้กระบอกไม้แฉับที่สร้างบ้าน ไปประชุมเทศของการออกกฎหมายระเบียบให้เสนคนมา และส่งหนังสือที่กระทัดรัดที่มีซึ่งเป็นตงชาติไทยเอาไปทำบ้านของตัว แต่ในเวลาอันพิจารณาเห็นว่า ในจำนวนที่ให้แก่ราษฎรนั้นพักแก่การสร้างบ้านจนมาถึงค่าครองชีพตงแต่สมัยสงครามก็เพิ่มขึ้น ด้วยเหตุนี้ขอตราให้ราษฎรไม่เพียงพอ ด้วยเหตุนี้จึงมีรัฐบาลเข้าใจว่าตงแต่สมัยก่อนก็ได้วางพระราชบัญญัติทำไม่ทำไปช่วยปรังใหม่ แต่ว่าพระราชบัญญัติระเบียบนั้นก็มีโดยกลไกความที่จะให้สิทธิพิเศษแก่ราษฎรที่กระทัดรัดไม่เพื่อสร้างบ้านของตัวระเบียบใหม่ที่จะเสนคนมา มี ๒๑ ข้อตงที่รัฐบาลเสนคนมาแล้วนั้น ถึงยังปรังว่ากฎว่าราษฎรมีสิทธิที่จะได้โดยไม่ต้องให้สิทธิพิเศษตงแล้ว เพราะว่าระเบียบในเวลาซึ่งมีสมาชิกสภาผู้แทนได้เสนคนมาให้ข้าพเจ้าได้วินิจฉัยกฎหมายระเบียบที่เสนคนมาตงตามระเบียบเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน ข้าพเจ้าได้เห็นชอบอย่างที่ท่านสมาชิกสภาผู้แทนเสนคนและได้เสนคนวินิจฉัยความเห็นชอบในระเบียบนั้นมา แต่ที่นั่นทำสมาชิกเสนคนออกมาตงว่าเวลาที่ออกไปแล้วราษฎรจะไปตงไม่ข้างและไม่ไม่ถึงมีราษฎรข้างตัวเช่นนั้นระเบียบระเบียบที่ขอระเบียบที่ตงออก ระเบียบใหญ่ที่ตงมาตงเป็นการตงหลักการใหญ่เราจะไม่มีขมทมาตราได้ในกฎหมายตงระเบียบที่ขอของนั้น ที่พิจารณาวันนั้นหรือระเบียบใหม่ตงตงหรือเอาไว้ ถ้าหมายความว่าพิจารณาเห็นว่าตงให้สิทธิแก่ราษฎรระเบียบที่กลไกตงตงเป็นการทำตงข้างไม่มีและเห็นถ่วงตงไม่มีตงมีราษฎร เพราะตงนั้นหลักการนั้นให้ไม่

เพราะเหตุว่าเวลานี้โอกาสหรือไม่มีเลย มันจะมากหรือมันน้อยถ้าหากว่า
 หลัการการณ์ไม่ตกเป็นผลเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นในข้อนี้ไม่ถนัด
 ราษฎรในการที่จะไม่ทำอะไรตามมติของบุคคลฝ่าย สันนิษฐานว่าในเรื่องนี้ฝ่าย
 บริหารมีทางแก้วางระเบียบอะไรให้รัดกุมอย่างเดียวกับเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้
 ก็ควรจะหาข้อไขไม่มากนักอย่าเราควบคุมด้วยบ้านเมืองให้เข้าสู่สภาพปกติ
 คงเดิมสมบูรณ์แล้วเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ถ้าจะหาข้อไขได้ นอกจากนั้นข้อ
 เြียนตัดท่านประธาน ๆ ที่เคารพว่า ทางฝ่ายรัฐบาลที่เสนอมานั้นไม่มี
 ความขัดข้องที่จะเสนอนั้น ออกวินนีหรือวินนีในภายหลัง แต่ขอเสนอให้
 ทราบว่าทางรัฐบาลก็ได้ทำพระราชบัญญัติข่าไม่ทรงละม่อมอยู่แล้ว และใน
 คณะนั้นก็มีเรื่องเสนอนั้นอยู่แล้ว ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 เกษตรธิการก็บอกแล้วแก่สภา เพราะฉะนั้นในฐานะที่ผมเป็นหัวหน้า
 รัฐบาลขอเสนอยุติก็อกรั้งหนึ่งแล้วแต่ท่านสมาชิกผู้ใดมีเกียรติ ในที่
 นี้จะเห็นสมควรประการใด

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอขอร้องว่าประชุมในวาระที่ ๑
 ในประเด็นว่าจะรับหลักการร่างพระราชบัญญัติเงินไว้พิจารณาหรือไม่ ท่าน
 ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเงินไว้พิจารณาต่อไป
 โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๗ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขวได้โปรดยกมือ
 ขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าประชุมอนุมัติรับหลักการแห่ง
 ร่างพระราชบัญญัติเงินไว้พิจารณาต่อไป

มีผู้เสนอนุक्ति คือท่านเจ้าของญัตติเดิมเสนอนุक्तिว่าขอให้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้รวมเกือบ ๓ วาระ

นายบุญคุ้ม จันทรวงศ์ (อุดรธานี) : คือเนื้อหาของ
กฎหมายนี้มีอยู่ ๒ มาตราเท่านั้นเอง แล้วเพื่อจะขอให้เห็นความต้อง
การที่ราษฎรกำลังเดือดร้อนกันอยู่มาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้เสนอ
ให้พิจารณารวบเกือบเพื่อให้ผ่านสภาเวลานั้น

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : กฎหมายนี้เป็นกฎหมาย
ที่สำคัญมาก เราได้อภิปรายกันด้วยเกือบแล้วลงมติคะแนนก็หนักกัน ๒
คะแนนเท่านั้นเรื่องยังไม่เห็นเรื่องสำคัญ เห็นทวีพยากรณ์ว่าเป็นของ
ราษฎรว่า ที่เสนอมารวมก็รวมซึ่งเป็นการรวมกันเกินไป มีที่ห้ามรับ
หลักการกันโดยเด็ดขาด เพราะที่เสนอมารวมก็รวมกัน แต่ข้าพเจ้าขอให้
ทำด้วยความรอบคอบมากกว่านี้ ขอบให้ไม่เร่งพิจารณาและแปรญัตติ
เพื่อจะส่งเสริมกฎหมายให้สมบูรณ์ประโยชน์แก่ราษฎร ที่ที่เพ.เจ้าก็
ทั้งและไม่รับหลักการนี้ไว้ ใช้เรตนานาน ที่ไม่รับหลักการนี้ขยาก็จะ
ให้เด็กกฎหมายเข้าที่ที่ที่สัดและเป็นประโยชน์แก่คนแท้จริงแก่ราษฎร เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้เป็นไปตามระเบียบการปรึกษา ขย่าวรรค เพราะ
รวบแล้วทำให้เจ้าใจผิด ๆ ไปอภิปรายกันไม่เท่าไร

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่รวบไว้ เสนอนุक्तिมีผู้รับของถูก
คืออาศัยข้อบังคับข้อ ๓๗ ของปรักษาที่ประชุม แล้วให้ที่ประชุมทราบ
เมื่อมีผู้ทักท้วงก็ขมคึกที่ประชุม ที่เขาขอเสนอนุक्तिขอให้พิจารณา
รวบเกือบ ๓ วาระ และได้ญัตติถูกตั้งคำถามขยักขยักแล้ว แล้วผู้เสนอ
ได้ชี้แจงแล้ว แล้วก็มีผู้ทักท้วงแล้ว ข้าพเจ้าของปรักษาที่ประชุม ท่านผู้
ใดเห็นสมควรพิจารณารวบเกือบ ๓ วาระ ไปรอกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๐ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าที่ประชุมให้พิจารณาเรื่อง
๓ วาระ คือยื่นข้อหาเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุมพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไป
เลขาธิการรัฐสภา : ร่างพระราชบัญญัติข่าไม้ฉบับที่ ๒ พ.ศ.
๒๕๕๑ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติข่าไม้พุทธ-
ศักราช ๒๕๕๕ ขางมาตราให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่าพระราชบัญญัติข่าไม้ฉบับ
ที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประ-
กาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ข่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : มาตรา ๓ ข้อ ๒ นี้
เข้าใจว่าจะพิมพ์ผิด การประชุมเป็นการประชุม

ประธานสภาผู้แทน : เกี่ยว ๆ พิจารณาเพื่อความสะดวก
พิจารณาที่ละข้อมาตรา ๓ นี้ที่ยกมาให้ใช้ความต่อไปนี้แทนเป็นมาตรา
๑๕ พิจารณาเป็นวรรค ๆ ไปเพื่อความสะดวก วรรคแรกพิจารณา
มาตรา ๑๕ ที่ว่าให้แทน นอกจากนั้นรวมถึงข้อ ๑ ด้วย เขาจะเพาะ
ข้อนี้ก่อน เพราะฉะนั้นทุกข้อให้แก้ให้เรียบร้อย

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข่าไม้เจ้าขอแก้ไขความ
ในมาตรา ๑๕ ที่ปรากฏว่าความร่างว่า “นอกจากไม้สัก ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการขึ้นจังหวัดขึ้นอย่างสูง ข้อความตอนนั้นมาลงในทาง

ปฏิบัติและข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่เจตนาารมณของกฎหมายปรารถนาที่จะช่วย
 ราษฎรในการที่จะใช้ไม้เล็ก ๆ น้อย ๆ ปลุกปั้นสร้างเรือนและเครื่องมือ
 ทำกสิกรรมและกิจการอื่น ๆ และคนที่ระเหินกิจการอย่างนั้นนั้น ข้าพเจ้า
 คิดว่าไม่มีใครคิดว่าคณะกรรมการอำเภอ จึงขอแก้จากคำว่า "ให้พนักงาน
 งานเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการขึ้นจังหวัดเห็นว่า" นอกจากไม้สัก ให้คณะกรรมการ
 กรออำเภอมีอำนาจอนุญาตให้ทำไม้ โดยยกเว้นค่าภาคหลวง" ก็ยก
 คำว่าพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นอย่างสูงขึ้นคณะกรรมการอำเภอ เหตุผล
 ที่ข้าพเจ้าแก้เป็นอย่างนั้นคิดว่าในทางปฏิบัติให้เข้มงวดตามกฎหมายนั้นมากกว่า
 ถ้าหากให้เข้มงวดพนักงานจังหวัดแล้ววิธีการมีหลายวิธีเห็นสมควรที่จะ
 อนุญาตนั้นถ้าหากจังหวัดกำหนดเงื่อนไข ทางอำเภอทำความเข้าใจและเสนอ
 ไปทางจังหวัด จังหวัดเองตามปกติไม่มีความจำเป็นราษฎรไม่รู้จักวิธีการ
 ที่จะตกลงเอาไม้ไปขาย ไม้ผู้ถึงในฐานะของคน และจะใช้ไม้ทำอะไร
 ไม้ผู้ เพราะฉะนั้นจะไม่ได้ผล ทั้งคุ้มครองป่า ทั้งความต้องการของผู้
 ใช้ไม้ และยิ่งกว่านั้นจะทำการค้าขายนี้ กฎหมายที่ออกในคดีเหมือนว่า
 สมาชิกปรารถนาจะให้ทันทั่วทั้ง เพราะฉะนั้นเมื่อจะออกไปแล้วเกิด
 การเอาไปขายกันข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าจะเสียความประสงค์ของผู้ร่างและของ
 สถานนี้ประการหนึ่งประการหนึ่งในทางปฏิบัติจะสะดวกยิ่งขึ้น จึงขอแก้
 นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : การที่จะขอแก้คำที่
 ผู้แปรญัตติเสนอมานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ามันจะทำได้ ความเป็นจริงใน
 ร่างกฎหมายฉบับนี้ ในมาตราที่ขอกแก้ว่าให้เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการ
 ขึ้นจังหวัดเป็นอย่างสูง มีอำนาจอนุญาตได้ ทั้งนี้ขอยอมรับหมายความว่า
 เจ้าหน้าที่ขึ้นอำเภออนุญาตได้เหมือนกัน แต่ทุกโครงการจะเขียน
 ไว้เท่านั้น ที่เขียนเช่นนั้นเพราะเหตุความไม่หลายอย่างที่มีค่าหายากนอก

จากไม้สัก ถ้าปลั๊กให้เห็นสีทึบของอำเภอนุญาตแล้วเกรงว่าจะมีรัศ
 ษมพด ไม่ใช่ว่าอย่างควรจะให้เข้าไม้จังหวัดควบคุมไว้ เพื่อไม่ให้สูญพันธุ์
 หรือเพื่อไม่ให้หมดป่าไปโดยเร็ว ด้วยเหตุนี้ในเวลาพิจารณากรณีในชั้น
 เจ้าหน้าที่ของกระทรวงเกษตรธิการ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เทคนิค จึงขอ
 สงวนไว้ว่าให้เจ้าหน้าที่จังหวัดเป็นผู้ส่งมอบเป็นผู้พิจารณา แต่ว่าทาง
 กรมป่าไม้จะได้วางหลักเกณฑ์ขึ้นว่าแค่ไหนไม่อย่างไรเจ้าหน้าที่อำเภอ
 อนุญาต ไม่ใช่ว่าไหนเจ้าหน้าที่จังหวัดอนุญาตเวลานักกฎหมายเขียน
 ไว้กว้าง ๆ แค่นั้นเจ้าหน้าที่อนุญาตก็ได้ ที่จริงกำหนดไว้เช่นนี้เห็น
 ว่าพอเหมาะพอสมแล้ว แล้วอีกอย่างหนึ่งจะให้กรมการค้าเกษตรอนุญาต
 ก็ได้ กรมการค้าเกษตรมีเจ้าหน้าที่หลายแห่ง จะต้องให้เจ้าหน้าที่
 เกษตรปศุสัตว์อำเภอและทางจังหวัดเท่านั้น

๑๕.๒๕ น.

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : คำที่ทางรัฐบาลคือท่าน
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังพูดมานั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่าท่าน
 ไม่ได้อ่านกฎหมายทั้งหมด คือระเบียบของไม้ไม่ใช่ทำโดยพลการ เขา
 มีกฎหมายอยู่มาตราหนึ่ง คือประกาศกฎภูฎาหรือประกาศรัฐมนตรี คือ
 ประกาศกำหนดประเภทไม้ต้นหนึ่งแล้ว ถ้าอำเภออนุญาตแล้วยื่นหา
 เร่งควบคุมไม้ก็ไปไม่ได้ โดยกฎหมายมาตราหนึ่งกำหนดไว้ โดย
 กฎหมายไม้ที่แก้ไข คือไม้ข้างของระพีเขาควยทรงประกาศเป็นเขต
 เขาประกาศแล้ว เพราะฉะนั้นเขาจะไปอนุญาตสุ่มสุ่มหาไม้ดี ไม้
 ที่อนุญาตให้ในนี้ หมายความว่าไม่ใช่ขุดเขตอย่างทั่วไว้ เพราะฉะนั้น
 ในทางนอกไม้เถลยถั่วควรยุติไว้เป็นการกำหนดให้เขาคงไว้ว่ามี
 ไม้สักที่จังหวัดนครสวรรค์

แล้วอีกประการหนึ่งการให้เจ้าหน้าที่อยู่จังหวัด หมายความว่าคนอื่น ๆ
 ก็ได้ ไม่เข้าใจว่าเป็นอย่างไรนั้นกฎหมายก็เขียนผลกตกอสังกัตน้อยเพื่อค
 ษัตริย์ในการปฏิบัติ คำว่าอย่างสูง คือจังหวัดระหมายถึงอำเภอ ทาง
 กฎหมายจะไปไหนหรือไม่ได้ จะเกิดปัญหาขึ้น ถ้าเขียนกฎหมายก็เขียน
 ให้คนปฏิบัติเข้าใจดีกว่า และข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ธรรมดาที่มีอยู่
 ว่าคนที่อยู่จังหวัดจะไปเห็นไม่ในข้าเท่าที่อยู่อำเภอไม่ได้ ปัญหาว่าจะไว้
 วางใจอำเภอหรือไม่ เราไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่ไว้ใจอำเภอเพียงแต่
 อนุญาตให้คดีไม่มาทำข้ามทำเครื่องมือ ทำการกรสิทธิ ประมง โดยที่
 ข้าพเจ้าได้เรียนมานี้ถ้าแก่อย่างทรงคุณที่ช่วยคสังว่าวิชัยปฏิบัติจะยุ่ง จะ
 ไม่ได้ผลสัมความมุ่งหมาย เรื่องไม่ชอบให้กฎหมาย มีทักกันได้ ถ้า
 ประกาศแล้วคดีไม่ได้ อนุญาตไม่ได้ก็หมกเรื่องปัญหาอยู่ที่ว่าอยู่จังหวัด
 สะบายหรืออำเภอสะบายก็เรียกกันว่าอยู่อำเภอได้ ๆ ก็คิดว่าที่อยู่จังหวัด
 ถ้าได้คดีไปขออนุญาตก็ออกจะไม่ทราบตั้งกระทันหันโดยเสกกันสันนิษฐาน
 ไปยหนึ่งไม่ได้ชั่วเกิดครันกัน ถ้าอยู่อำเภอข้าพเจ้าว่าไม่เสียหายอะไร
 เลย

พระยาพนามุข รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ : ข้าพ-
 เจ้าไม่ได้นักกฎหมาย แต่เข้าใจว่านอกจากไม่สัทธิให้พนักงานเจ้าหน้าที่
 ผู้ดำเนินกรขึ้นจังหวัดเป็นอย่างสูงมีอำนาจ ตามลักษณะกฎหมายเขียน
 เช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าชั้นต่ำกว่านั้นอนุญาตได้กรรมการอำเภออนุญาตได้
 นั้นตามความเข้าใจของข้าพเจ้า และกรพิจารณาเจ้าหน้าที่เป็นผู้
 อนุญาต การพิจารณากรรมการอำเภอเขามีคณะอยู่กรมการจังหวัดเขา
 มีคณะอยู่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าลักษณะอย่างนี้เจ้าหน้าที่เขาไม่
 ประจำอำเภออนุญาตได้โดยมีคณะกรรมการอำเภอ แต่ข้าพเจ้าอยาก
 ระพึงท่านนักกฎหมายอื่น ๆ จะเห็นอย่างนั้นหรือไม่

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนี้
 การที่ จะเขียนกฎหมายให้ ใครเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ควรระบุให้ ชัดเจน
 ถ้าอย่างนั้นจะลบล้างในการปฏิบัติ เพื่อประกอบคำพิพากษาให้พิช
 ษญากระบวนเวียนกฎหมายมาตรา ๗ ไม่มีอยู่ในข้อที่ว่าศาลอาญาก็ว่า เช่น
 ไม่หวังห้ามประเภท ก. ไม่อื่น ๆ จะให้เห็นไม่หวังห้าม ประเภทใดให้กำ
 หนดโดยกฎหมาย เพราะฉะนั้น ย่อมยกข้อนี้ไม่ใช้คงยื่นไปกรมกฎหมาย
 ขัญหรือว่าให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ขึ้นจังหวัดหมายถึงอำเภอ อนุญาตนั้น
 ถ้าอย่างนั้น ให้อำเภออนุญาตแล้ว เพื่อประโยชน์อะไร ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ
 รัฐมนตรีเคยตรรกของว่า ถ้าให้จังหวัดแล้วอำเภอให้ ถ้าเช่นนั้นเขียนให้
 อำเภอจะดีกว่าไม่มีปัญหา เขียนให้เขาย่อมหา จะเกิดอะไรกับบ้านเมือง
 เขียนให้เขาย่อมดีกว่าเขียนให้คนเขียนแล้ว คนปฏิบัติก็เข้าใจ คนขออนุญาตก็เข้าใจ
 ไม่ต้องห่วงใยเขียนกฎหมายให้ปฏิบัติใคร ๆ ก็ไหน ๆ จะขอว่าให้อำเภอ
 ปฏิบัติแล้ว จะเขียน จังหวัดด้วยเขียนเพื่ออะไรใคร่จะใคร่ขึ้นมา ข้าพเจ้า
 เห็นว่าควรจะใช้ข้อเท็จจริง คนอยู่ต้นทางรู้ข้อเท็จจริงดีกว่า ไม่น่ากำหนด
 ระยะเวลา กรมการอำเภอเรื่องอนุมัติให้เขารับอำนาจศาลอาญาเวลาขอ
 ไม่เสียค่าภาคหลวง ๙.๑๐ อนุญาตไม่ได้ มีนักไม่เสียอะไรตกข้าพเจ้า
 ว่าอย่าไปตั้งจังหวัดดีกว่า ข้าพเจ้าว่าอย่างนั้น

นายเสวตร เปี่ยมพงษ์สานต์ (รัฐมนตรี) : ข้าพเจ้าขอท้วง
 ความเต็มกฎหมาย มาตรา ๗ ความว่าข้าพเจ้าขอแก้ไขเพียง ขึ้นอำเภอ
 ให้เป็นผู้ดำเนินการเจ้าหน้าที่เทศาภิบาลต่าง ๆ นายขึ้นอำเภอขอรหัสจะไม่มี
 รรมคอบ "ไม่มีหลายอย่างกฎหมายของว่าไม่มีส่งประเภท ประเภท ก.
 ประเภท ข. ประเภท ค. ห้ามไม่ให้ลบล้าง ไม่พึงคดีใดมีมาก ถ้าจะมาขอ

ไม่ทำเรอเน เจ้าหน้าทตองพิจารณาให้โดยรอบคอบ ถ้าชั้นอำเภอซึ่งยื่น
 ชั้นผู้น้อยชั้นจัตวาพิจารณา ก็อาจจะให้ไป โดยคิดไม่ถึงว่า จะให้คนไหน
 ไม่พียงความจริงมีราคามาก คือให้ชั้นจัตวาพิจารณาเป็นอย่างมาก นอก
 จากชั้นจัตวาก็แล้วชั้นอำเภอ ความจริงกฎหมายประเภทนี้ กฎฎีกา
 พิจารณาก่อนนั้นก็เขียนอย่างนี้ สมัยนั้นเขียนอย่างนี้ ทั้งอำเภอและ
 จังหวัดด้วย ไม่ใช่จังหวัดอย่างเดียว ความจริงถึงแม้ชั้นจังหวัดจะเป็นผู้
 อนุญาตชั้นอำเภอพิจารณามาก่อนเหมือนกัน ที่คนใดลักษณะพิจารณา
 มาก่อนแต่อำนาจเจ้าช้อยในชั้นจังหวัดสำคัญไม่ค้ำ ๆ ไม่มีค้ำ ๆ ที่เขียน
 อย่างนี้เพื่อของกันไม่ให้ไม่คุ้นพันธุ รวดเร็วหรือตีหมค้ำารวดเร็ว ก็ได้ตาม
 ความจำเป็นแต่ก็เพื่อควบคุมทรัพย์สินของแผ่นดิน ให้มีใช้ทั่ว ๆ ไป โดย
 ระยะเวลาาน ไม่ใช่ว่าจะยกกันอะไรหลุด ความจริงข้าพเจ้าก็เห็นด้วย
 อยากเองแก่คำเอเพราะยุ่งยากนักถึงจังหวัด ถึงเขตที่ตั้งกรมยังมีที่เร
 เห็นไปเจ้าหน้าทตควบคุมข่าไม่ทั้งประเทศ ความชัดกำหนดไว้ให้รัคคุม
 พอสมควรก็เหมือนกัน การปฏิบัติราชการบริหารแผ่นดินทั่ว ๆ ไปก็มีชั้น
 ขยับกันอนุญาตก็มี ชั้นหัวหน้ากองอนุญาตก็มี ชั้นหัวหน้าแผนกอนุญาต
 ก็มีชั้นชั้น ๆ ไป

นายตลา ย ละอองมณ (สงขลา) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีแดง
 มาหน้าพเจ้ายังไม่เข้าใจใหญ่โตแล้ว คือเรื่องกฎหมายนี้ต้องการช่วยราชการ
 ให้ใครมีความสะดวกในการที่จะคดี ๑. ไม่เคยเสียภาษี ภาษ่งนใด
 ก็ส่งขาทดามมาให้ถึงจังหวัด เดินทางมาจังหวัดเรื่องมากกว่าเสียภาษ
 หมดดีกว่าให้เสียภาษีดีกว่า แล้วความประสงค์ของรัฐบาล จะเพียยอมถึงค
 ๑. แล้วมีคำสั่งกระทรวงราชการ ว่าเรื่อง มีทวงไม่เสียภาษี ๒. จะไว้ ๓
 ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

อำเภอมาจังหวัดซี ท่านท่านว่าอย่างนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจใหญ่ ที่ให้กรมการ
จังหวัดเป็นอย่างสูง ท่านถึงอำเภอ อำเภอไม่ทำ บอกว่าให้ไปจังหวัดแล้ว
ท่านประเภทไม่มี ๒๔ ท่านก็เขียนไว้แล้ว บอกว่าให้คณะกรรมการจังหวัด
พิจารณาว่าจะหุงห้ามใหม่ เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจังหวัดและอำเภอ
ไม่ปฏิบัติที่มีความผิด ราษฎรไม่ได้รับความสะดวก ถึงเกิดการแย่งแย่งกิน
ทรัพย์สินของราษฎรไม่มีอะไร

พระยาพนาจร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ: ข้าพเจ้า
ใครรับฟังแล้วว่า ถึงคณะกรรมการจังหวัดเป็นอย่างสูง นั้นหมายความว่า
คณะกรรมการชั้นต้น และขออนุญาตไม่ได้บอกว่าจะจังหวัดทำได้ แล้วเจ้า
หน้าที่ทั้งสองแห่งก็อนุญาตให้ตามความเห็นชอบหรือตกลงกัน หรือคำสั่ง
ของคณะกรรมการอำเภอทั้งสองน่าจะเป็นอย่างนั้นมากกว่า ท่านอ่านให้ดี

นายโชติ วิชยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี): กฎหมายที่ระงับออกมา
นั้นความประสงค์เพื่อช่วยราษฎร แต่มาทางจังหวัด คือขอให้เลิกคุกอำเภอ
บางอำเภอที่มาจังหวัดเป็นเวลาหลาย ๆ ปีเป็นเวลานาน ท่านอำเภอจะให้
นายอำเภอพิจารณาเขียนไว้เช่นนี้ให้มาที่จังหวัด เพราะเจ้าหน้าที่อำเภอ
คืออำเภออำเภอมีหน้าที่ปฏิบัติอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเป็นควรหรือไม่ถ่วงนาย
อำเภอ ถ้ามองเห็นอำเภอแล้วราษฎรไม่เดือดร้อน เพราะฉะนั้นอย่างคุณ
ใหญ่ ๆ เห็นอันนี้ข้าพเจ้าเห็นชอบแล้ว

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรี: ตามที่ท่านสมาชิกผู้มโหฬาร
ได้ชี้แจงว่า การอนุญาตให้ตั้งไว้ในชั้นจังหวัด ก็จะทำให้เกิดความไม่
สะดวกในการขออนุญาต ความจริงในชั้นพิจารณาจากกฎหมายเดิมการก
เฉียงซึ่งกรมราษฎรก็รับรองว่า การที่มอมอำนาจให้เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่
ชั้นนี้พิจารณาอนุญาตให้หุงห้ามบางชนชั้นนั้น ซึ่งเป็นไม่หุงห้ามก็ได้รับ
ความสะดวกเช่นเดียวกับคนเสรีชนแล้ว ลูกหลานที่ ไม่ได้รับอนุญาต แม้ลิว

ความไม่สะดวกต่าง ๆ จึงเกิดเป็นปัญหาขึ้นในชั้นกลางพิจารณาของกรม
การพิจารณาอุทธรณ์ขอขานขึ้น โดยที่ตนจึงได้มีการเขียนจดหมายไว้ว่า เจ้า
หน้าที่จะดำเนินการพิจารณาอนุญาตขอให้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นจังหวัดที่ท่าน
แต่เดิมว่ามีในข้างอย่างจะต้องเสนอมาขึ้นชดด้ อย่างเช่นไม่มีค่าอะไร
บางอย่างซึ่งไม่เป็นมีส่วนหาขาดความไม่สะดวกต่าง ๆ จึงได้เขียนไว้ว่าเจ้า
หน้าที่จะจังหวัดซึ่งความประสงค์ของท่าน สมาชิกเสนอมีความประสงค์
จะแก้ไขให้สะดวก ความจริงก็ตรงกับกับเจตนาของรัฐสภาที่จะให้ยื่นเช่น
นั้น แต่โดยที่ว่าการกำหนดเช่นนี้ทางสมาชิกก็ยังไม่รับรองว่าเป็นการมาก
เกินไป ความจริงคณะกรรมการอำเภอเป็นเหตุเป็นเหตุแทนราษฎรแล้วทำไม
จึงไม่แก้ไขเช่น ถ้าเกิดอนุญาต เรืองนันทกรณีย์ ไม่จะต้องพิจารณา วาง
ระเบียบอย่างไรไว้ที่จะให้ยื่นอำเภอพิจารณาอนุญาต ไม่ควรไว้เช่นจังหวัด
อนุญาตซึ่งจะต้องพิจารณาความสำคัญ ขณะนี้ถ้าหากว่าถูกทำลายไปแล้ว
ก็พร้อมการเสียหลายหมื่นตัวขาดของชาติ เพราะฉะนั้นการเขียนอุทธรณ์
นั้นก็ให้มีการกลั่นกรองของรัฐสภา ไม่ได้ประวิงหรือท้วงเทินขงกัหม่าได้

๑๕.๓๘ 11.

นายสวัสดิ์ สาระสาสิน (กาญจนบุรี) : จากที่ข้าพเจ้าได้ฟังคำ
กล่าวของนายสมาชิกและฝ่ายรัฐบาล ทำให้สงสัยว่าบุคคลที่อนุญาต
ไม่ทำตามอัตราเงินค่าไคร่ โดยฉวยเพราะค่าไคร่ระดับที่พอพระราชบัญญัติ
ไม่คิดว่าพนักงานเจ้าหน้าที่หมายความว่าพนักงานนั้น พนักงานนั้นไม่
แตกต่างกันฝ่ายรัฐบาลพลกั หรือสมาชิกผู้กระเดื่องให้ทราบละประเดื่อง
ให้จังหวัดพิจารณาไม่ทราบ ว่าใครจะอนุญาตกัน เพราะฉะนั้นแก้ไขแล้ว
ข้าพเจ้ายังมีไม่ถุก แล้วขอให้ระดลถึงว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้เขียน
ให้รัฐมนตรีว่ากรบรรพชนและคน เดิม ๆ เป็นผู้จักชำระตามพระราช
บัญญัติฉบับพระบรรพชนและข้าราชการว่าควรจะเป็นอย่างไร

พระยาพมมานุจร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ : พนัก
 งามตามพระราชบัญญัติเกณฑ์เงิน เจ้าพนักงานขี้ไม่ พนักงานขี้ไม่หรือผู้ซึ่ง
 รัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ และตาม
 เรื่องการบริหารงานส่วนภูมิภาคคนนั้นก็มอบหมายไปแล้ว มีกฎหมายอยู่ที่
 คณะกรรมการจังหวัด คณะกรรมการอำเภอตามที่เขาพาเงินเข้าใจ เพราะ
 ฉะนั้น พนักงานก็หมายความว่า คณะกรรมการอำเภอ คณะกรรมการจังหวัด
 ตามพระราชบัญญัติ บริหารราชการแผ่นดิน แล้วก็มีตัวอย่างใช้อย่างนั้น
 แล้วจึงงานได้กระทำร่วมกัน แต่เจ้าหน้าที่ต่าง นกคช เจ้าพนักงานขี้ไม่
 ย่อมเป็นพระราชบัญญัติก็ให้สมาชิกเสนอเข้ามา ข่าพเราจึงคิดความตาม
 ความที่โดยมีนายเป็นส่วนคล้ายกฎหมายนี้ อธิบายเป็นส่วนความเข้าใจ
 ในกฎหมายนั้น คำที่ว่าให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการขึ้นจังหวัดเป็นอย่าง
 สูงนั้น ข่าพเราจึงเชื่อว่าส่วนอำเภอทำได้อยู่ แต่รวมทั้งชั้นจังหวัดด้วย

นายอภัยยุทธ พงษ์ภพ (อุบลราชธานี) : คือว่าในร่างพระราช
 บัญญัตินี้ความวินิจฉัยที่เสนอเข้ามา เอาตามร่างของรัฐบาลเสนอกันในคณะ
 กรรมาธิการพิจารณาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในขณะซึ่งทางรัฐบาลได้
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ ก็ได้เชิญคุณเพิ่มคนคนหนึ่งแล้วรัฐมนตรี
 เลขาธิการคนหนึ่ง แล้วอีกคนหนึ่งหลายคนมาประชุมที่กระทรวงเพื่อยกร่างพระ
 ราชบัญญัติขึ้นนั้น แล้วเราได้พิจารณาแล้วว่าทำให้ชั้นจังหวัดเป็นอย่าง

สังกัดหมายความว่า อำเภอมีอำนาจด้วย ที่ว่าอย่างดังกล่าว ในทางปฏิบัติ
 ทางข่าพเมืองของเรามีอำเภอ ขี้ไม่จังหวัด แล้วก็มีอำเภอเขตคน มาจนถึง
 หัวพัน เมืองและด้วยก็ เพราะฉะนั้นที่เราพิจารณากันว่า จะให้ชั้นจังหวัด
 เป็นหัวหน้า และ นายบะห์ และคิดมีอำนาจบัญญัติด้วย นั่นเป็นคดีสูง
~~ความโดยคณะกรรมการ~~ ~~ความซึ่งส่งมาโดย~~ ~~ชั้นนี้~~ ~~จังหวัด~~

อย่างที่คุณสวัสดิ์เขาใจไม่ถนัด ให้ขังลงไปว่าชั้นจังหวัดแค่นี้ ความเป็น
จริงการบริหารราชการแผ่นดินนั้น ย้ำไม่อำเภอ ก็ย้ำไม่จังหวัด ย้ำไม่
อำเภอก็เป็นคณะกรรมการอำเภอ ย้ำไม่จังหวัดก็เป็นคณะกรรมการจังหวัด
ด้วย เพราะฉะนั้นโดยทางปฏิบัติแล้ว ทางฝ่ายกรรมการจังหวัดหรือกรรมการ
อำเภอ จึงต้องมีเจ้าหน้าที่เป็นนิจ คือกรมยังไม่เป็นผู้พิจารณาอนุญาต
เพราะฉะนั้นย้ำไม่อำเภอก็เป็นกรรมการอำเภอด้วย ย้ำไม่จังหวัดก็เป็นกรม
การจังหวัด เจ้าพนักงานชั้นจังหวัดก็หมายถึง คณะกรรมการจังหวัดเป็น
อย่างสูง เรื่องมันเป็นอย่างนั้น

นายใหญ่ สวัสดิ์ชาติ (นครสวรรค์) : ประเด็นที่เถียงกันอยู่
นานแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ได้ประโยชน์อะไรเท่าไร ที่เถียงกันนี้ยังดูหาม
อยู่นั่นในการตีความความกฎหมาย ร่างนั้นขอกว่าให้เจ้าพนักงานเจ้า
หน้าที่ดำเนินการชั้นจังหวัดเป็นอย่างสูง ก็หมายความว่าความถึงอำเภอด้วย แต่
อีกฝ่ายหนึ่งขอกว่าไม่ได้ การเถียงกันอย่างนั้นเช่นข้อหาที่ไม่มีประโยชน์
อะไร ถ้าจะพิจารณาเห็นว่าควรลงจังหวัดหรือควรลงอำเภอ ถ้าตัดสิน
ปัญหาในเรื่องที่ว่าดำรงอำเภอดีกว่าจังหวัด ปัญหาการตีความก็ไม่สำคัญ
ก็ไปให้อำเภออนุญาต ข้อนั้นว่าเราอย่างไร เราลงจังหวัดหรือ
เราลงอำเภอ เราถ้าพิจารณาว่าอะไรดีกว่ากัน ทางฝ่ายว่าให้ลงจังหวัด
ก็เกี่ยวข้องกับเทคนิค ที่จริงข้าพเจ้าเคยย้ำมาตั้งแต่เคยมาจนกระทั่งมีคน
ความจริงที่เกี่ยวข้องเจ้าหน้าที่ของชั้นอำเภอไม่ใช่เทคนิค คนที่เป็นเทคนิคจาก
เมืองนอกนั้นไม่มีความดี ซึ่งเขาเรียนลงประเภทไม่และด้วยซ้ำว่า ความ
จริงที่เกี่ยวข้องอนุญาต ไม่อนุญาตนั้นคนด้วยกัน ข้าพเจ้าเคยเห็นอนุญาต
หลายพันราย คู่กันด้วยคำว่ามีไม่ มีคืบคงหรือเปล่าจะทำงานก็หรือตกไม้ก็
คนธรรมดาสามัญไม่เกี่ยวข้องในของสภาหรือตุลาการศาล ความจริงที่อาจ
เกี่ยวข้องกันนั้นเป็นเรื่องที่เห็น ความจริงแล้วจะลงลงเช่นว่านี้ ประเด็น

อะไรอย่างท่านรัฐมนตรีก็บอกว่าคุณจริงดังจังหวัด เอาข้อเท็จจริงจาก
อำเภอ ก็เมื่อตั้งข้อเท็จจริงให้เขาอนุญาตเสียเลยก็แล้วกัน ซึ่งข้าพเจ้าก็
ไม่อะไร กฎหมายมาตรา ๗ ก็บอกแล้วว่า ประเภทไหนทวงห้ามแต่ไหน
เมืองนั้นจังหวัดนั้นไม่ประเภทนั้น ออกเมืองหนึ่งไม่ใช่ไม่ประเภทนั้นจาก
ปล่อยคือทำโดยกฎหมายก็ไม่มีอะไร เรียงขึ้นอย่างนั้นก็เหมือนกันเหมือน
ระอาชนะกันมากกว่า อย่างที่ข้าพเจ้าก็ไม่กระเอาอย่างเก่าก็ให้หรือ
ปฏิบัติไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนั้นเป็นการคดีปัญหาไม่ได้ประโยชน์อะไร
คือบ้านเมือง พวกนี้มากก็ยังยาวไปมีสองประเด็นเท่านั้นเอง

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ในกรณีที่แก้กฎ
หมายระเบียบนี้ กรมชลประทานไม่ได้ทำหรือไม่ได้สนับสนุน คือขอเสนอ
ดังนี้ คือในกรณีที่เราแก้กฎหมายระเบียบนี้ คือเช่นพระราชบัญญัติระเบียบเก่า
แต่ที่ว่าเจ้าใจว่าผู้เสนอกฎหมายระเบียบนี้ไปลอกเอามาจากระเบียบใหม่ เมื่อเขียน
เช่นนั้นแล้วก็อาจจะเขียนผิด ถ้าเราพิจารณาแล้วเร็วไปถ้าหากว่า ออกไป
แล้วจะไม่รอบคอบ เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติระเบียบเก่าเขามีบัญญัติไว้
ชัดเจนน ถ้าว่าคือ เมื่อพิจารณาฎหมายนั้นเราจะต้องดูบทวิเคราะห์ศัพท์
เสียก่อน ขทวิเคราะห์ศัพท์เขามีอยู่หลายข้อ แต่ข้อหนึ่งซึ่งปัญหาที่เรา
ควรพิจารณาคือ มาข้อ ๑๖ กฎหมายเก่า พนักงานเข้ามีบัญญัติไว้ว่า
หมายความว่า เจ้าพนักงานข่าไม่ พนักงานข่าไม่หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรี
แต่งตั้งให้ทำหน้าที่ตามการตามพระราชบัญญัตินี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเรา
ถ้าเห็นได้ว่าพนักงานข่าไม่ เราพิจารณาข้อไปว่า ในส่วนที่ ๓ ของพระ
ราชบัญญัติระเบียบเก่ากล่าวถึงการข่าไม่คำภาคหลวง การข่าไม่คำภาค
หลวงกำหนดมาตรา ๑๕ ว่า นายกรัฐมนตรีให้เจ้าพนักงาน พนักงาน
ผู้ซึ่งมีคุณสมบัติให้ข่าไม่โดยข่าไม่คำภาคหลวงให้ข่าไม่ไป เพราะ
ฉะนั้นการที่กระทรวงมหาดไทยจะแก้กฎหมายนี้ขึ้นนั้น เห็นว่า เห็นด้วย

ออก แต่ควรเขียนว่าให้ พนักงานอย่าเค็มว่า เจ้าหน้าที่ยื่นจังหวัด นั้น
 สำหรับกฎหมายระเบียบใหม่ ๒๑ ข้อ ถ้าเขียนต่อเค็ม มีรายชื่อพิเศษเพราะที่
 ศัพท์ของเขาไว้ก็ ไปเข้ากับ กฎหมายระเบียบใหม่ ก็จะไม่ถูกกับกฎหมาย
 ระเบียบเก่า แล้วนอกจากนั้นเมื่อเราพิจารณาในมาตรา ๒๐ ต่อไป เรา
 กำหนดข้อไปอีกว่า การขกเว้นค่าภาคหลวงตามความในมาตรา ๑๙ (๑)
 และ (๒) นั้น ให้เจ้าหน้าที่พิจารณาอนุญาตตามควรแก่ความจำเป็นคือ
 เขาไม่ได้กำหนด เจ้ากำหนดในขณะเพราะในเคฟฟีนท์ซัน (Keffin-ton)
 ข้างต้น เพราะฉะนั้นมาตรา ๑๙ สมควรที่จะเขียนให้เข้ากับกฎ
 หมายระเบียบเก่าซึ่งเขายังมีเลขระเบียบเก่า คือมาตรา ๑๙ ควรเขียนว่า
 “นอกจากนี้แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ โดยรัฐมนตรีได้แต่งตั้ง มีอำนาจ
 อนุญาตให้ทำไม่ โดยขกเว้นค่าภาคหลวงได้ดังต่อไปนี้ ” ถิ่นำจะลด แล้ว
 นอกจากนั้นข้ออื่น ๆ ซึ่งปรากฏ คิดว่ามีในกฎหมายเก่าขกกว่า ได้กำหนด
 แล้วว่าไม่ห้วงห้ามมี ๒ ประเภท ไม่ห้วงห้ามทำไม่ได้ แล้วไม่ห้วงห้าม
 นอกให้ออกพระราชกฤษฎีกาประกาศให้ เข้าใจว่าเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่
 ห้วงห้ามในพระราชกฤษฎีกาว่าไม่ใคร่ห้วงห้ามได้บ้าง เป็นความจริง
 ที่ท่านกล่าว แต่ผมขอเสนอกฎหมายว่า คือนั้นเป็นไม่ การทำไม่และ
 การเก็บหาของป่า แล้วในส่วนที่ ๑ การกำหนดไม่ห้วงห้ามค่าภาคหลวง
 ในขนาดจำกัดคือหมายความว่า เป็นการทำให้โดยทั่วไป แต่ว่าใน
 กฎหมายนั้นออกส่วนหนึ่ง ส่วนที่ ๓ เป็นเรื่องพิเศษ คือการขกเว้นค่าภาค
 หลวงพิจารณาขกเว้นค่าภาคหลวง ก็มีมาตรา ๑๙ แสดงว่านอกจาก
 ไม่ล็กเท่านั้น ที่ราษฎรจะเอาไปทำบ้านรัฐห้วงห้าม แต่ก่อนๆทำในเรื่อง
 การค้ากถล่าวข้างต้นรัฐจะประกาศ โดยเหตุอันสมควรเห็นว่าเรื่องที่จะประกาศ
 ห้วงห้ามก็ไม่เกี่ยวข้องกับราษฎร ก็ไม่ทำการค้าอาชีพอย่างหนึ่ง ไม่ให้

ราษฎรอย่างหนึ่ง ไม่ทำอาชีพมีหวังหาผลประโยชน์ ที่จะประกาศไม่ให้
ราษฎร นอกจากไม่รักเขาไปได้ เพราะฉะนั้นเสียกำหนด

๑๕.๕๐ น.

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจง
อย่างนี้ โดยสละเพราะคำว่า เจ้าพนักงานอย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีกล่าว
นั้น ถัดขึ้นอย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีให้เหตุผลถูกต้องจริง เขาก็ไม่ได้ขี
กฏหมายเดิม แต่เจตนาที่ข้าพเจ้าแปรญัตติเป็นอีกอย่างหนึ่ง ไม่ใช่อย่าง
นั้น เจตนาประการสำคัญ ก็คือว่าข้าพเจ้าปรารถนา จะให้ราษฎรได้รับ
ผลประโยชน์ที่ดี แต่ในขณะเดียวกันนั้นเองก็ต้องให้มีการควบคุมพอสมควร
ที่ข้าพเจ้าคำนึงว่าให้คณะกรรมการอำเภอมีความหมายก็ไม่ได้ให้พันก
งานเข้าไม่มีอำนาจอนุญาตโดยพลการ ทั้งนี้ก็ขอเท็จจริงว่า ในบ้านเรือน
ของราษฎรอย่างนั้นจะให้เอาไม้ชนิดใด อย่างที่ท่านนายก ฯ ว่าขอเท็จ
จริงก็โยนไปอยู่แก่พนักงานเข้าไม้อำเภออนุญาตได้โดยพลการด้วย ที่
ข้าพเจ้าคำนึงคณะกรรมการอำเภอตามระเบียบว่าราชการบริหารส่วนกลาง ปก
ษาห้าร้อยคน มีหลักเกณฑ์ที่ระออนุญาต คนที่ระออนุญาตก็เป็นนายอำเภอ
เป็นหัวหน้าคณะกรรมการอำเภอ เมื่อพิจารณาปฏิบัติเป็นเช่นนี้ เกิดมีคนมาขอ
สละส่วนซึ่งเท็จจริงแต่เข้าไม้อำเภอซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ แต่ว่าการที่ระออนมี
ก็เห็นมุ่งหาของคณะกรรมการอำเภอ สมัยหนึ่งก็พิจารณาอำเภอ ปลัด
อำเภอ ตรวจว่ามีคดีอำเภอหลายคนจน ก็มีภาระจึงยื่นใบขอกับ เสียหลาย
ก็เสียหลายคนที่หลายคนคิดว่าคนคนเกี่ยว ในเจตนาเหตุผลเป็นอย่างนี้ ถ้า
การว่าจ้างแปรญัตติของบางระหว่ ครอบหัดพิชิตก็หรือมี ข้าพเจ้า
ก็เห็นว่า เห็นด้วย เห็นด้วย เห็นด้วย เห็นด้วย เห็นด้วย เห็นด้วย เห็นด้วย

ความว่าข้าไม่มีอำเภอ จังหวัด ถ้าไม่ระบุ พนักงานเจ้าหน้าที่ระบุคงคือ
 อำเภอที่ตั้งคณะกรรมการอำเภอ ถ้าระบุว่าเป็นตำบลก็ตั้งเป็นตำบล
 อันนี้ที่เรียกว่าเขตทั่วไป ขณัญัติระเพาะเจตนารมณ์ และเพื่อความสะดวก
 แก่ราษฎร แต่ว่าราษฎรไม่เสียหาย และไม่ยอมให้มีการกินสินบาทบาท
 สินยลได้ง่าย ๆ ประการหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าคำนึงกันอยู่อย่างหนึ่ง ที่ท่านนายกฯ
 เข้าใจว่า นอกจากไม่สึกจะไปตั้งพื้นไม่อื่น ๆ แม้ที่สุดไม่ตั้งห้ามตาม
 พระราชกฤษฎีกาก็ตาม ข้าพเจ้าคิดว่าคำว่ากำหนดไม่ตั้งห้ามนั้นเอง
 ถ้าหากกฎหมายจะเห็นไปอย่างนั้น ข้าพเจ้าเองไม่กล้ายืนยัน ก็เคยได้
 ปฏิบัติในเรื่องนี้มาแล้วประมาณ ๑๕ ปี ถ้ามีกฤษฎีกาห้ามอย่างนั้นแล้ว
 ทำไม่ได้ ทำเข้าก็ใส่ออก เป็นการขัดคำสั่งและระเบียบแผนแผน นอก
 จากปฏิบัติตามกฎหมาย คณะกรรมการอำเภอต้องปฏิบัติตาม ระเบียบ
 แผนแผนและคำสั่งด้วย ถ้าหากว่ารัฐบาลเห็นว่าไม่เหมาะสมกฤษฎีกา
 ห้ามไว้แล้ว ไม่ให้ตั้งคำสั่งนายอำเภอให้ปฏิบัติต่อกฎหมาย และกฤษฎีกา
 กัดหวงห้ามไว้แล้วใครจะขอไม่ได้ แม้ที่สุดจะทำยานเรือนก็ตาม เห็นไป
 ไม่ได้ อันนี้เห็นไปได้ ถ้าคณะกรรมการอำเภอตั้งปฏิบัติกันออกเห็นจาก
 กฤษฎีกากัดหวงคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย ข้าพเจ้าคิดว่าอันนี้ จะเห็นวิธีที่
 ใ้กระขี้ความสะดวก และเมื่อคณะกรรมการอำเภอทำไม่ก็ตั้งขยับความ
 ผิดชอบร่วมกัน และก็ไม่เสียหายถึงนายอำเภอด้วย และก็ตั้งวิธีผิดไปถึง
 คณะกรรมการอำเภอเห็นแล้วเลย นับว่ารับผิดชอบร่วมกัน ข้าพเจ้าว่า
 อย่างนั้น

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : ผมคิดแล้วให้เขียน
 ให้ดูเท่านั้น ไม่มีอะไร แต่ว่าตามความเห็นของผม ๆ ก็ไม่ใช่บังคับ
 กฎหมาย ก็ว่ามาตรา ๑๘ นี้ ก็มาตรา ๑๘ ระเบียบแก้ไข นอกจาก
 ไม่สึกเจ้าหน้าที่ท่านที่จังหวัดจะแก้กันอย่างไรก็ตาม ขึ้นจังหวัดเป็น

อย่างสูงมีอำนาจอนุญาตให้ทำไม้อัญญาเขตต์แล้วในข้อ ๑๘ ว่าเราให้
อะไรบ้างแก่ราษฎร แต่ล่วงมาครา ๒๐ ปีก็ไปนั้นเรากำหนดว่าผล
ประโยชน์ที่ราษฎรได้รับเหล่านี้ใครเป็นผู้อนุญาต เราจึงได้เห็นความเจ้า
พนักงานเจ้าหน้าที่ เพราะฉะนั้นเราจึงพิจารณาครา ๑๘ ใ้ว่าผล
ประโยชน์ที่ราษฎรจะได้รับคืออะไรบ้าง แล้วเจ้าหน้าที่อนุญาตคืออะไร
บ้าง ถ้าอย่างนั้นจะแก้กันอย่างทวนสมมุติผู้เกี่ยวข้องว่า สมมติว่าควรระ
พิจารณาครั้งวันที่ ๓ ที่พระราชบัญญัติเก่า คือมาครา ๒๐ ข้อให้
พิจารณาด้วย แล้วจะให้ท่าน

นายใหญ่ สวัสดิชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างนั้น
ความประสงค์ทรงกัน แต่ข้อหาในทางเขียนคำแปรญัตติของข้าพเจ้า
ยังมีข้อใจอยู่ จะแก้กันอย่างนี้ก็ได้ นอกจากไม่หวังห้ามแล้ว ข้อความอัน
ทรงกัน จะดีไม้อันนี้ไม่ได้ จะเอาอย่างนี้ก็ได้ มาตราอื่นๆข้าพเจ้าพอใจ

พระยาพนาจร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ : โดย
ที่ข้าพเจ้ามีหน้าที่โดยตรงในพระราชบัญญัตินี้ การที่ถ้อยรายกันไปมา
ถูกบ้างผิดบ้าง ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงให้แจ่มแจ้งขึ้นอีกสักหน่อย ดังคำว่า

ไม่หวังห้ามและพนักงานแปลว่าอะไรนี้ พนักงานหมายความว่าเจ้า
พนักงานเข้าไม่หรือพนักงานเข้าไม่ คือประธานโทษงานเข้าไม่แย้งออกเขียน

๒ หมวด ๒ หมวดนี้เป็นเทคนิค ซึ่งมีพระราชบัญญัติระเบียบราชสว
วหารกรมเข้าไม่ เจ้าพนักงานเข้าไม่กับพนักงานเข้าไม่เป็นเทคนิค ทน

เจ้าพนักงานเข้าไม่ในพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับอีกครึ่งส่วนก็มีภาค
อันแรกคือสภาของพระราชบัญญัติเขียนนอกกันหนึ่ง จึงมีว่า หรือ

เจ้าหน้าที่ หรือ ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้แทนตนว่าเป็นกรรมการพระราช
บัญญัตินี้ โดยมากมีพระราชบัญญัติเกิดขึ้น ๒ ประการอย่างแรกโดย

พร้อมหมายซึ่งมีข้อหมายที่ควรระมัดระวังเป็นพิเศษคือเรื่องคดี
เพราะฉะนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ในตนมี ๘ หน่วย เทคนิค ๑๐ หน่วย มีข

บริหาร ๒ หน่วย เมื่อก่อนเช่นนั้นแล้ว คำที่ว่าให้พนักงานซึ่งจังหวัด
 เป็นอย่างสูง หมายความว่าคณะกรรมการจังหวัด เมื่อมีผู้ต้องมติดำ
 อนุญาตได้ ก็คือคณะกรรมการอำเภอท่านคงเข้าใจอย่างนี้ แต่ทว่า
 อนุญาตพิจารณาการปฏิบัติหัวเมืองนั้นก็ตั้งพิจารณาทั้งคณะ คณะ
 กรรมการอำเภอและจังหวัด แต่พนักงานข้าไม่ หรือเรียกว่าข้าไม่อำเภอ
 ไม่เรียกว่าพนักงานข้าไม่แล้ว อันนั้นเป็นการสนองการปฏิบัติตามหน้าที่
 ไม่ใช่พนักงานข้าไม่หรือเจ้าพนักงานข้าไม่ ได้โปรดเข้าใจอย่างนี้ สอง
 อันนั้นเป็นเทคนิค สองอันเช่นฝ่ายบริหาร เพราะฉะนั้นกฎหมาย
 ฎีกาการบริหารไม่เทคนิค ที่นำอีกคำหนึ่งคำว่าไม่ทวงห้ามและไม่ทวง
 ห้ามฟังก์ก์ชั่วคราวกัน คือไม่ทั้งหมดในราชอาณาจักรนั้น เติมไม่ทวงห้าม
 ใครจะทำอะไรก็ได้ แต่ข้อจำกัดทวงห้ามบางขณะจึงเรียกว่าไม่ประเภ
 ทวงห้าม ๆ นั้นแบ่งเป็นชั้น ก. ชั้น ข. แต่ถ้าไม่ทวงห้ามแล้วใครทำอะไร
 ได้ทุกเมื่อ ถ้าทวงห้ามเมื่อจะเข้ามาทำเป็นสินค้าก็ต้องขออนุญาตเสียค่า
 ภาษีหลวง ถ้าจะเข้าเป็นยานเป็นเรือนก็ต้องขออนุญาตเหมือนกัน ไม่ต้องเสีย
 ค่าภาษีหลวง ขอท่านได้โปรดอ่านมาตรา ๒๕๐ ของกฎหมายให้ถี่ถ้วน
 ไม่ต้องเสียค่าภาษีหลวงถ้าไม่ใช่ไม่ทวงห้าม ไม่ทวงห้ามว่าไม่ได้ นอก
 ว่าจะเสียค่าภาษีหลวง เพราะฉะนั้นเราจึงมีข้อยกเว้นให้เข้าทำโดย
 กฎหมาย โดยไม่ต้องเสียค่าภาษีหลวง แต่ก็มีข้อยกเว้นตามกฎหมาย
 ข้างหน้าในมาตรา ๒๕๐ ถ้าไม่ทวงห้ามแล้ว ไม่ต้องขออนุญาต เพราะฉะนั้น
 ทวงห้ามนั้นถ้าจะเข้าเป็นสินค้าก็ต้องเสียค่าภาษีหลวง แต่ที่จะใช้สอง
 ส่วนตัวพระราชบัญญัติข้อยกเว้นไม่ต้องเสียค่าภาษีหลวง แต่ก็เป็นมี
 หมดค่าเช่นไม่พะยงหรืออะไรก็เหมือนอนุญาตให้ใช้สองส่วนตัว แต่ทำเป็น
 สินค้าได้สินค้าแล้วแต่เสียค่าภาษีหลวง

เทียงาย ทพุดตงจังหวัดซึ่งส่งตามแม่น้ำเจ้าพระยา

ถ้าให้พิจารณาโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งค่าที่ส่งแล้วมีอยู่ตามจำนวน ไม่หวนห้าม
 มีค่าของพระนิคคฤก้าลาไปไม่มีการทรวรลือ ความใกล้ชิดที่ระหว่าง
 จังหวัดกับอำเภอแรกไม่อยู่ใกล้กันเพราะความสะดวกจึงแก่เพียงชนจังหวัด
 ที่ท่านสมาชิกผู้มิเคยรัก ที่ซึ่งแจ้งว่าการทำให้เจ้าหน้าที่มา ไม่เช่นค่าเคยเป็น
 คณะกรรมการอำเภอ ก็มีการพิจารณาได้มีการปรึกษาหารือในฐานะที่
 เป็นกรรมการอำเภอ ในเรื่องข้อชี้แจงว่าความจริงท่านก็รู้ระเบียบการ
 ข้าราชการของทางอำเภออยู่แล้ว งานในหน้าที่ซึ่งไม่มีปัญหาอะไรเจ้าหน้าที่
 รับผิดชอบในงานนั้นก็หน้าที่ซึ่งการโดยเกิดจากไม่จำเป็นถึงพิจารณา
 มาปรึกษาหารือ สมมติว่ามีราษฎรมาขออนุญาตก็ไม่ได้ให้เจ้าหน้าที่
 ทยาไม่เอาเออนั้นจะทรงนำเอามาเสนอที่ประชุมคณะกรรมการอำเภอแล้ว
 จึงพิจารณาข้อเท็จจริงไม่ใช่ต้นฉบับเลย ซึ่งก็ตัวอย่างเจ้าหน้าที่สรรพ
 กรมมีคนมาเสียภาษีอากรที่รับหน้าที่เสด็จภายหลังที่มออยู่แล้ว ปัญหาไม่มี
 ปัญหาอย่างอะไรเลยโดยปัญหาชนอำเภอและจังหวัดก็แต่ใจซึ่งจังหวัดเพื่อ
 การลดภาระของกันชนที่หนึ่งแทนที่จะลงชนเจต การที่รัฐบาลมีเข้ามา
 เช่นนี้ก็ได้มีการตกลงกันแล้วโดยครบถ้วนแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : คือว่าท่านคงวางเรื่องกันอยู่แล้ว ผม
 ก็เห็นว่าพอให้เรานำไปช่วยกันและไปช่วยกันตรวจข้อเท็จจริง ก็ขอพัก
 ประชุมสัก ๓๐ นาทีเล็กน้อย และ ๓๐ นาทีที่เชิญเจ้าของญาติและ
 ผู้แปรญัตติและรัฐสภาและผู้ที่สนใจในกรณีเช่นนี้ไปพอกัน ก็ว่าไม่มี
 ทางระงับการมาจัดการ ก็เราพิจารณาว่าระงับทั้งสอง ทางกันด้วยซึ่งแจ้งกัน
 อยู่อย่างนี้ จะเอาอย่างนี้หรือจะไม่พักก็ตามใจ

นายพัน สุพรรณเสาร รัฐมนตรี : การแปรญัตติก็ควรลงมติ
 กันไปนานแล้ว ท่านประธาน ๑ ถ้าปล่อยไว้ก็จะมีมือง ก็จะไม่เอา
 ร่างที่เสนอหรือจะเอาตามต้นแปรญัตติท่านนี้ " เทม " กัน

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนั้น ข้าพเจ้าปล่อยนั้น ข้าพเจ้าก็
รับว่าผิด คือเรื่องนี้เป็นการพิจารณาว่าคดีของสามวาระ ไม่ได้มีกรรมมา
พิจารณาพิจารณาแล้วเขาเห็นวาระที่หนึ่งทั้งสอง ไม่ใช่รับนั้น เพราะ
ฉะนั้นเพื่อให้รอบคอบ ข้าพเจ้าจึงต้องปล่อยให้ถกเถียงให้มันเย็นไป
อย่างนั้น ถ้าจะให้ลงมติ รวบรวมหรือจะเสนออะไรก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง
ความจริงพูดเพื่อให้รอบคอบให้มันเข้าใจขึ้น ถ้าจะตกลงกันหรือไม่ให้ก็
เอาอย่างไรก็ตามก็เอา

นายถ้วน เวชชาลีภานนท์ (นครปฐม) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ลงมติ

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : พวกกันเพียงสองคนเพียง
โงกกับขำเขย คนอื่นได้ฟังแล้วก็ร่วมรัก ข้าพเจ้าได้ยกมือขึ้น แต่ไม่
ได้รับช้ ถ้าจะรวมสามวาระแล้วเรื่องนั้นข้าพเจ้าขอให้เขากลับไป
เถอะ ไม่ใช่เขากลับพล่อย ๆ

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้รับช้รับช้ และผู้เสนอ
ให้เขากลับไปรับช้ และผู้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้
รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้
มีสมาชิกร่วม ๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรลงมติได้แล้ว โปรด
ยกมือขึ้น

มีสมาชิกร่วม ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เห็นว่าควรรับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้รับช้
และไม่มีผู้เห็นว่าควรลงมติแล้ว ผู้ใดเห็นว่าสมควรแล้ว โปรด
ข้าพเจ้าขอชักความเข้าใจเสียก่อน ในขั้นนี้โปรดพิจารณาอย่าง

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : นอกจากไม้สักให้พนักงานชั้นอำนาจมีอำนาจอนุญาตให้ทำไม้โดยยกเว้นค่าภาคหลวงได้ดังนี้

ประธานสภาผู้แทน : ขอลงมติด้วยใจ เพื่อข้อความเข้าใจ "มาตรา ๑๘" นอกจากไม้สักให้พนักงานเจ้าพนักงานชั้นอำนาจมีอำนาจอนุญาตให้ทำไม้ได้โดยยกเว้นค่าภาคหลวงดังต่อไปนี้ "เข้าใจก็มีใครไม่เข้าใจก็ทิ้งเสีย ในคำแปรญัตติต่อไปจะได้ปรึกษาที่ประชุมต่อไปในประเด็นจะเห็นตามร่างเดิมหรือจะเห็นตามผู้แปรญัตติ ท่านผู้ใดเห็นตามผู้แปรญัตติ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรยื่น ไปตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าคงไว้ตามร่างเดิม ขอให้พิจารณาต่อไปในชั้น ๑

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๑๘ อนุ ๑ เพื่อใช้ในส่วนตัวสำคัญการปลูกสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงต่อเติมบ้านเรือน ตามขบวนการไม้ที่ยังไม่แปรรูปไม้เกินครัวเรือนละสิบสองลูกยาตร์เมตร แต่จัดการปลูกสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงต่อเติมบ้านเรือนนั้นเพื่อใช้เป็นไปตามแผนผังและแบบก่อสร้างที่ทางราชการได้กำหนดไว้สำหรับราษฎร ให้ยกเว้นได้ตามขบวนการไม้ที่ยังไม่แปรรูปไม้เกินครัวเรือนละสิบสองลูกยาตร์เมตร

นายบุญเพ็ง พรหมคุณ (สุรินทร์) : ข้อ ๑ เพื่อใช้สอยส่วนตัวสำคัญการปลูกสร้างหรือการเปลี่ยนแปลงต่อเติมบ้านเรือนตามขบวนการไม้ที่ยังไม่แปรรูปไม้เกินครัวเรือนละ ๑๒ ลูกยาตร์เมตร อันนี้ข้าพเจ้าขอแปรญัตติเป็น ๒๐ ลูกยาตร์เมตร ผลถนนคงเดิม

ประธานสภาผู้แทน : ในวาระที่ ๒ หากว่ามีผู้แปรญัตติผู้สนใจ
ก็ขอให้พร้อมด้วย ประเทศอะไรไม่ถูกตามระเบียบต้องมีผู้รับรอง ๒ คน
แล้วจึงอภิปรายสนับสนุนเหตุผลเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นการต่างให้ก
ด้วย

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญเพ็ง พงหมคุณ (ศรีสะเกษ) การที่ข้าพเจ้าขอแปร
ญัตติจาก ๑๒ เป็น ๒๐ ลูกยาศักดิ์เมตรเพราะเหตุว่า ๑๒ มันน้อยไป
บ้านหลังหนึ่งถ้าจะสร้างให้สำเร็จไปก็ใช้อย่างน้อยต้องมีคนเส้า ๑๒ คน
สูงไม่กี่ก้าว ๖ เมตร นอกจากนั้นถ้าจะขึ้นไม้กระดานเสียแล้วถ้าจะ
ความคากกระดานขึ้นแล้วนอกจากนั้นก็จะขึ้นไม้กระดานมุงหลังคา ก็เห็นว่า
๑๒ ลูกยาศักดิ์เมตรน้อยไป ข้าพเจ้าจึงขอแปรให้เป็น ๒๐ ลูกยาศักดิ์เมตร

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ข้าพเจ้าขอยืนยันในร่างเดิม
คือ ๑๒ ลูกยาศักดิ์เมตร เพราะเหตุว่าในเรื่องพระราชบัญญัติที่ผู้เสนอได้
เสนอมานั้นได้คิดไว้แล้ว ๒ ประการ ประการที่สามผู้สถาปนาที่มีกำลังทำ
ได้ก็ทำไปเพียง ๑๒ ลูกยาศักดิ์เมตรอีกประการหนึ่งทำได้นานาคเป็นเข้า
เรือนใหญ่ได้สักหมอนี่ ๒๐ ลูกยาศักดิ์เมตรซึ่งตัวเล็กในแล้ว ตามร่าง
เดิมที่เสนอมานี้ อันประชาชนชาวไทยเราไม่ใช่ว่ามีกำลังสมญวณทหารทำ
บ้านเรือนได้หลังใหญ่ ๆ ตัวจะออกมาไปไม่ถึงหมอนี่แล้ว ๆ และข้าพ
เจ้าเห็นว่า ๑๒ ลูกยาศักดิ์เมตรก็พอแล้ว ^{ก็หลังจากคิดแล้วแต่เพียงว่า ๑๒ ลูก}
ยาศักดิ์เมตรกำลังของคนทั่วๆ ทั่วๆ อย่างนั้น ถ้าคนจะสร้างบ้านใหญ่ขึ้น
คนที่ทำได้ ๒๐ ลูกยาศักดิ์เมตรเพราะฉะนั้นไม่เห็นควรระขยายให้เป็น ๒๐
ลูกยาศักดิ์เมตร แล้วส่วนสี่ก็ตั้งราคาคนที่

ร.ต.ท. สงกรานต์ อุตมสิทธิ์ (เพชรบูรณ์) : ข้าพเจ้าขอสนับ
 สนุนผู้แปรญัตติ เรือนไทยนั้นเราจะต้องมีเสา ๑๒ ลูกยาศึกเมตรไม่พอ
 เพราะเสาระต้องมี ๑๒ ต้นแล้วเหล็กเคียวเหล็กปลายขนนั้นแต่ละระเคียวเข้ามา
 เป็นฝาเป็นพื้น รั้งอยู่ไม่มีงัดกันใหญ่ ควรกระทำเสา แต่เมื่อเปลี่ยนแล้ว
 ขนาด ๒๐ ลูกยาศึกเมตรก็ไม่เกินสมควร เติมที่เกี่ยวเราเรียกว่าค้ำภาค
 หลวง ๑๘ ลูกยาศึกเมตรต่อ ๑ ครัวเรือนอย่างนั้นไม่มีคิวคิมเมตรระยา
 ไม่ใช่ ๖ สลัก เว้นแต่จังหวัดศรีสะเกษ เป็น ๖ สลัก แต่ก่อนเรียกว่าค้ำ
 ภาคหลวง ไม่ได้เรียกว่าค้ำไม้ เราเรียกค้ำภาคเพราะฉะนั้นจึงลดพื้นที่
 เรืองการเงิน ถ้าเปลี่ยนเป็นเนื้อไม้รากคองพินหรือพาราณาให้คามอนเดิมที่
 คุณคิมขอกว่า ๑๘ ลูกยาศึกเมตร แต่อย่าไปคิดเงินคิดสิ่งไม้ก็กว่า
 ดึงจะขอกว่า ๘ คิวคิมเมตรเอาไว้สำหรับทำรั้ว แต่ทำไม่ได้ไม้ ๑๒
 ลูกยาศึกเมตรทำไม่ได้เลย ๑ ลูกยาศึกเมตรเท่ากับไม้ ๑ ยกครั้งก็เท่า
 กับไม้ ๑๘ ยก เรือนไทยทำไม่ได้เลย ต้องควักด้วยแล้ว ความวิวิสัยนั้น
 แปรการอยู่ที่กันคิมของเราไม่ใช่ทำเรือนกะตอม เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ๒๐
 ลูกยาศึกเมตรพอใช้ได้ ๑๘ นั้นคงแคบเกินไป สภากรากนั้นข้าพเจ้าควร
 จะแปรไว้วัด แคนสนับสนุนค่าแปรญัตติเท่านั้น

นายพัน สุพรรณเสาว นุ่มนตม : ข้าพเจ้าคิดว่าคิมนี้พอคักถ
 กั้นได้เข้าใจกันคิมอยู่ในเรือนที่เขาเขียนไว้ยังเขียน ๒ ตอน ตอนเล็ก ๆ
 ซึ่ง มีไม้ทำกระโถกซด ๑๒ ลูกยาศึกเมตร แต่ถ้างัดนั้นเรือนคิมมีกษยแผ่น
 แผ่นนั้นแล้ว ก็ได้ ๒๖ ลูกยาศึกเมตร เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ใหญ่ คิมขึ้น
 เขียนแบบแปลนไปอีก ๒๖ เห็นจะพอสะกระมัง

นายถิตย์ ชัยบุตร (ชัยภูมิ) : เมื่อคักถงระ ให้กันทำเรือนก
 คิมให้คิมหลัง กว้าง ๑๒ ลูกยาศึกเมตรไม่ได้มีผล ข้าพเจ้าว่า

นาย... : ข้าพเจ้าว่า...

สาธารณสุขยังยึดให้ทำเรือน เรือนหลังหนึ่งคนหนึ่ง ให้มีทิวัง ๕ ลูก
ขาดเม็ดกร เช่นเรื่องทำให้ราษฎรทำเรือน ถ้าครัวหนึ่งมีคนถึง ๗-๘ คนก็
ควมียกเม็ดกร เมื่อเช่นนี้ก็ต้องปล่อยให้ทำเม็ดกร ๑๒ นิ้ว มีพ้อเพียง ๒-๓
หว้าจะให้ ๑๒ หรือ ๒๐ นิ้ว ถ้าฝ่ายบ้านเสกขมณังว่า ๑๒ พ้อเรือน
หนึ่งหลังพ้อ ต้องมีฝา มีครัว เส้วแล้วพ้อ ฝ่ายนี้แปรรูปคดีก็ระยอมให้

นายสวัสดิ์ สารสาสิน (กาญจนบุรี) : ข้าพเจ้ามีความเห็น
ด้วยดีกว้างไกล คือถ้าจะปลูกโรงการสร้างบ้านต้องมีครัวมีระยอมฝา
ผนังบ้าง ๆ แล้ว ๕๐ ลูกขาดเม็ดกรก็ไม่มีพ้อ

นายเทพ เกตุพันธ์ (อุตรดิตถ์) : ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับ
แปรรูปคดี เพราะเหตุที่ว่าเขาจำกัดไว้ว่า พนักงานนั้นมีอำนาจอนุญาต
ได้ไม่เกินลูกขาดเม็ดกรอาจระยอมญาติเพียง ๑๒ ก็ได้ ๑๔ ก็ได้ ๑๖ ก็ได้
นี่เป็นคุณพินิจของเจ้าพนักงานต่างหาก แล้วจะหาทางให้เสียเวลาของ
สภาทำไม เพราะว่าเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ เช่นคนรู้ ว่า นาย ก. นาย
ข. คนในบ้านลูกคน มีลูกกี่คน ควรสร้างบ้านโคสีกเท่าไร สมาย
ความว่าเมื่อไม่มีสมควร ๒๐ ขาดเม็ดกรจ่ายได้ ไม่ใช่บังคับใช้เต็ม ๒๐
ลูกขาดเม็ดกรทุก ๆ รายไปก็เปล่า

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : คือกำหนดอย่างสูง
ต้องมีระยอมกัน มีระยอมแล้วเราเกรงเจ้าหน้าที่จะให้เกินมาก็ใช่ อย่าง
ไว้ก็ตาม ข้าพเจ้าขอประธาณิ์ประนอมเข้าเป็น ๑๕ ลูกขาดเม็ดกร ความ
วัง ๑๕ ลูกขาดเม็ดกรสภาสมัยก่อนเห็นชอบแล้ว แล้วเจ้าหน้าที่เจ้า
กระทรวงเฝ้าหน้าให้ดูแล้ว เขาว่าทำได้ ๒ หลังเล็ก ๆ

นายบุญเพ็ง พรหมคุณ (ศรีสะเกษ) : ทททางรัฐบาลขอ
ไว้ให้เพียง ๑๕ ลูกขาดเม็ดกรก็ยังมีพ้อด้วย ที่ข้าพเจ้าเสนอนแปรรูปคดี
ให้ ๒๐ ลูกขาดเม็ดกรก็ไม่ได้ให้เหตุผล เพราะเหตุที่ระยอม ๒๐ มี

ไต่เนอทรงนั้น ให้เนอเนอกระพ แล้วใช้ไมไต่กระเนอเนอเนอเนอ... แล้วไม่พอ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอขออนุญาตให้เนอไปตามเดิม ๒๐ ลูกยาศักดิ์เมตรจึงจะทำเนอเนอไต่ให้มลฤกษ์ระยัคักันคัก.

ประธานสภาผู้แทน : เข้าใจกันแล้วผู้แปรญัตติก็น่าแปร ญัตติ ๑๒ เป็น ๒๐ ลูกยาศักดิ์เมตร แต่ว่าท่านรัฐบาลขอลดลงมาว่า ๒๐ มากไป ๑๕ ลูกยาศักดิ์เมตรก็สร้างบ้านไต่ ๒ หลังแล้ว ถัดนัก ๑๕ ลูกยาศักดิ์เมตรก็มี แปรญัตติไม่ยอม คุณหญิงเพ่งคุณพระเอาตามนั้นหรืออย่างไร ก็คือคุณมี ทบท่าง ๑๒ หรือ ๒๐ เท่านั้น

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุวิวงศ์ (อุตรธานี) : ข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า เรื่องนี้ท่านไต่เดิม คือเอาคนมาดูทวงขายเก่าที่คนญาติไว้แล้ว เมื่อจะทำข้าพเจ้า ก็ กราบเรียนท่าน นายกรัฐมนตรีว่าให้ คำตามเก่าเขา ความจริงข้าพเจ้าอยากได้มากกว่านี้ มากกว่าท่านนายกรัฐมนตรีจะไม่รับรอง คล้าย ๆ ว่าข้าพเจ้าเล่นลูกไม้กับท่านนายกรัฐมนตรีให้รับรองให้เท่านั้น ความจริงไม่พอ แต่แปรญัตติแล้ว อย่างไรขอให้ได้ ๑๕ ลูกยาศักดิ์เมตร

ประธานสภาผู้แทน : ถูไต่เนอว่าบุงกนัคทนอย คือมี ๑๒, ๑๘, ๒๐,

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุวิวงศ์ (อุตรธานี) : ขอนมา ๑๕
ประธานสภาผู้แทน : คนละคน ๒๐ ถอนหรือ

นายบุญเพ่ง พรหมคุณ (ศรีสะเกษ) : ถาอย่างนั้น ๑๕ ลูกยาศักดิ์เมตรพอไร

ประธานสภาผู้แทน : คงรัฐบาลขอให้ ๑๕ แล้วทรงนี้.....
นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ๑๕ ขะถอน

ประธานสภาผู้แทน : ถูให้ ๑๒ แล้ว ๑๕

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ต้อง
ไว้ก็ คือ นายบุญคุ้ม เจ้าของร่าง ๑๘ พอใจ ก็ไม่ขัดข้องในภาวะแรก
รัฐสภาว่า ๑๘ ก็ไม่ขัดข้อง คนว่า ๒๐ ก็ไม่ขัดข้อง ควรวรเขาแล้ว
ส่วนคนสนับสนุนไม่ได้แปรญัตติ ข้าพเจ้าว่าไม่ต้องไว้ ๑๘ ก็ใช้ได้เลย

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช้ผู้ค้านให้ยื่นตามร่างเดิมมีอยู่ในคำ
อธิบายอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอมติประชุมอย่างนั้นว่า
คงยื่นไปคำร่างเดิมหรือว่าจะแก้ไขเสียก่อน ถ้าอย่างนั้นมิใช่ประเด็น
เกี่ยวกับ ๑๒ หรือ ๑๘ ขอถามที่ประชุมว่าจะเอาคำร่างเดิมหรือเอา
ตามผู้แปรญัตติ ท่านผู้ใดเห็นตามผู้แปรญัตติ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าให้ยื่นไปตามผู้แปรญัตติ ขอ
ความในต่อนั้นคงแก้ไขว่า "ครั้นวันละ ๑๘ ลูกยาศึกกรม"

เลขานุการรัฐสภา : อัน ๒ เพื่อใช้สอยส่วนตัว สำหรับเครื่อง
มือหรือสิ่งอันที่ใช่ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในการกลักรวม การเลี้ยงสัตว์
หรือการประมงหรือการเพาะของกันภายในครัว ตามขวิมาควไมติขงไม่
แปรอย่างละไม่เกินครั้นวันละแปดลูกยาศึกกรม

นายใหญ่ สวิตชาติ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอเดินในบรรทัด
ที่ ๒ คือ ขาดการเลี้ยงสัตว์ คงมีความว่ากัน "ในการเลี้ยงสัตว์ ใน
การลากขึ้นหรือการประมง" คือให้คงมีสำหรับทำเกี่ยวกับหรือข้อ
เงื่อนไข เพราะฉะนั้นแปรก็คงมีเหมือนกัน เพราะฉะนั้นแปรต้องให้

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอขอแปรญัตติข้อความในตอนที่
เข้ามาว่า “ในการกสิกรรม และการเลี้ยงสัตว์ การลากเส้น หรือการ
ประมง” เดิมการลากเส้นเข้ามา

บุญคุ้ม จันทบุรีศรีวังส (อุตรธานี) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : ผู้เสนอไม่ขัดข้อง เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน...

ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : เดิมลากเส้นลงไปก็เกี่ยว
ระเต็มคำว่า “ทำเรือ” เข้าไปด้วย บางทีอาจจะทำเรือหวายลากได้ คือ
ทั้งทางบกและทางน้ำด้วย

ประธานสภาผู้แทน : ทั้งนี้คงต้องวินิจฉัยก่อนว่าเราจะแก้
หนังสืออย่างไร

ร.ท. จงกต ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : เดิม “และทำเรือ”
ในตอนที่

นายขยงยุทธ พงษ์ (อุตรธานี) : ขอเสนอให้แก้คำว่า
“หรือ” ข้อ ๒๑ มีทั้ง ๒ หรือ

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอแก้คำว่า “หรือ” ซึ่งอยู่หน้า
คำว่า “การประมงออกเสีย” มีแต่คำว่า “การประมง”

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : คำว่าหรือเช่นคำอื่น
ที่เกี่ยวข้องในการ “กสิกรรม การเลี้ยงสัตว์ หรือการประมง” คือต้อง
เกี่ยวเนื่องกัน ถ้าไม่เช่นนั้นไปไม่ได้ กฎสภาฯ เขาถกแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : คุณขยงยุทธ ๑ มีผู้คัดค้านว่า “หรือ”
นั้นเป็นส่วนต่างหาก

นายขยงยุทธ พงษ์ (อุตรธานี) : ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว “หรือ”
ก็เกี่ยวเนื่องกัน เป็นอันยุติ เดี๋ยวนี้ “หรือ” เข้ามา

ประธานสภาผู้แทน : อัยยุกเล่น

นายยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : ผมไม่ได้พักผ่อน ขอให้
คิดว่า "หรือ" ออกเสียง เพราะว่าคำว่า "หรือ" นี้ไม่ได้มีความอะไร
อย่างในการกลักรวม การเรียงสัตัว การลากเช่น การประมง "หรือ"
ในตอนท้ายก็ได้ความอยู่แล้ว

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ถ้าได้ขานคุณแล้วก็จะ
อย่างทำนบุรีมนครสังฆาราชการกระทรวงการคลังว่า เขาพูดเป็น ๒ อย่าง
สำหรับเครื่องมีอันหนึ่ง หรือสิ่งที่ใช้ประกอบ ใช้ประกอบอะไร ใช้ประ
กอบกลักรวมเรียงสัตัว ลากเช่น ถ้าได้หรือให้แนะ ไปหมดก็ยุ่งกันใหญ่
ที่อันว่าสำหรับเครื่องมีอันหนึ่ง หรือสิ่งอันที่ใช้ประกอบอีกอันหนึ่ง
ประกอบอะไรบ้าง ก็ประกอบกลักรวมที่ตัว รวนไม่ใช่ประกอบที่ตัวได้
ก็แล้ว ทำงทั้งที่มันไม่ได้ ก็ได้ว่าทำงทั้งที่ตรงทำไว้เรื่องเป็น
อย่างนี้ เพราะฉะนั้นคนละอย่าง คือไปเอา "หรือ" ทำ "หรือ" อีกอัน
หนึ่งต้องประกอบที่ตัวทำงแต่ไม่ได้ เป็นเสาเป็นต้น ๆ ทั้งนี้ข้าพเจ้า
ก็คิดว่าเสียผล เอาตามร่างดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน : คุณยงยุทธ มีผู้แจ้งอย่างนี้ เรื่องนง
เป็น ๒ หมวด คิดว่าในหมวดที่เกี่ยวกับของกลักรวม มีการเรียงสัตัว การ
ลากเช่น ขอคุณทรงกล่า ทำงนี้ทางขกขงไม่ได้ทำ กัน "หรือ" ในการ
ประมงอีกหมวดหนึ่ง หรือ ทำ "หรือ" เพื่อยกนอกความพวง เขา
ชี้แจงว่าอย่างนั้นในร่างนี้

นายยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : คงว่าข้าพเจ้าให้คิด
ก็การเรียงสัตัวลากเช่นก็อยู่ในการกลักรวม "หรือ" ทำงนี้แล้ว ข้าพ

เจ้าทรงขอให้คิด "หรือ" การประมง เพราะการประมงก็เกี่ยวกับการกลิ้ง
กรรมเหมือนกัน

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอสนับสนุน
คุณทรงกล่าว ให้มีการทำเรือทวน คือจากนั้นข้าพเจ้าขอคิดอีกว่า "เพื่อของ
กันกันนทวาย...

ประธานสภาผู้แทน : เขาคำว่า "หรือ" เสียก่อน คำหรือ
ของคุณ ทรงกล ๑ ไว้ที่หลัง

นายสวัสดิ์ สารสาสิน (กาญจนบุรี) : คือว่าเรื่องที่ว่ากัน
การกลิ้งกรรมหรือการเลี้ยงสัตว์อะไรนั้น ถ้าหากว่าเราแยกกันก็ยากที่จะ
พูดถึงเรื่องเรือ คือแก่มากแต่กัน สำหรับเรือของหมอและสงฆ์ที่เกี่ยวข้อง
ในการกลิ้งกรรม คือจากนั้นไม่มีอะไร เรือเกี่ยวกับการประมง ก็เกี่ยวกับ
การเกษตร เพราะฉะนั้นคิดว่าความใหม่กว่าจะแยกจะไปทำเกี่ยวกับหรือทำ
เรือไปกันใหญ่

ประธานสภาผู้แทน : ของคุณสวัสดิ์ ๑ ถ้าออกแต่หนึ่ง ซอน

กันหลายอัน พิจารณาทีละประเด็นดีกว่าสัตว์กและกำหนดกันได้ง่าย
ที่ประชุมก็ฟังได้และสะดวกแก่การตัดสินใจ สมมติว่าข้อนั้นหาของคณะ
อื่นๆ ๑ เรือ "หรือ" คำเดียว ทางรัฐบาลก็บอกว่า "หรือ" นั้นก็
แล้วความฉะฉานของกฎหมายที่ใช้ คณะงัยทช ๑ ก็ไม่ยอม เมื่อสมัยก่อนต้อง
ถึงกับไหวททช คณะงัยทช ๑ ทวทชงสี่ตัวเดียว

นายอภัยยุทธ พิงภพ (อุบลราชธานี) : สมขอถน

ประธานสภาผู้แทน : เช่นนั้นว่าหมกขุ่นหาเรื่อง "หรือ" คน
ข้อหาของคุณทรงกล ๑ จะแบ่งพูดก็อย่างไร ขอให้คิดคำพูดกับถนัดที่

๑ พงศ์ลล โสภณ (พนมเปญ) : คือว่า

และที่นั่น มีคำกล่าวถึงว่าเช่นนั้น และคำที่

ประธานสภาผู้แทน : คือเดิมว่า "การลากเส้นและทำเรือ"
เขาข่อยนั้นทวีคูณคุณจงกลฯ ขอเดิมว่าอย่างนั้น มี "และ" มาก
คำหนึ่ง

นายช่ออัน อ้าพล (สมุทรวงกรม) : ข้าพเจ้าอยากขอ
แก้ข้อคิดค้นับสนับคุณจงกลฯ เพื่อให้สันทีสนมชักสักหน่อย คืออยาก
จะเติมคำว่า "การทำเรือแจว พาย" ต่อการประมง คือว่ามีเรือแล้ว
ไม่มีแจวไม่มีพายไม่ได้ เพราะฉะนั้นไหน ๆ จะทำเรือก็ต้องมีแจวมีพาย

ประธานสภาผู้แทน : จะเขียนใหญ่แล้วนะ

นายช่ออัน อ้าพล (สมุทรวงกรม) : คือคุณจงกลฯ บอก
ว่าเรือ ทำเรือน้อยไป ควรจะเห็น ทำเรือแจว พาย อย่างนั้นกว้างกว่า

นายพัน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าขอเรียนท่านสมาชิก
ที่ประสงค์จะแก้ไขหรือการประมงที่เรือได้ และอีกประการ
หนึ่งเวลาเวลาที่ไปซื้อก็ไม่มี เราจะทำหรืออะไรคงไม่มีใครควบคุม
ที่เวลานั้นจะไปทำพาย

นายคล้าย ละอองมณ (สงขลา) : เรื่องนี้เรื่องใหญ่
เรื่องทำเรือข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ และท่าน
นายกรัฐมนตรีว่าทำเรือได้ช่วยเกี่ยวกับประมง เรื่องใหญ่นะ เรื่อง
ทำเรือ ไม่ใช่เรื่องเล็ก ถ้าทำพายทำแจว ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย ทั้งนี้ขอ

ว่าถ้าไปทำเรือ เกี่ยวกับประมง ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ถ้า
ขอยางนั้นทำน้อยบ้างขายทะเลก็ขายได้ก็ควรประมง ข้าพเจ้าว่าท่านคิด
ความจะใหญ่เกินไป จะใช้ไม่ได้ และข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับคุณจงกลฯ
ที่จะเรือ จะมากไป

ร.ท. จงกัล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : ขอโทษ ประมงทะเล
ทางสงขลาที่ย่ำไม่มันต่างกัน

นายพัน สุพรรณसार รัฐมนตรี : การประมงทะเลทางสงขลา
การประมงทางย่ำไม่ต่างกัน

นายจงกัล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : คบว่าทางทำเรือนี้
ทำใหญ่โตไม่ได้ มีกำหนดไว้ว่าไม่เกิน ๘ ลูกยาศกเมครทำใหญ่โตไม่
ได้ การประมงนั้นสงเคราะห์ทำเรือได้ ถ้ามีรศทากทำเรือส่งลูกศิษย์
วัดไม่ได้ถ้าไม่เช่นนั้นก็จะส่งเด็กนักเรียนก็ได้ ขอบายล้อยให้พลเมืองผู้
กฎหมาย

นายวงศ์ วิชาติพลี (จันทบุรี) : เกิดข้อกั้นในเรื่องการ
ประมงเสียอีกแล้ว ในการที่อ้างว่าการทำเรือไม่ใช้การประมงนั้นเจ้าพ
เจ้าเข้าใจว่าผู้เสนอนั้นยังไม่เข้าใจ การประมงต้องอาศัยเรืออย่างใดบ้าง
ในการประมงเรือแจว เรือที่มีปลาค้างเป็นเรือไม่อยู่ในข่ายประมงจับตัว
ไม่เห็นด้วย เป็นความจริงที่ด้วยการประมงต้องใช้เรือ

ประธานสภาผู้แทน : อยางนี้ให้เขาโรจน ไซกเสียดคนคิดว่า
เขาชอบกินมั่วว่ การตากเงินและการทำเรือลูกเข็นนั้นที่ประมงนั้นมันไป
แล้ว และการทำเรือคนงก ๓ ข้อต่อมาอีกสองขในประเด็นอีกและ
การทำเรือ

นายสวัสดิ์ สาระศาลิน (กาญจนบุรี) : ข.เพเราไม่เห็นควอ
ในการที่จะให้เรือการทำเรือ ถ้าอ่านแต่กันจะใช้สอยส่วนตัวแล้วจะ
เอามาทำเรือ ทำเรือนี้เพราะแต่การประมง ข.ของคุณงก ๓ ว่า
คุณงก ๓ ว่าจะเอาเรือไปขยงตัวใช้สอยส่วนตัว ถ้าเรือเลย ๓ ไม่ใช่
สิ่งที่ดีที่เรือนี้ทำขึ้นก็ทำเรือประมง

ก็ไปกันยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าเห็นควรแก้กลสิกรรมเป็นเกษศกรรม คือมี
ใช้เรื่องส่วนตัวเพื่อจะไม่ให้มาลความไปอีก

ประธานสภาผู้แทน : คุณสวัสดิ์ ๑ คุณเสนอมาใหม่กลสิกรรม
เป็นเกษศกรรมของคุณก็มีอีกประเด็นหนึ่งต่างหาก ในต้นผมขอพิจารณา—
ขอประเด็นของคุณจงกล ๑ และเดิมคำว่าเรือเข้ามาในที่ประชุมเห็นควร
หรือไม่ในประเด็นนี้ เข้าใจกันดีแล้วอยากขอให้ ไหวททก็เคยดีกว่าอย่างนั้น
อ่านให้ความว่าในการกลสิกรรมการเลี้ยงสัตว์ การลากเส้นและการทำเรือ
หรือการประมงหรือทำวันนั้นก็เหมือนว่าการลากเส้นและการทำเรือ ที่ระขอ
ไหวททก็ ไหวททคำว่าและการทำเรือส่วนการลากเส้นผ่านไปแล้ว คำนี้
และการทำเรือนี้จะให้หรือมีให้ เพราะฉะนั้นข้อซึ่งประเด็นถามว่าจะเห็น
ตามคุณจงกล ๑ หรือไม่เห็นด้วยเพื่อความสะดวก ท่านผู้ใดเห็นตามคำ
แปรญัตติของคุณจงกล ๑ โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๙ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันได้ยื่น ไปตามคำแปรญัตติ ก็
คงอ่านได้ความอย่างนั้น ในการกลสิกรรมการเลี้ยงสัตว์ และการลากเส้น
และการทำเรือหรือการประมง นอกจากนั้นเหมือนกันหมด

นายโชติ วิษัยติษฐ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอคัด
ออก "เพื่อป้องกันอันตราย" ข้อคัดออก เพราะว่ามี การลากเส้นอย่าง การ
ประมงบ้างท่าจะ ไรบ้าง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกัน การขจัดคัดออก

ประธานสภาผู้แทน : เห็นว่า... เห็นว่า... จะแจ้งให้ประชุมเข้า

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าเสนอขอคัดออก
“ เพื่อยังกันอินทราय ” ข้อคัดออก เพราะเอาไว้เป็นถาวรคดี ข้อคัดออก

ประธานสภาผู้แทน : คำแปรญัตติต้องมีเกินร้อยละ ๓๓ เป็นอย่างน้อย
นี้ “ หรือทำราวเพื่อยังกันอินทราय ” ที่คัดค้านว่า “ เพื่อยังกันอิน
ทราय ” ออกอย่างนั้นใช่หรือไม่

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) ใช่

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่มีผู้รับรองหรือไม่ เข้า ใครเห็น
ด้วยบ้าง

ไม่มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้รับรองก็คงไว้แล้วกัน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ตามที่สมาชิกขอแปรญัตติ
เพิ่มเติมอีกหลายอย่างก็สารพัดไปเสีย ถ้าจะพูดกันว่าผลประ โยชน์ในการที่
จะให้ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือว่าเพื่อใช้เป็นส่วนตัวสำหรับเครื่อง
มือหรือสิ่งอื่นที่ ใช้ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในทางวิศวกรรมอะไร ก็อะไรอีก
หลายอย่างสำหรับในต้นที่เราจะพิจารณาให้รอบคอบก็ได้ เพราะเนื่อง
ว่าเกี่ยวกับวิธีการทำเหมืองแร่ เช่น ยกตัวอย่าง.....

ประธานสภาผู้แทน : ออกอย่างนี้ คือว่าในการพิจารณาว่าระเบียบ
๓ ในความดีพิจารณาว่าระเบียบ ๓ นั้น เราถือว่าเป็นการแก้ไขการ
เดิมตามที่สภาผู้แทนได้พิจารณาก่อนในการแปรญัตติครั้งก่อนที่วงประชุม
ร้อยละสองคน ท่านจะอภิปรายคำแก้คัดค้านแปรญัตติเสียก่อนแล้วจึงอภิปราย
เหตุผลประกอบเสียก่อนดีกว่าทีละทีละตาม

นายเน้น เกษสุวรรณ : ขอร้องให้พิจารณารายละเอียดของผลประ
โยชน์จากพระราชบัญญัติฉบับนี้

มือหรือส่งคนที่ใช้ช่อกอยในการอาชีพหรือทำวเพื่อป้องกันอันตรายตาม
ปริมาณที่มีไม่เป็นอย่างละไม่เกินครัวเรือนละ ๘ ลูกขาศึกเม็ดทราย
เจ้าชอรวรรคเช่นนี้

ประธานสภาผู้แทน : ผู้บัญญัติคดีของผู้บริบรองแล้วให้ลม
โคชินจงให้ที่ประชุมเข้าใจในคำบัญญัติคดีข้อเคิมอะไรแล้วเพิ่มคำ
อะไรที่คดีอะไรออกแล้วเพิ่มว่าอะไรออกหนึ่ง

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : คือว่าข้าพเจ้าขอคัดข้อคดีกรม
หลังจากใช้คำว่าประภมคองตั้งนี้ “หรือเลขหนึ่งของในการคดีกรมการ
เลขงสัตว์และอน ๆ ไปจนถึงก่อนที่จะงดการคำหรือออก” โดยใช้คำว่า
“ประกอบในการอาชีพแทน” ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดบริบรอง

นายจรัส มหาวงศ์นันท์ (น่าน) : บริบรอง

ประธานสภาผู้แทน : ค้อง ๒ คน บริบรองคนเดียวไม่สำเร็จ คือ
อย่างนั้นมติให้ที่ประชุมทราญคดีเน้นคดีคำว่า “หรือเลขหนึ่งของ
ในการคดีกรมการเลขงสัตว์ หรือตำรวจ” ข้างหน้า โคทิวว่า “สำ
กรมเครื่องหรือสิ่งอื่นที่ประกอบในการอาชีพแล้ว ออก ต่อจากนั้นคดีใช้
หรือไม่

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ใช้บริบ

ประธานสภาผู้แทน : ผู้คดีของคุณเสนแล้วมีคนบริบรองคนเดียว
เป็นผู้บริบรองคนเดียวอย่างนั้นคดีผู้บัญญัติคดีนี้ไม่เป็นคดีบัญญัติ ซึ่งที่
ประชุมจะเอาของพิจารณา หมายถึงว่าไม่ต้องพิจารณาในที่ประชุมเช่น
อย่างนี้

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : คือว่าข้าพเจ้ายังไม่เห็นผล
เห็นผลแล้วแต่เห็นผลแล้วนั้นซึ่งตั้งคนออก บริบรองแล้วแล้วแต่เห็นผล
แต่

เข้าแล้ว ก็ไม่ให้พิจารณาอีก ถ้าอย่างนั้นในวาระ ๒ ผ่านไปได้

นายเนิน เกษสุวรรณ (กระบี่) : ท่านประธานบอกว่าทุกคน
เป็นกรรมการ แล้วทำไมต้องมีคนรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ คุณเนิน หลายนั่นแล้ว วิธีการ
อย่างนี้อ่านข้อบังคับมาบ้าง สมมติท่านถามข้อบังคับที่เราตกลงกัน ไม่
ได้ทำโดยพลการ อนุ ๒ เข้าอันผ่านไปแล้ว ไปอนุ ๓

เลขาธิการรัฐสภา : อนุ ๓ เพื่อกำหนดหรือสาขาพรรคประ-
โยชน์ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้สอบสวนเห็นสมควร ตามปริมาณแห่ง
ความจำเป็น

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ
เข้าไม่พ้นเขตอำนาจ ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา
๒๕ คณะกรรมการจังหวัดโดยอนุมติจากกรฐมนตรี มีอำนาจประกาศ
เว้นไม่ห้วงห้ามชมนิคที่มีค่าหรือหาจากภาวอนุญาต โดยยกเว้นค่า
ภาคหลวงหรือกำหนดปริมาณไม่อย่างชมนิคที่ระพียงอนุญาต โดยยกเว้นค่า
ภาคหลวงตามความในส่วนนี้

ร.ต.ท.สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เพชรบูรณ์) : มาตรา ๒๕ ที่
แก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา ๕ นี้ สมชขอเพิ่มเติมลงไว้ว่ามาตรา ๒๕ ภาย
ในบังคับแห่งมาตรา ๑๙ ดังนั้นจึงคณะกรรมการจังหวัดเดิมลงไว้ว่า
“มาตรา ๒๕ อ่านได้ความอย่างนี้

“ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๙ คณะกรรมการจังหวัดโดยอนุมติ
จากกรฐมนตรีแล้ว อ่านไปจนจบ ทั้งนี้ภายในบังคับ หมายความว่านอก
จากมาตรา ๑๙ ที่เราอนุญาตกันเหมือนกัน”

จังหวัด

ประธานสภาผู้แทน : ขอเชิญเข้าคำแปรญัตติที่มีผู้รับรองแล้ว
ก่อนจึงจะพิจารณา

ร.ต.ท.สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เพ็ชรบูรณ์) : ผู้ใดเห็นด้วย
ไปตรัยรอง

มีสมาชิกรับรอง

ร.ต.ท.สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เพ็ชรบูรณ์) : กฎหมายนี้ถ้า
ไม่แก้มาตราแล้วจะไม่ขึ้นประโยชน์เลย มาตรา ๒๕ ถ้าไม่แก้และ
ต้องแก้ไขโดยพลความจะมีประโยชน์อะไร.....

ประธานสภาผู้แทน : พูดกับข้าพเจ้า

ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เพ็ชรบูรณ์) : เพราะฉะนั้นท่าน
ประธานฯ ที่เคารพ เดิมทีอยู่ในมาตรา ๑๙ เราเขียนไว้ว่าเราชกเงิน
ค่าภาคหลวงให้แก่ประชาชนก่อนญาติก็ไม่ใช่สัดส่วนตัวครอบครัวเลย
ไม่เกิน ๑๙ คิวบิกเมตร กระนั้นเราถือว่าเราชกเงินเงินค่าภาคหลวงให้
แต่กับเราเสียแทนเงินค่าภาคหลวงเราเปลี่ยนเป็นเนื้อที่ ๑๙ คิวบิก-
เมตรและเราเขียนไว้ด้วย นั่นแหละมีผลเร็ว ให้ อย่างแต่ก่อนเขียนกันว่า
ไม่ถึงว่าไม่ประสงค์จะทำเรือน ทำศาลา ทำถ้ำ เป็นไม้ค่าเงินไม่มีขายถ
และห้ามห้ามแล้วเขียนกฎหมายอย่างกล่อกันไม่มีประโยชน์ ทางเขียนมี
คะแนนเห็นไม่มีค่า เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าเขียนไว้ว่า ภายใต้แห่งมาตรา
๑๙ หมายความว่ายกเว้นมาตรา ๑๙ แล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานจัดตะ
กรมการจังหวัดมีความชำระเงินไม่ประสงค์หาชกหรือผลประโยชน์ใด ๆ
เช่นนั้นแล้วกฎหมายที่เราเขียนมามาตรา ๑๙ ลงมาตรา ๑ - ๒ - ๓
ไม่มีประโยชน์แล้วเราไม่เขียนว่า ภายใต้บังคับไว้

ประธานสภาผู้แทน : ใช้คำว่าภายใต้ ๒๕ ภายใต้บังคับ
แห่งมาตรา ๑๙

ร.ต.ท. สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เพชรบูรณ์) : ภายในบังคับแห่ง
มาตรา ๑๘

ประธานสภาผู้แทน : ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๘ แล้ว ที่
มาตรา ๒๔ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๘ อ่านได้ความว่า “มาตรา
๒๔ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๘” อย่างนั้นใช่หรือไม่

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ข้าพเจ้าขอชี้ให้
เพิ่มเติมอีก คือว่าความเรียงมาตรา ๒๔ นี้ในเรขงนัยก็เห็นว่า
มาตรา ๒๔ นี้ใช้ว่ามีโอกาสขอไม่ทำเรื่อง โดยไม่ต้องเสียค่าภาค
หลวง คือกรณีการจังหวัดประกาศไม่ทำ () หลายอย่าง ไม่กระเด็น ไม่
ตะแคง เป็นไม่หัวห้ามซึ่งไม่ยกเว้นค่าภาคหลวง ทนเมื่อใดฟังคำสั่ง
ของเจ้าหน้าที่แล้วมีข้อจำกัดเหมือนกันว่าควรระมัดระวังอย่าง สี่-
หรือไม้เท้าหรือหยาบ ถ้าจะคิดว่าทบทใช้อยู่บ่อยครั้งเห็นว่าเขาเขียน
ว่า คณะกรรมการจังหวัด โดยอนุมัติจากรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศเว้นไม่
หัวห้ามบางชนิดจากการอนุญาตโดยยกเว้นค่าภาคหลวง แต่ว่าไม่มี
บางอย่างซึ่งเจ้าหน้าที่เห็นว่าควรระมัดระวังจากค่าภาคหลวง เช่นไม้
เท้า ไม้ขี้ยา ไม้ข้างอย่างไม้ค้ำถาวให้ราษฎรมาทำเรือน เช่นทำกระโถ
หรือไม้เท้า พวกคนซึ่งไม่เอาเงิน ถ้าเพิ่มสัญญาขึ้นหนึ่งหัว ไม่คิดค่า
ระมา ใช้ในสิ่งที่ไม่ประโศกความควร จึงเลิกกำหนดมาตรา ๒๔ นี้ไว้
โดยที่เขาคิดเพราะเพิ่มค่าภาคหลวงแก่เขา และควรยกเว้นค่าภาค
หลวงว่ากำหนดไม้ไว้ที่ควรต้องเสียค่าภาคหลวง ถ้าใช้ไม้อย่างนั้นแล้ว
เสียค่าภาคหลวง ถ้าใช้ไม้ธรรมดาไม้ธรรมดาไม่เสียค่าภาคหลวง แล้ว
ผู้แปรญัตติว่า ภายในบังคับมาตรา ๑๘ ระเค็มเช่นนั้น ถ้าเค็มเช่นนั้น
ก็มีข้อความหมาย คือว่ามาตรา ๑๘ ให้ยกเว้นค่าภาคหลวง โดยอย่างนี้

มาตรา ๑๙๙ ที่ทำขึ้นไม่ได้ซะไร และต้องคดีมาตรา ๒๘ ในทางหลัก
ของกรมขมิ้นไม้ก็สงวนอันนี้ไว้ ก็คือถ้าต้องการเขาไปทำเสาต้องเสียค่า
ภาคหลวง แต่เวลานี้เขาขุดเงิน ไม่ยกเงินไม่ได้ และต้องไปกฎหมาย
ระเบียบนี้ออกไป

ร.ต.ท. สงครามดี อุดมสิทธิ์ (เพชรบูรณ์) : ความที่ทางรัฐ-
มนตรีสั่งราชการไว้กับตัวเมื่อก่อนคงจะมีความเห็นอย่างเดียวกัน ท่าน
บอกว่าหลักของกฎหมายแล้วในมาตรา ๒๘ จะเขียนอย่างไรไม่ได้ กระ
ผมขอค้านคือมีประโยชน์อยู่ข้าง แม้จะเขียนภายใต้แห่งมาตรา ๑๙๙ ก็
นอกจากจะตัดทำฟันแล้ว นอกจากการที่เรื้อนแล้วเราจะใช้ไม้ตะคอกภาค
หลวงอีก เป็นต้นว่าขอเงินกำลัง แต่ว่าสมมติว่าบ้านหลังหนึ่งเขาทำเป็น
หลังใหญ่มาก คือว่า ๑๘ คิวบิกเมตร และจะต้องใช้ไม้ถึง ๒๐ คิวบิก-
เมตรก็ได้อีก แต่จะต้องเสียค่าภาคหลวง ๒ คิวบิกเมตร อย่างนั้นก็เห็นได้
ว่าจะไม่เป็นการและเสียหายแต่อย่างใด และมีประโยชน์เสียอีก

อีกประการหนึ่งถ้าเมื่อไม่มีค่าหรือหาอย่างนั้นก็ขึ้นอยู่กับใจเท่านั้น
เอง ถ้าจะบัญญัติลงไว้ว่าไม้อะไรเป็นไม้หายากหรือไม่มีค่าก็หายไม่ได้
แล้วแต่จะประกาศว่าเป็นเป็นไม้อะไรหาขาดจากรจะเป็นไม้หายากก็ได้ ถ้า
อย่างนี้เขาก็ไม่เสียหายอะไรเลย อีกอย่างหนึ่งขอกราบเรียนท่านประธาน
ว่าอีกประการหนึ่งคนที่เห็นสมควรมาขอไม้ก็ตาม ก็ลงว่าเอาไปทำบ้านเรือนตาม
เช่นนี้เห็นแต่กิ่งกั้น เขา ๑๒ ต้นและอีก ๖ ต้นไม้อะไร ไม้ที่กระทบทำเสา
ก็เป็นอำนาจของเจ้าพนักงาน ไม้ใช้ซื่ออะไรให้หมด เจ้าพนักงานอาจ
แบ่งส่วนขึ้นส่วน ไม้และพระสมณะเสกได้ จึงขอยุ่ที่วันต้นกิ่งเขาที่ไม้

พระยาพนานจระ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ : ถ้า
 ท่านได้อ่านร่างนั้น โดยพิถีพิถันเพราะที่น้อย จะเห็นได้ว่าอำนาจการที่จะ
 ประกาศไม่ต้องห้ามก็ ไม่ให้ยกเว้นคำภาคหลวงที่เรารู้จักกัน เป็นอำนาจ
 ของกระทรวง แล้วกระทรวงนั้นเป็นอำนาจกระทรวงที่ระบอบนี้ให้กรมการ
 จังหวัดอีกทีหนึ่ง ในขณะที่ยกกรมนี้ไม่มีฝ่ายเดียว คณะกรรมการจังหวัดก็
 มีหลายคนที่ด้วยกัน ในขณะนี้ก็ปรึกษาทหารเรียบร้อยแล้ว เห็นว่าควรทำหรือไม่
 ควรทำ ทั่วความเที่ยงธรรม แล้วไม่ใช่ว่าเราทางเห็นข้อที่ว่ามาแล้วก็หา
 ยากทางได้ไม่อะไรก็หายาก อีกประการหนึ่งคณะกรรมการจังหวัดก็กลับ
 กรองมาแล้ว กระทรวงเห็นแต่เจ้าหน้าที่ ไม่ใช่มีมาดังที่ยกข้ออะไรมาเรื่อง
 การผลลัพท์หมายความว่าในราชการซึ่งก็มีหลักอยู่แล้วว่า จะอย่างไรให้
 มีอาชีพทำให้เหมาะสม เรื่องเหล่านี้ก็เช่นเรื่องเล็กน้อย เล็กกันเข้ามาก็จะ
 ยึดขายเปล่า ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องนี้เหมาะแล้ว

นายบุญคุ้ม จันทศิริสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : ข้าพเจ้าฟังมานาน
 จึงทราบดีความประสงค์ของผู้บัญญัติ ก็ขออย่างนี้ขอทราบเรื่องมาตรา
 ๒๕ เป็นมาตราที่ให้อำนาจแก่คณะกรรมการจังหวัดที่จะประกาศไม่ขาย
 ทรัพย์สินที่ไม่ให้ขายมาของยกเว้นคำภาคหลวง นอกจากนั้นไม่สิทธิขายกรรม
 สิทธิของยกเว้น และมาตรา ๒๕ คล้าย ๆ ข้อก็มีมาตรา ๑๙ คือให้คณะ
 กรรมการจังหวัดได้ระบอบนี้ คือไม่ ยี่ระดู่ ไม่มีค่าไม่เพียง จะไปชอยกเว้น
 คำภาคหลวงก็ตามมาตรา ๑๙ ไม่ก็ นี้มาตรา ๒๕ มีความหมายอย่าง
 นั้น ท่านเคยทศโยความพระราชบัญญัติอย่าไม่ ๒๕๕๕ มาตรานั้นเขียนไว้
 เพียงว่าคณะกรรมการจังหวัด โดยอนุมติคณะมนตรีมีอำนาจประกาศเว้นไว้
 หวงห้าม ทรัพย์สินที่ขาย ถ้าไม่มี นอกจากนั้นเหมือนกันหมดทุกฉบับแต่มี
 ๒๕๕๕ หรือ ๒๕๕๖ ถ้าจะเขียนให้มีความที่เพราะว่าฉบับนี้ ๒๕๕๕

กรมการจังหวัดอาจจะไปคัดค้านว่า ไม่มีค่า ไม่มีเดลิอ ไม่มีตระแบกตาม
มาถึงมาตรา ๑๙ ไม่ได้ประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นจึงจำกัดให้แค่ว่า
มีอำนาจที่จะประกาศห้ามได้ถ้ามีอัน ๆ ที่มีค่าและหายากแล้ว จะไปประก
าศห้ามไม่ได้ จะคงให้สิทธิแก่ราษฎร ในการที่จะมาขอขอนุญาตยกเว้น
ค่าภาคหลวง ชาวเขาได้เพิ่มค่าว่ามีค่าและหายาก ที่นักอุตสาหกรรม
จะขอก็คืออำนาจคณะกรรมการจังหวัดให้หมดเลยไปประกาศไม่ได้โดย หมาย
ความว่าตัดมาตรา ๒๔ นี้ออกเลย แล้วแต่สภาจะเห็นสมควรอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ผมนึกว่าเข้าใจกันแล้ว ก็เพิ่มค่าภาค
เลยที่ว่าภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๙

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : เมื่อฟังผู้ขอแปรญัตติและเจ้า
ร่างทั้ง ๒ ข้างแล้ว ฟังผู้แปรญัตติขอเติมคำว่า ภายในบังคับแห่งมาตรา
๑๙ ลงไปหน้าคณะกรรมการจังหวัด ถ้าเติมอย่างผู้แปรญัตติแล้วกระผม
ไม่เข้าใจเลย หมายความว่าอะไร ด้านแล้วทั้งหมดท่านจะเข้าใจว่าอย่างไรก็ตาม
แต่ว่าภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๙ ที่ขอเติมมีความประสงค์
ของผู้ร่างและกฎหมายระเบียบเดิมก็เหมือนกันในมาตรา ๒๕ เว้นแต่จะเพิ่ม
เติม ที่มีค่าและหายาก ลงไปเท่านั้นเอง เติมไปไม่เสียค่าอะไร ถ้าเติมอย่าง
ที่ท่านขอแปรญัตติแล้วไม่รู้ว่าความหมายหมายความว่าอย่างไร เพราะ
คณะกรรมการเดิมอย่างนี้เห็นประโยชน์อย่างไรเลย และมีความประสงค์
ของท่านแล้วไม่ได้ความ เพราะฉะนั้นไม่ควรเติม

ประธานสภาผู้แทน : ลงมติไปแล้ว มีประเด็นว่าเห็นตามร่าง
เดิมหรือตามผู้แปรญัตติ ผู้ใดเห็นตามผู้แปรญัตติ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕ นาย

ประธานสภาผู้แทน : จึงได้เห็นด้วย เห็นว่าไปลงด้วยมติ ไป

มีสวัสดิกษณมื่อ ๑๙ นาย

ประธานสภาผู้แทน : เป็นต้นว่าคงไว้ตามร่างเดิมมาครั้น

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอแปรญัตติ
เพิ่มวรรค ๑๐ ของมาตรา ๒๘ คำว่า "ได้"

ประธานสภาผู้แทน : "ได้" คำเดียวหรือ "ก็ได้"

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : "ได้" คำเดียว

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอแปร ญัตติเพิ่มคำ ในท้ายคำนั้นว่า
"เว้นแต่ภาคหลวงตามความในส่วนนี้ ได้" เดิม "ได้" คือใช้อีกคำหนึ่ง
มีผู้รับรองแล้วถูกต้อง

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (รัฐมนตรี) : เดิมคำว่า "ได้"
ไปนั้นความไม่เสียหาย แต่ว่าภาษาไม่จำเป็น กฎหมายเก่าไม่มี "ได้"
มีอำนาจประกาศ เขียน อย่างนี้ ก็หมายความว่า มีอำนาจประกาศอยู่แล้ว
ระเดิม "ได้" ก็เกินที่เขาเขียนกฎีกาก่อนแล้วถูกต้อง เขียนไปก็ไม่มี
ประโยชน์

นายโชติ วิชัยดิษฐ์ (สุราษฎร์ธานี) : ที่ข้าพเจ้าเสนอไว้เพื่อ
ให้ชัดเขาเมื่อไม่เห็นด้วยก็ไม่ขัดข้อง

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๕

ประธานสภาผู้แทน : เกียว

นายจنگล ไกรฤกษ์ (พยุหโลก) : คือพระราชบัญญัติฉบับ
ความคงการทหารคงจากมาตรา ๕ ค่ะระแก้มาตรา ๕ ก็มีสาระสำคัญ
ว่าอาจจะให้การขออนุญาตของราษฎรเพื่อไม่ให้ขัดข้องอีก ๘ เกือบถึง
ได้ ๕ เกือบถึงโดยหนทางได้ จึงอยากมีบทบังคับมาตรา ๕ วรรคสอง
บัญญัติขึ้นใหม่ให้ระแก้มาตรา ๕ วรรคสอง

ระค้อยจากมาตรา ๕ ในข้อนี้ท่านผู้ใดเห็นเป็นการสมควรซึ่งจะมีให้
เรื่องการเช่ารถก่อนถึงมือราษฎร ไปครบุรีรอง

มีสมาชิกบริวารรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้ขอแปรญัตติเพิ่มอีก ๑ มาตรา คือข้อ
จากมาตรา ๕ ก่อนมาตรา ๕ มีใจความอย่างกับผู้แปรญัตติแล้วมีผู้บริวาร
นั้นมาตรา ๕ มี

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : มาตรา ๕ การขออนุญาต
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ท่อนุญาตภายใน ๑๕ วันและขออภิปรายต่อไป มีผู้บริ
วารถูกตั้งแล้ว ทริเวณที่ประชุมตนว่าอย่าเร่งรัดให้ถึง มีราษฎรที่จะ
ตั้งมีการเรียกค่าน้ำชา ถ้ามีขบถขยับแล้ว ความก็เร่งรัดกฎหมายขึ้นและถึงมือ
ราษฎร การที่จะให้กรมการจังหวัดขออนุญาตแล้วถึงกรมการจังหวัดขออนุญาต
คือขออนุญาตอำเภอแล้วต้องมาจังหวัดอีกว่าเร่งรัดขยับไปกลับมาก็คือระยะ
เวลา ๑๕ วันก็พอไปได้หรือไม่เกิน ๑๒ วันเป็น ๓ อาทิตย์ผมก็ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้แปรญัตติมีข้อความ ว่าการขอ อนุญาต
นั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ท่อนุญาตภายใน ๑๕ วันมีข้อความว่าอย่างนี้

นายคลื่น ละอองมณี (สงขลา) : ข้าพเจ้าฟังการแปรญัตตินี้
เรื่องไปกับมากกรีขยับเหมือนว่าเราจะไม่ทุกสิ่งทุกอย่าง เจ้าหน้าที่ที่ตรวจ
พิมพ์และคนเครื่องไม้ ๗ คนรถ ๑ คันเหมือนเช่นมรดก กสิวิวัฒน์มี
เรื่องรถอีกเบาะเบาะต่างๆ ให้คนและเบาะคนดูหมายขยับด้วยขออนุญาต
เจ้าพนักงานภายใน ๑๕ วัน ดูเหมือนแต่ที่สุดไม่ขอได้เมื่อจะขออนุญาต
เรื่องไม่ภายใน ๑๕ วันก็ขออนุญาตเล่นไฟภายใน ๑ ชั่วโมง ๗ ไร่ ๗
ขออนุญาตมี ๒ ขออนุญาตมี ๓ วันมากดูหมายขยับว่าหมักคนเข้ซึ่ง

หนึ่งเดือนหรือสองเดือนก็ไม่ว่า แต่ขอให้มีข้อยุติไว้ให้ราษฎรมีข้อประ
กันอันแน่นอนว่า ขออนุญาตไม่ช้ากว่า ๑ เดือนก็ได้อย่างหนักหนาทั้งสอง
เดือนก็เพียงพอ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า การที่ดำเนินการทำประโยชน์
ให้แก่ราษฎรเท่านั้น แต่ถ้าใครไม่ต้องการทำประโยชน์ให้แก่ราษฎรก็
เชิญใครเป็นผู้แทนราษฎรไม่ต้องการทำประโยชน์ให้ราษฎรก็เชิญ

พระยาพนาจร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ : ขอได้
โปรดกฤษฎีกาขยายระยะเวลา ๓๐ วัน มีได้แก่ไว้แก่ ๑๕ เพราะ
ฉะนั้นเจ้าหน้าที่พิจารณาว่าใครควรจะได้หรือไม่ถึงสืบสวนก่อนเพราะ
ฉะนั้นการสืบสวนเช่นนี้สมมติว่าราษฎรทำขุดหนึ่งห่างจากอำเภอขึ้นระยะ
ไกล ๖๐ หรือ ๗๐ กิโลเมตรหลาย ๆ ไร่มาขุด แล้วท่านจะให้
ขุดมีผลภายใน ๑๕ วัน เห็นจะไม่ได้ ซึ่งมาตรา ๓๐ ก็ยังมีอยู่ เพราะ
ฉะนั้น ๑๕ วันหรือกำหนดระยะเวลาเช่นนี้ไม่เหมาะแก่ ๆ

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ขอประทานโทษ ๒ เดือน
ไม่ใช่ ๑๕ วัน

~~ประธานสภาผู้แทน : เมื่อทางรัฐบาลชี้แจงแล้วผู้ประณัติก็ขอ
ขยายเวลาไปเป็น ๖๐ วัน ใน ๖๐ วันผู้รับรอง
มีผลขุดเรียบร้อยแล้ว~~

หลวงอรุณพรพิศาล (ตราด) : คือว่าท่านผู้ประณัติเป็นความ
~~ประสงค์ของท่านอันแท้จริง ดังที่เห็นด้วย เว้นแต่คำที่ท่านประณัติคือ
ไม่เห็นด้วย เหตุเหตุที่ว่า ให้ส่งอนุญาตภายใน ๑ เดือน หรือ ๖๐ วัน ถ้า
เขาไม่ส่งอนุญาต เขาส่งภายในกี่วันก็ได้ ท่านการเขียนอนุญาตมีผลสม
บูรณ์แล้ว จะปลุกบ้านชกแล้วจะทำอะไรอย่าง ไร้ผลหรือดูเจ้าพนักงาน จะคิด~~

อนุญาตอย่างนั้นหรือ ขอให้ท่านเขียนเสียใหม่จะขออย่างไรก็ขอๆ ให้
ถูกต้องตามเขียนอย่างนั้นหมายความว่าต้องคนอนุญาตทั้งนั้น

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : ขอมให้ท่านสมาชิกที่ก
ทั้งและเห็นจริงด้วย การขออนุญาตผู้มาขอพิจารณาขออนุญาตให้เจ้า
พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งการภายใน ๒ เดือน

ประธานสภาแทน : ข้ปัญหาเรื่องด้วยคำตั้งว่าถ้าให้หมดก่อน
คือว่าการขออนุญาตนั้นให้พนักงานสั่งการอนุญาตหรือ

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : สั่งการภายใน ๒ เดือน

ประธานสภาผู้แทน : ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งการภายใน ๒๐
วัน คือจากอนุญาตเมื่อสั่งการ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ความจริงกฎหมาย
ข้างนั้นผมถนัดสนใจอยู่มาก จะเขียนอย่างนั้นก็ได้ แต่ก็ไม่ใช้ผล
เพราะสั่งการอนุญาตกว่าให้อนุญาตอีก ๕ เดือนไม่ใช่คิดว่าทำอะไรเขา
ไม่ได้ เขาทำงานอยู่ไปคิดว่าไม่ได้ พนักงานอำเภอมีคนเคียว จังหวัด
ก็มี ๒-๓ คนเท่านั้น แล้วที่อำเภออีกเดินทางไม่ถ้ง เขียนไว้ก็มี
มีประโยชน์อะไร เขียนทำไม ถ้าเขาสั่งไม่อนุญาตก็มีกฎหมายลงโทษหรือ
เปล่า ถึงจะมีกฎหมายลงโทษ เขาก็คิดว่าทำไม่ได้ทำอะไรเขาไม่ได้ แล้ว
ก็มีใช้คนเคียว คง ๓ ครั้ง เขียนไปก็ไม่ประโยชน์อะไร

ประธานสภาผู้แทน : ผู้แปรญัตติตั้งเรื่องแล้ว สั่งอนุญาต ตั้ง
แล้ว หนึ่งข้ออนุญาตเรื่องตรวจแล้ว

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินธุโลก) : ผมขอขยับขึ้น

ประธานสภาผู้แทน : ขยับขึ้นคำแปรญัตติเท่านั้นเขาใจกันแล้ว
ซึ่งให้ประโยชน์แก่คือว่ามีภาษารัฐบาล การขออนุญาตให้พนักงาน

งานเจ้าหน้าที่สังการภายใน ๖๐ วัน นั้นข้อความว่าอย่างนี้ เข้าใจคนที่
ข้าพเจ้าขอมติที่ประชุมที่เกี่ยวข้อง

นายบุญคุ้ม จันทระศรีวิวงส์ (อุดรธานี) : คือคำยังกำรวม
อยู่ ในการขออนุญาตควมระมัดระวังว่า ในการขออนุญาตตามมาตรา ๑๘
นั้น มีหรือว่าขออนุญาตอะไร ในการขออนุญาตตามมาตรา ๑๘ นั้น ให้
เจ้าพนักงานสังการภายในกำหนด ๖๐ วัน ทันท่วงรัฐบุคคลบอกว่าจะต้อง
ไปคัดตรา ข้าพเจ้าสงสัยคือขออนุญาตพิเศษยกเว้นค่าภาคหลวง ไม่เห็นจำ
เป็นต้องคัดตรา ท่านสองยืนยันอีกทีว่าจะต้องคัดตราใหม่ ไม่ต้องเสียค่าภาค
หลวงระกึ่งไปก็ทำไมตรา

ประธานสภาผู้แทน : บุญคุ้ม ว่าอย่างไร คือว่าในคำพูดว่าใน
การขออนุญาตตามมาตรา ๑๘ นั้นจะใคร่ชี้แจงให้ที่ประชุมฟังว่า ในการ
ขออนุญาตตามความในมาตรา ๑๘ นั้น ให้เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่สังการ
ภายใน ๖๐ วันอย่างเช่นเข้าใจกันแล้ว

ร.ท.สงกรานต์ อุดมสิทธิ์ (เพชรบูรณ์) : ข้างทำงานมี
ก็เร็วกว่า ๖๐ วัน เราอย่ากำหนดเขาว่าโดยมีขากษาหรือโดยเร็วไม่น้อย
กว่า ๖๐ วัน ระมัดระวังหรือ

ประธานสภาผู้แทน : ระเบียบอยู่แล้วเขาใจกันแล้ว นเรื่อง
คำพูดเท่านั้น

หลวงอรรถพรพาส (ตราด) : ข้าพเจ้าขอคัดค้านว่า ภายใน
ใน ๖๐ วันนั้นอันคว้นไหน ที่มีของงานบนคว้นไหน เพราะฉะนั้นขอ
ให้ชักท่อน้อยระกึ่งว่า "ภายในนับแต่วันขออนุญาต"

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พินนโลก) : มีชี้แจง

~~ประธานสภาผู้แทน : อุดมสิทธิ์ สงกรานต์คนไหนขอตรวจ~~

ภายใน ๖๐ วันนับแต่วันขออนุญาต ทันท่วงรัฐบุคคลบอกว่าจะ ในการขออนุญาต

ความความในมาตรา ๑๔ นั้นให้พนักงานสั่งการภายใน ๖๐ นับแต่
วันขออนุญาต อย่างนั้นก็เห็นทเขาใจกันแล้ว ขอให้ลงมติ ท่านผู้ใด
เห็นความผิดประวัติดังไปรษณีย์อื่น

สมาชิกยกมือ ๑๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรษณีย์อื่น
สมาชิกยกมือ ๑๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าให้ขึ้นไปตามผู้ประวัติดัง คือ
คงเดิมเข้าไปว่าเช่นมาตรา ๕ เมื่ได้เดิมมาตราเข้าไปแล้วข้าพเจ้าขอ
อนุญาตต่อไปเช่นมาตรา ๖

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : กฎหมายเรื่องนี้อย่า
ลืมนวาระที่จะผ่านวุฒิสภาอีกครึ่งหนึ่ง การเขียนกฎหมายจะต้องให้เขียนไป
ตามหลักของกฎหมาย มาตรา ๕ เข้าไปอยู่กฎหมายทำไม่แล้วจะเป็นอะไร
มาตรา ๕ ไม่อยู่ในกฎหมายนี้ไม่จำเป็นใหญ่ ที่ขอลงว่ามาตรา ๕ ให้
การขออนุญาตโดยไม่มีหลักแล้วจะเอามาตราอะไรของกฎหมายนี้ไม่
มีระยังกันใหญ่ผิดแบบอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นไปไม่ควรมีสภาเขา
ยื่นมาแล้วจะระยังไปไม่ถูกเลย

ประธานสภาผู้แทน : ทางนักกฎหมายทั้งในแง่กฎหมาย

นายบุญคุ้ม จันทร์ศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : เรายกให้เพราะ
มีมติหลักการ หลักการขอยกกว่ามีคะแนนเพิ่มเติม ถ้าหากว่าเราแก้ไข
เราขอลงว่าแก้ไขตามมาตรานี้ มาตราที่เราเดิมมาตรา ๕

ประธานสภาผู้แทน : เรายกอย่างนั้นอย่างไร คือตั้งมาตรา
อะไรก็ตามแต่ก็ให้เขียนแล้วจะลงมาตรานี้ ๖๕ แล้วจะยกไปเพิ่ม
อีกวรรคหนึ่งเพื่อไม่ให้เสียรูปกฎหมาย

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : คือว่าเรายังอยู่ใน
มาตราต้นทำไว้ แต่ควรรออยู่ที่ไหนทของมัน ถ้าเราจะดูมาตรา ๒๐ คือ
เจ้า คือจะเห็นว่าเวลาที่อนุญาตอยู่ในมาตรา ๒๐ ต้องดูในมาตรานั้น ที่
ในมาตรา ๒๐ เราไม่ได้แก้ มาตรา ๑๙ ก็ยังไม่ถึงเวลาพิจารณา เวลา
พิจารณาถ้าดูมาตรา ๒๐ กฎหมายยังไม่เมื่ออ่านกันแล้วมันเข้าไม่ได้เข้า
เงื่อนไขมาตรา ๒๐ เป็นส่วนหนึ่งของมาตรา ๒๐ หรือมีฉะนี้มันก็ต้องแก้ว่า
มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคท้ายของมาตรา ๒๐ พอไปได้
เขียนกฎหมายต้องอย่างนี้

นายพิน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : ถ้าเดี๋ยวข้าพเจ้าขอรับรอง
ลงว่าที่ผู้แปรญัตติกัน ต้องมาตรา ๑๙

ประธานสภาผู้แทน : คือมาตรา ๑๙ ทางนี้ท้วงว่าข้อความมัน
ต่างกับมาตรา ๒๐ ถ้าจะเพิ่มเติมมาตรา ๒๐ ได้ ทางนี้ท้วงอย่างนี้ ชัดกัน
อยู่ ทกลงกันเสีย

นายพิน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : คือพระราชาบัญญัติอย่าง
มาตรา ๑๙ จะต้องมาอยู่ตามมาตรา ๑๙ ให้สังกัดกัน ๖๐ วัน ๑-๓-
๓ แล้ววรรคท้ายว่าถ้าการประกาศของอนุญาตให้สังกัดภายใน ๖๐ วัน
ก็ไปกันได้

ประธานสภาผู้แทน : ก็เป็นคล้ายกับต่างที่ตัวนี้รัฐมนตรีขอร้อง
ว่าให้แก้ข้อความต่างไปเป็นมาตรา ๙ นี้ มาตอนหลังมาตรา ๑๙
คืออนมาตรา ๓ ขอลงแล้ว ขอสอน แล้วก็ในการขออนุญาตตามความ
ในมาตรานี้ มันเป็นส่วนหนึ่ง ในการขออนุญาตตามความในมาตรา
นี้ขอยืนยันว่าที่ผู้แปรญัตติการภายใน ๖๐ วัน มันก็เป็นเช่นเดียวกัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช :

พระเจ้าใจกว้างใจไม่ถูกนั่นเอง มาตรา ๑๘ เกี่ยวกับปริมาณของไม้ จำ-
นวนไม้ มาตรา ๒๐ เกี่ยวกับวิธีการพิจารณากำหนดเวลา ควรตามมาตรา
๒๐ มากกว่า

ประธานสภาผู้แทน : ทางรัฐบาลตั้งข้อกังวาล การขอขออนุญาต
ขุดมาตรา ๒๐

นายพัน สุพรรณสาร รัฐมนตรี : ถูกแล้ว เป็นเศษส่วนของ
กฎหมาย ควรเป็นอย่างนั้น แต่เราไม่ใช้ข้อแก้มาตรา ๒๐ มาเพราะฉะนั้น
เราเพิ่มเติมเป็นมาตรา ๑๘ แล้วผู้แปรญัตติประสงค์มาตรา ๑๘ นั้น
ให้ดำเนินการให้เร็ว เร่งตั้งมาตรา ๑๘ เพื่อให้มีกันดี

ประธานสภาผู้แทน : คือรับหลักการไปแล้วหาที่ลงกันนั้น ยิน
ไปยื่นมาหาที่ลงลงครั้งไหนจะเหมาะสมกัน

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ รัฐมนตรี : ขัดความที่จะเพิ่มเติมเป็น
มาตรา ๑๘ ทวี เป็นอย่างไร คืออยู่ในมาตราที่แก้ไข แล้วผู้เข้าเรื่อง
กันด้วย คือว่าเราให้ยกเลิกมาตรา ๑๘ เดิมแล้วมีวรรคใหม่และเพิ่มเติม

ประธานสภาผู้แทน : ข้อที่เกี่ยวกับ คือลงมากต่อมาตรา ๑๘
ผู้ทวิหรือไม่มีทวิก็แยกกัน แล้วว่าเองมาลงที่หน้าหน้าเอง คือลงตรง
นั้น อภิปรายหลายหลายเที่ยวแล้ว ร้อนไปร้อนมาหลายเที่ยวแล้ว เมื่อ
ระมือน ๓ ครั้งเป็นอันหมดหัวเป็นไปความว่า "ในกรณีขออนุญาตการ
ในมาตรา ในพหุภาษาที่ หน้าทั้งสองภาษาใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ขอ
อนุญาต" เอาอย่างนั้น

ร.ท. สงครามดี อุดมสิทธิ์ (เฟื้องบูรณ) : กระผมยังเห็นว่า
ทางผู้กษัตริย์ควรใช้คำว่า "การพิจารณาความที่ขอขุด
มาตรา" ของนั้นจะลงสะดวก และต่อจากนั้นไปให้ส่งภายใน ๖๐

วันที่สละตนสละยกว่าคำที่ขออนุญาต การพิจารณาคำสั่งเกี่ยวกับถาวรของ
อนุญาตจะดีกว่า และสมถ์ไม่เข้าใจ

ประธานสภาผู้แทน : คือว่าอย่างไรก็ไม่ชัดเจน ทั้งในข้อความ
แล้วขอความถี่ถี่ ก็พอฟังกันแล้ว คงเห็นว่า “ในการขออนุญาตตาม
ความในมาตรา ๒๑”

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : มาตรา ๑๙ ไม่มี
ถาวรของอนุญาตเลย มีการให้ขออนุญาต การขออนุญาตตามมาตรา ๒๑ ไม่
ใหม่ และกระผมขอเสนออีกใน มาตรา ๓ ทวี เพิ่มความถี่ขึ้นไปเป็นมาตรา
๒๐ ทวีแห่งพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๔๘๘ อย่างนี้แล้วเข้า
มาตราฐาน คือแทนที่จะเลามาตรา ๒๐ มาเป็น ๒๐ ทวี และอย่างนี้ก็
จะไม่เป็นปัญหา

ประธานสภาผู้แทน : ปัญหาในทางกฎหมาย วิจัยเขียนไม่ได้
ข้อกฎหมาย

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : ยื่นข้อ ถูกแล้ว
มาตรา ๑๙ ไม่ได้เขียนถาวรให้เพิ่มค่าอย่างคุณส่งประธานที่ ๑ ว่าแล้ว
ในการพิจารณาการขออนุญาตตามความในมาตรา ๒๑ ไม่ค่อยไปเพิ่มอีก

ประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไร

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : ในการพิจารณา
การขออนุญาตตามความในมาตรา ๒๑

ประธานสภาผู้แทน : การพิจารณาขออนุญาตอย่างไร

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : คือว่าเราพนักงาน
พิจารณาว่าเราขออนุญาตตามความในมาตรา ๑๙ ในการพิจารณา
สั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ทำภายใน ๖๐ วัน เพื่อความถี่ “ในการ
พิจารณาการขออนุญาตตามความในมาตรา ๒๑”

ประธานสภาผู้แทน : ประเคี้ยว เหว่ทลงเสียให้เน่ก่อน

นายบุญคุ้ม จันทรสร์วิรวงศ์ (อุดรธานี) : ทามทว่ากันว่า ใน การขออนุญาตความความในมาตราห้ากั้น ให้เข้าพันถึงงานเข้าหน้าตั้ง การภาะใน ๒๐ วันนับแต่วันอนุญาต ผมขอแก้ว่า ในวารพิจารณา ค่า ของอนุญาตแล้ว นชนจาก นแก้เขมถ่มแก้ ค่าในวารพิจารณาขอ อนุญาตความความในมาตรา

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ผมเรียนแล้วว่า มาตรา ไม่มีการพิจารณา เมื่อมีการขอ อยู่ในมาตรา ๒๐ การพิจารณาตั้งเขียน ได้มาตรา ๒๐ เว้นแต่กรณีมาตรา ๒๐ หรือมาตรา ๒๐ ทวิ การพิจารณา นอกนี้ อยู่ในมาตรา ๒๐ ถ้าจะเขียน ได้มาตรา ๒๐ จะเพิ่มเติม วรรคท้ายหรือจะเป็นมาตรา ๒๐ ทวิก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : ปัญหาของคดีนี้ของท่านรัฐมนตรีคนละ อย่างของท่าน ว่าตกลง ของคุณ เรืองคำพูด คือว่าท่าน ให้ที่ลงว่าอย่างนี้ ตามที่เขียนกฎหมายเขาบอกว่ามาตรา ๓ ทวิ ให้เพิ่มความข้อขึ้นเป็น มาตรา ๒๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติว่าไม่พutsch์กรวช ๒๕๕๕ ใช้หลัก ไม่จะเขาข่างไรกันแน่

นายพัน สพรธสาร รัฐมนตรี : คำว่ามาตรา ๒๐ มีอยู่แล้ว ถ้าไปพุดกันเองกัน ไม่ดอเขียนฮารมยกันแล้วกัน เพราะฉะนั้นมาตรา ๒๐ มี อยู่แล้ว จะไปมาตรา ๒๐ ทวิ จะไปดอกันถึงข้ามกระเทียดกลไป เพราะฉะนั้น

ผมเห็นว่า คอรับที่จะเหมาสมหรือมีเหมาสมนั้น มีเหมาสมคณแล้ว แต่ว่าเคยจนสภาลงมติรับค่าแล้วถูกต้องแล้ว ก็เคยเร้วกันไป แล้วไม่รู้ว่า ระวังให้เห็น เหมือนหนังสือที่กั้น ไปพุดถึงมาตรา ๒๐ เป็นหรือการ พิจารณาจน อนุญาต พระราชบัญญัติเดิมมีรับ แต่ท่านว่า มี คี่ ประเด็น มาตรา ๒๐ จึงลงความหลังการขอแก้ ถ้าไปพุดแล้วจะว่าอย่างไร

คำนี้ข้อความที่เหมือนที่สุด นั้นคงจะลงกัน ได้ผมจึงมีความเห็นว่าอย่างนี้
 ถ้าตีความอย่างนั้นตามกฎหมายเดิม ไปอีกครึ่งหนึ่งแต่ ในรูปนี้ขอได้โปรด
 มาตรา ๑๘๘ ขอดูจากไม้สลัก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเช่นจังหวัดซึ่ง
 มีอำนาจอนุญาตให้ทำไม้ โดยยกเว้นค่าภาคหลวงคงต้องใช้ เพราะฉะนั้น
 วรรคท้ายเราตี การอนุญาตนั้นสั่งการภายใน ๖๐ วัน ผมเห็นว่าไม่
 ชัดชัดอะไรเลย ความที่กล่มกลืนกัน จะไปแก้ที่งานรัฐมณฑลซึ่งราช
 การกระทรวงคงยังไปกันใหม่ ในข้อนี้ผมอยู่แล้ว ก็เรื่องอนุญาตเหมือนกัน
 แก้ววิธีการอนุญาตเหมือนกัน วิธีการมีอย่างไรมั้งก็ ๑-๒-๓ เราไป
 สมมติว่าวิธีการอนุญาต ๑-๒-๓ นี้ให้ทำภายใน ๖๐ วัน ง่ายเหลือ
 เกินกว่าไม่กันนั้นก็ไม่ได้ แขนงของกฎหมายตามกฎหมายเก่าก็ว่าการ
 อนุญาตอยู่ในมาตรา ๑๘๘ วิธีการอนุญาตอยู่ในมาตรา ๒๐ และวิธีการ
 อนุญาตความมาตรา ๒๐ ก็ไม่มีข้อผูกมัดว่าจะต้องบังคับภายใน ๖๐ วัน
 เราเพิ่มเงื่อนไขในการอนุญาตมาตรา ๑๘๘ สั่งการภายใน ๖๐ วันเท่านั้น
 กฎหมายนี้ไม่ได้แก้มาตรา ๒๐ แล้วกันเช่นแล้ว

นายเสวตร ปิยะพงศ์สุภัต รัฐมนตรี : ในบัญชีของกฎหมายข้อ
 เြ้นซึ่งแจกตามหลักการ เขาเขียนว่าแก้ไขเพิ่มเติมพระบัญญัติว่าไม้ยาง
 มาตรา เราแก้ไขเดิม ๑๐ มาตราที่แก้ไข ไม่ใช่ว่าแก้ไขเพราะมาตรา
 ๑๘๘ หรือ ๒๐ ซึ่งการให้เขียนแบบที่ถูกต้อง ถ้าจะบอกว่าอนุญาตให้สั่ง
 ภายใน ๖๐ วัน โดยอนุญาตสั่งเมื่อไร ไม่มี ถ้าจะเขียน ๑๐ ทวิก็ทำได้ กฎ
 หมายเขียนหลายครั้งแล้ว ๑๐ ทวิเขียนมาพอ ถ้าไม่เขียนก็แก้เพิ่มเติม
 ในท้ายก็ได้ เพราะหลักการไม่ได้ห้าม ไม่ได้บอกว่าแก้มาตรา ๑๘๘ หรือ
 ๒๐ ก็แก้ได้ทั้งนี้เหมือนกัน

นายพัน อรรถเสนา รัฐมนตรี : มีข้อสงสัยเกี่ยวกับความขึ้น

ประธานสภาผู้แทน : ในการพิจารณาคำขออนุญาตตามความ
ในมาตรานี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจพิจารณาสั่งการภายใน ๖๐ วัน
นับแต่วันขออนุญาต

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ไม่ใช่

ประธานสภาผู้แทน : ประการที่ว่าเราอย่างนี้หรือไม่เอากัน ไม่
เอาระเบก้อย่างไรก็ว่ามา

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ รัฐมนตรี : ไม่ใช่อย่างนั้น คือ
ความที่เขียนอย่างนั้นผมก็ขอกแล้วว่ามีมาตราไม่มีการพิจารณาในมาตรา
นี้ไม่มี ถ้าจะเขียนมาตรานี้ก็ไม่ได้ตกลงกันไม่ได้เอง การพิจารณาตาม
ความในมาตรานี้ มาตรา ๑๙ ไม่มีเรื่องพิจารณาอะไรมาจนไม่มีเขียน
อย่างนั้นความไม่กลมกลืนกัน ที่ท่านรัฐมนตรีว่าใช่แก้ไขไม่ได้ มาตรา
๑๙ มาตรา ๒๔ ก็ไม่ได้ ถ้าตัดออกก็ตัดไม่ได้ก็ออก มาตรานี้ก็เข้าเขียน
เขาเขียนไว้กว้าง ๆ ก็ไม่ขัดหลักการ

นายบุญคุ้ม จันทระศรีวิงศ์ (อุดรธานี) : ท่านรัฐมนตรีบอก
ว่าไม่มีการพิจารณาในมาตรานี้ ขาพเจ้าขอเรียนว่ามี ว่าคำความมีอำนาจ
อนุญาต มีอำนาจอนุญาตหมายความว่าเมื่อราษฎรยื่นคำร้องขึ้นมาก็แล้ว
พนักงานมีอำนาจเช่นอำนาจอนุญาตหรือไม่อนุญาต ได้ตามความจริง
เพราะท่านเองมีอำนาจอนุญาตก็ได้หรือไม่อนุญาตก็ได้ นั่นเป็นการพิจารณา
การอนุญาตหรือไม่เป็นการพิจารณา ท่านรัฐมนตรีว่า ในมาตรานี้ไม่
มีการพิจารณา

พระยาพนาจร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ : ข้า-
พเรียนว่ายังมีมากเลยว่ามีจำนวนในกระทรวงนี้ การที่จะทำการ
พิจารณาแล้วการพิจารณาอนุญาตให้ท่าน รัฐมนตรี ๑๙ มาตรา ๒๔

มาตราไม่เท่าไรสำหรับอนุญาตต่างกันจะอย่างไรก็ตามใจ สำหรับอันนี้ไม่
ถูกต้องแน่

พ.ท. ทวง อภัยวงศ์ (พระนคร) : เมื่อนั้นลงไม่ได้ ผมก็ขอ
เสนออย่างนั้น เพราะรู้สึกวาทะที่ไปไม่ได้รู้สึกอึดอัดใจ ก็คิดว่าเรากดลงกัน
ว่าคำนั้นเอาละ เอากันนั้น แต่ว่าจะลงที่ไหนเรากำลังพิจารณาอยู่นี้ เมื่อ
เห็นอย่างนั้นเรากดลงกันไม่ได้ก็กดลงไว้สาม เป็นอันว่ากฎหมาย
ฉบับนี้รับว่าจะใช้ได้ แต่เรามีข้อแม้ว่าเราประสงค์ความมั่นคงกำลังที่
เทียบกันต่าง ๆ ไม่รู้ว่าจะไปลงกันที่ไหน ไปให้กฤษฎีกาครั้งที่สองให้ไป
ลงทางไหน อย่างนี้จะทำก็หรือไม่ แต่ว่าผมไม่ใช่กฤษฎีกาหมาย แต่ว่า
จะเป็นอย่างนั้น

นายล้วน เวชชาลีกันนท์ (สุพรรณบุรี) : โปรดปรึกษาศึกษา
ว่าควรขอประชุมหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ในขณะนี้ท่านถามถึงครบอยู่

นายล้วน เวชชาลีกันนท์ (สุพรรณบุรี) : ขาดเจ้าหน้าที่ประธาน
สภาควยและทางฝ่ายรัฐบาลเป็นสมาชิก คุณเหมือนไม่ครบเสียแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : ท่านยังได้เท่าไร

นายล้วน เวชชาลีกันนท์ (สุพรรณบุรี) : เมื่อก่อนนี้ ๓๘ คน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อมี ๓๘ คนก็เป็นองค์ประชุมแล้ว
ครบองค์พออีก

นายล้วน เวชชาลีกันนท์ (สุพรรณบุรี) : ขาดมีเพียง ๓๓
คน โปรดปรึกษาศึกษาครบหนึ่ง

ประธานสภาผู้แทน : เห็นอันว่าไม่ขัดท่านแล้ว

~~๓๖ คน~~ ~~อันนี้เห็นแล้ว~~ ~~อันนี้เห็นแล้ว~~ ~~อันนี้เห็นแล้ว~~ ~~อันนี้เห็นแล้ว~~

พิจารณาณก่อนว่าล้อยคำเราตกลงจะเอาอย่างไรให้แน่นอนแล้ว จะเอาไว้
ที่ตรงไหนเขียนไว้ตรงไหน เราส่งไปให้กรมกฤษฎีกาซึ่งเขาไม่เขียน
แปลลงล้อยคำ เช่นแต่เพียงให้เข้าแยกคดีเดียว

นายพัน สพรธมสาร รัฐมนตรี : ผมเห็นว่าทำไม่ได้ มันผิดหลัก
กติกาสภาได้ลงมติแล้วใจจะมานั่งเซอะไว้ก็ไม่ได้ ถ้าหากว่าส่งกรม
กฤษฎีกาเราก็ต้องมาพิจารณาอีก คือว่าเราจะมีเขาหรือไม่ กรมกฤษฎี
กาจะแก้อย่างไรต้องวิธีพิจารณาอีก เรื่องไปกันใหญ่เสียแล้ว อีกอย่าง
หนึ่งกฎหมายละกี่ยันต้องกรรให้รวดเร็ว จึงขอให้พิจารณารวดเร็ว ถ้า
ส่งไปให้กรมกฤษฎีกาก็มีเวลาลากลิ้งมาในสมัยประชุม

นายบุญคุ้ม จันทรศรีวิริยะ (อุตรธานี) : เราทั้งหลายนี้
อยู่น โดยละเพราะสมาชิกมีเงินแค่หมื่นละ ๒ พัน เพราะฉะนั้นไม่จำเป็น
อะไรทั้งนั้น ฉะนั้นจะส่งไปกฤษฎีกาข้าพเจ้ากราบเรียนแล้วว่าข้าพเจ้ารับ
ตัวนส่งให้ประชาชนที่กำลังรอคอยให้ทันความต้องการของประชาชน ขก
กราบเรียนท่านอีกค่านายว่า เร่ง ๆ เหลือเกิน ราษฎรกำลังรอคอยแล้ว
มันอย่งแก้ด้วย ๆ ก็ยกกันทั้งสภาไม่มีสมรรถภาพพอที่จะร่างกฎหมายเช่น
นี้กร่างไม่ได้ อย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้เสนออีกไม่คิดใจอะไรแล้ว พิจาร
ณาให้อย่างนี้ไทยไม่ผิดแผนแผนผิดอะไรหมด เราได้เรียนกฎหมายมาก
แล้วควารู้จักเขามันอย่างนี้จะผิดคำกั้นเขาหน่อย

นายเพ็ชร ราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) : เจ้าของเขาเสนอแก้ ๒
มาตรา แล้วตั้งสมาชิกผู้แก้ไขคดีของจงกล ๖ เสนอเป็นรองความมติ
ขึ้นใหม่แล้วความจริงแก้ใหม่ก็แต่ญมาตราตรงกับมาตรา ๒๐ ของพระราช
บัญญัติเดิมของเราก็แก้ใหม่ แปลว่าตัดเขาพระราชบัญญัติเดิมแล้วไป
ในที่เก่าโดยเอาคำเดิมออกเสียหมด มันถ้าหากว่าเรื่องที่จะต้องสั่งการ

ภายใน ๖๐ วันไปแคระสมาตรา ๒๐ ของเก่าเข้าจะว่าอย่างไรจะว่าสามารถ
หรือไม่สามารถก็ตาม แต่สภาวะออกกฎหมายจะต้องออกกฎหมายให้ดูกรูปล
ว่าเงาช่วย เพราะว่าความนี้ใส่สมาตราโคมาตราหนึ่งแล้วเขาใส่เป็นส่วน
หนึ่งของพระราชบัญญัติเก่า แล้วผู้ที่เขาอ่านพระราชบัญญัติเก่าเขาจะ
รู้สึกอย่างไร สรวปว่าสภาวะผ่านกฎหมายไปอย่างไม่ถูกหลักวิชาเลย เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าก็จะสมัคร ๆ เห็นอย่างที่ท่านควรว่าเมื่ออื่น คือว่าเมื่อมันลง
ไม่ได้ก็เอาไปใส่ให้ถูกก็ แต่เมื่อสภาวะทักมาว่าทำอย่างนั้นไม่ได้แล้ว ความ
ที่คุณทรงกลเสนอขึ้นเป็นมคของที่ประชุมเกิดขึ้นแล้วอย่างนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า
เมื่อมันร้อนลงไม่ได้ให้ร้อนลงที่รัฐบาล คือแปรว่าถ้ารัฐบาลให้ความนี้
แก่เราว่าพระราชบัญญัตินี้ออกไปแล้วและรัฐบาลสั่งการทำให้สิ่งการพิ-
จารณาภายใน ๖๐ วัน แล้วก็ฝากเอาไว้ว่าเมื่อรัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติ
นี้เดิมส่วนเข้ามา ซึ่งท่านเรียกว่าท่านจะเอาเข้ามาในสมัยประชุมนี้ข้อ
เอาข้อความที่เวลาจะมีข้อที่ทรงกลเสนอใส่เข้าไป ถ้าอย่างนั้นก็
ไม่มีปัญหา แต่ทั้งนี้ก็แล้วแต่สภา ข้าพเจ้าก็เสนออย่างนี้ คือเห็นว่า ๖๐
วันมันเป็นเรื่องของการปฏิบัติ ถ้ารัฐบาลเป็นผู้ปฏิบัติรับรองว่าเวลาพระ-
ราชบัญญัตินั้นออกแล้วจะส่งลงไปทางไหน ถ้าเราเห็นว่าไม่พอสักวันยก
จากนั้นไปเดี๋ยวก่อน ในเวลาเดียวกันเมื่อรัฐบาลจะพระราชบัญญัติเดิมส่วน
เสนอสภาเข้ามาในที่ประชุมแล้ว เขาใส่ใส่เข้าไปด้วย ถ้าได้คำมั่นอย่าง
นี้ ข้าพเจ้าก็พอไว้ แล้วถ้าจะร้อนลงไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีปัญหา

นายคล้าย ละอองมณ (สงขลา) : คือเรื่องถ้าทำอย่างนั้นก็
ไม่มีรอด ข้าพเจ้าก็จะขอแปรญัตติกิติ ชะแปรญัตติเป็นมาตรา ๓ ทวิ
ให้เดิมคือเป็นเป็นวรรค ๓ ของมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติ
ที่ ๒๐๘๘ และจะว่าอย่างไรจะว่าอย่างไร

นี้ ถ้าอย่างนั้นสบายกว่า ข้าพเจ้าขอแปรญัตติข้อที่ ถ้าผู้ใดเห็นด้วยขอ
ให้รับรอง จะได้ว่ากันทันขอ

มีสมาชิกบริวาร

ประธานสภาผู้แทน : ถูกแล้วอย่างที่ท่านรัฐมนตรีเสวยคร เสนอ
เมื่อต้นกัเป็นอย่างนี้ แต่ว่ารัฐมนตรี ฟันคักค้าน คือว่าจะปรึกษาคำขอ
คุณคล้ายก่อน คือคุณคล้ายเสนอว่าต่อจากมาตรา ๓ เป็นต้นมาตรา ๓ ทวิ
แล้วอีกมาตรา ๓ ทวิอีกมีความว่า ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๓ ของ
มาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติขี้ม้า พุทธศักราช ๒๔๘๘

นายคล้าย สะอองมณี (สงขลา) : ในการพิจารณาคำขอข
ญัตติตามความในมาตรา ๑๙ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งถารภายใน ๖๐ วัน
นับตั้งแต่วันที่ขออนุญาต

ประธานสภาผู้แทน : เคียง เพื่อจะมีความเข้าใจอีกที่ว่ามาตรา
๓ ทวิให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๓ ของมาตรา ๒๐ แห่งพระราช
บัญญัติขี้ม้า พุทธศักราช ๒๔๘๘ แล้วข้อความในการพิจารณาคำขอ
อนุญาตตามความในมาตรา ๑๙ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งถารภายใน
๖๐ วันนับแต่วันที่ขออนุญาต

นายพัน สุพรรณสำ รุมนมิตร : คือขออนุญาตเกี่ยวกับคลัง ที่ตั้งที่
ว่าการอนุญาตมาตรา ๒๐ มีอย่างนี้ ขาดกระอ่านให้ฟัง "การยกเว้นค่า
ภาคหลวงตามความในมาตรา ๑๙ (๑) และ (๒) นั้น ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่พิจารณาอนุญาตตามความจำเป็นและไม่ให้เกินครั้งวิธร
ละ ๑ ครั้งภายในระยะสี่ขยับแต่วันที่รับอนุญาตครั้งแรก แต่ถ้าเป็น
การขอยกเว้นค่าภาคหลวง ให้ยกเว้นค่าภาคหลวงได้ไม่เกินหนึ่ง ในสี่ของจำ
นวนค่าภาคหลวงที่ควรยกเว้นตามความในมาตรา ๑๙ และถ้ากรณี
ลักษณะให้ยกเว้นได้ไม่เกินสองครั้ง"

เหตุขุดคูน้ำในวรรคก่อน มีให้ใช้ยังคงอยู่ในกรณีที่มีการชำระเสีย
หายโดยถ้อยคำตราฉบับเป็นเหตุสุกวิสัย

ต้นขุดคูน้ำดังกล่าวนี้ แปรปฏิบัติกันเป็นเรื่องราวกันคนๆ ๓ คน
ไม่ตรงกับอะไรเป็นอันใดเลย เพราะฉะนั้นคนละเรื่องเราคงพิจารณาถึง

หลักการว่าหลักการที่เข้าชื่อนั้นมาเป็นเพียง ๒ มาตราเท่านั้น เพราะฉะนั้น
ผมจึงยืนยันว่าหลักการที่ไม่ได้ชื่อนั้นแล้วเราจะแก้เพิ่มขึ้นอีก ผมเห็นว่า
มันไม่ถูกต้องเพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราแก้ไขที่กำกับแล้ว ที่หลังก็ประโยชน์

หมดแล้วเราจะไปให้ท่านนายรัฐมนตรีรับรองไปสักมาตราสองมาตรามาถึง
สมาชิกก็แปรปฏิบัติไปใหญ่เอาอะไรต่ออะไร อย่างนี้จะไปกันใหญ่ เพราะ

ฉะนั้นผมเห็นว่า การที่แก้ไขคือท้ายของมาตรา ๑๘ ไม่เสียความอะไร
เพราะในขณะนั้นอำนาจอนุญาต คืออำนาจอนุญาตให้ทำไปไม่ได้โดยยก

เว้นคำภาคหลวงแล้วเพราะฉะนั้นก็ไม่ต้องอนุญาตอยู่ด้วยอุปสรรคด้วย ถ้า
หากว่าไปไว้วรรคสุดท้ายของมาตรา ๓ จะดีกว่า จะแก้มาตรา ๓ ทวิแล้ว

ก็ลงมือแก้ไขกันใหญ่แล้วทันที หรือตามคำแปรปฏิบัติของผู้นั่งทนสงสัย
หรือความเห็น ของท่านรัฐมนตรีแล้วที่สงสัยไม่มีสักคน ผมเสนอหลักการ

เข้ามาแก้กฎหมายสักมาตรา ๑ พอเข้ามาในสถานแล้วผมแปรปฏิบัติ ๒๐
มาตราเราจะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นหรือ ผมคิดว่าท่านสมาชิกทุกคนจะต้อง

รักษารายละเอียด ทั้งนี้ขอยังมาตราเป็นมาตราที่เกี่ยวข้องกับวิธีการของเจ้า
มา สนับสนุนของงาน คณะอนุกรม ๔ ขอให้ท่านนายรัฐมนตรีรับรองเข้ามา

ต้นถ้าหากว่า ผมแก้ไขแปรปฏิบัติขุดให้ยกเลิกคำภาคหลวงอะไรต่ออะไรก็ตาม
เพราะช่วยปฏิบัติบ้าง มีข้อที่แปรปฏิบัติ หรือ ไม่เข้าใจ เห็นว่า จะไปกันใหญ่

เพราะฉะนั้น ขอยังแก้ด้วย แต่ผมขอแก้ไขด้วยวิธีปฏิบัติให้ถึง
เพราะเราขอร้องให้ลง ถ้าเราไม่ขอแก้ไขแล้วจะไป ก็ขอแก้ไขไม่ทันทันที

แล้ว กฎหมายเกี่ยวกับ การเงินขอแก้มาตราเกี่ยวกับแปรรูปคึกคักเงินอีก ๓ - ๕ มาตรา รัฐบาลจึง

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : เมื่อเดียงกันอยู่ข้างนี้ไม่รู้จัก
จนถ้าหากว่าเราจะออกนอวังไว้ก็เขาเสีย และถ้ากิจการไม่เกิด ก็กฎหมาย
นั้นก็เราออกไปหรือเสนอไปยังวุฒิสภาเราจะถูกแก้ไขเพิ่มเติม ต้องถูกแก้ไข
ใหม่อีก ต้องเข้าสู่สภาเร่อีก เมื่อเขาแก้ไขมาโดยที่เราเห็นฝ่ายแพ้เขา
แล้ว มันจะนำข้อขายเขาอยู่ เพราะฉะนั้นเพื่อความเรียบร้อยและเรียบร้อย
โยชน์แก่สภาและว่า โดยเร็ว ถ้าหากว่า เราจะเร็วเกิน ไปมันก็จะ เป็นผล
เสียหยอกก็ก่อร้ายเวียนมาแล้ว อย่างให้เร็วจะกลายเป็นช้า เพราะฉะนั้น
กระผมเห็นว่าเราควรระปร่าดีประนีประนอมกันไว้ คงกรมการไปพิจารณา
เสีย ให้เรียบร้อยดีกว่าพิจารณาเร็ว เพราะเหตุว่ากิจการ ได้แข็ง
เดียงอยู่เช่น นี้ แล้วถ้าจะมียก พร้องอีก หลาย ประการที่เรา ถูกแก้ไขมา
เพราะฉะนั้นในคำพูกคดี เราวินิจฉัยกันที่เห็นเช่นนี้มันกว่าพิจารณาเร็ว
ดีกว่ากันมัน นี้ ไม่ได้พิจารณาเต็ม ที่เต็มทางเพราะฉะนั้นผมขอให้ส่งไป
กรมการ ทั้งกรมการพิจารณาต่อไป ผู้ใดเห็นด้วยไปครอียด
เพื่อความเรียบร้อยและรวดเร็ว

มีสมาชิกรับรอง

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : ความที่คงหลวงอรรถพร

ว่าผมผมเห็นด้วย ผมอยากจะถูกสักเล็กน้อย ว่าเราคงกรมการพิจารณา
เพราะเรื่องที่มีปัญหาเท่านั้น แล้วก็เป็นอันสำเร็จกัน

ประธานสภาผู้แทน : ก็มีผู้เสนอว่ากรมการพิจารณาโดยเดียงกันใน
ที่นี้พอได้บ้าง แต่จะคงมีผลรวมคดีต้อง เนิลเดียงกัน เมื่อเดียงกันก็ไม่มี

แต่ว่าเมื่อใดเลยนานเขาก็ไม่ยกมือเพราะฉะนั้นมีผู้เสนอขัง กรมมาธิการ
พิจารณาเรื่องที่จะยื่นขออนุญาตชำระหนี้ให้ครั้งใหม่ ทั้งนี้ขออนุญาตยักค่าเท่า
นั้น ก็เป็นที่เข้าใจกันดีแล้วว่าจะลดหย่อนค่าอย่างไร ใจความสำคัญอันที่
ควรทำให้การอนุญาตคนเสร็จสิ้นภายใน ๖๐ วัน นี้เป็นหลักการสำคัญที่เรา
รีบกันมา สำหรับการขออนุญาตคนนี้ แล้วส่งลดหย่อนค่าก็ได้เขียนกันในอัน
สุดท้าย ถ้อยคำในอันสุดท้ายที่เราตกลงกันคือถือว่า ในการพิจารณาค่าขอ
อนุญาตความความในมาตรา ๑๙ นั้น ให้เจ้าหน้าที่งานเจ้าหน้าที่ซึ่งการภายใน
ใน ๖๐ วัน นี้ยักแต่วันขออนุญาตลดหย่อนค่าตกลงกันอย่างไร กรมมาธิการที่ระ
ดับนี้ซึ่งพิจารณาว่า จะเอา วันที่ไหนเรื่อง แยกของกฎหมายเท่านั้นไม่ใช่
เรื่องลดหย่อนค่า จะไปกันใดหรือไม่

นายบุญคุ้ม อินทศรีสวัสดิวงศ์ : (อัครราชธาน) : ข้าพเจ้า

กราบเรียนที่สภาผู้แทนมาหลายครั้งแล้วว่าพระราชบัญญัติขึ้นคือการเร่งด่วน
เพื่อให้ทันกับราษฎรที่เดือดร้อนอยู่ ท่านประธานช่วยประสิทธิ์กว่านิติคดีของ
คุณหลวงธรรมพรฯ นั้นไม่เป็นญัตติถูกต้อง เพื่อบันทึกสภาได้ลงมติไปแล้ว
ถ้าหัวหน้าคณะผู้แก้ไขการพิจารณาคณะหนึ่งมีมติที่จะแก้ไขให้พิจารณา
รวดเดียว ๓ วาระ ใครจะมาพิจารณาอย่างอื่นมีมติที่จะประชุมก็ลงมติไป
อย่างนั้นแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างไรคุณบุญคุ้ม ขณนั้นกล่าวทำ ได้

~~เป็นระเบียบที่เรากล่าวกันในกรมพิจารณาว่า ๖๐ วันเรากล่าวครั้งเดียว
ถ้าพิจารณาเพราะขออนุญาตนั้น คือของของเราคนที่ ๑๐ มาตรา เรา
ก็พิจารณาเพราะขออนุญาตนั้น ในมาตรา ๑๙ และกรมมาธิการไปพิจารณา
แต่อย่างนั้นแล้ว ได้ กับ มีเสียดายอะไร~~

~~นายบุญคุ้ม อัครศรีสวัสดิวงศ์ (อัครราชธาน) : ข้าพเจ้ากราบเรียน~~

~~สภาผู้แทนมาหลายครั้งแล้วว่าพระราชบัญญัติขึ้นคือการเร่งด่วน~~

เห็นว่าไม่สำคัญอะไร ก็ควรจะผ่านไ้แล้ว ก็มีคติอยู่อย่างเดียวกับท่านเอง
การที่จะหาทางลงเท่านั้น ถ้าดังที่แล้ววาระ ๓ นั้น ๒ นาทีก็เสร็จ ขอให้
เมตตาแก่ผู้ยากจนซึ่งกำลังรอคอยอยู่

ประธานสภาผู้แทน : เห็นเรื่องของที่ประชุม เกี่ยวกับมาดองข้าวเมียง
แล้วเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นควรจะวินิจฉัยว่าเป็นอย่างไร เห็นเรื่องที่จะ
ให้ที่ประชุมพิจารณา ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมพิจารณาญัตติของหลวง
อรุณพรฯ ก็แล้วกันคือเกี่ยวข้องกับหาเรื่องมอบพระเขยงลงไปเท่านั้น ไม่
ใช่เรื่องด้อยค่าหรือชกฏหมายอะไร ปัญหาเรื่องเขยง ที่ระดมมารวม
พิจารณา และได้เดียงกันมาตั้งเกือบชั่วโมงแล้วขอมติที่ประชุม

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ถ้าหากว่าขอมติที่ประชุม
จากนั้นก็ให้พูดในเรื่องนี้กระผมก็ขอสั่งเรื่องเช่นเรื่องละเอียก กระผม
มีความประสงค์ว่าอยากจะได้เรื่องหนึ่ง คือว่าถ้ามาว่ากันเช่นนั้น ก็ชื่อว่า
ราษฎรเขาไม่ไปแต่ไม่ได้ลูกบ้านอยากจะได้คนที่เขยว่วรบัมกัน คณะ
ราษฎรเขาจะไปก็ยอม เพราะฉะนั้น.....

นายสวน เวทขลิกานนท์ นครปฐม : ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากว่า
เราจะตั้งกรมวิชาการอย่างนั้น เห็นระมัดมัดเค็ม เพราะว่าระตั้งพิจารณา
รวกเกือบ ๓ วาระ แต่ถ้าหากว่าเราจะระตั้งระยอมอย่างนั้นระใดหรือไม่มี
ข้าพเจ้าขอว่าหยุดพักสัก ๑๐ นาที หรือ ๑๕ นาที แล้วใครส่งสิ่งไปพิจารณา
กัน แล้วมาประชุมกันใหม่ถ้าหากว่าระตั้งกรมวิชาการตั้งระไป
เสียแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนั้นหมายความว่าระตั้งเดี๋ยวนี้ไม่
สำคัญ เห็นควมนี้แปรญัตติ ไม่ต้องมีการระถามญหรือเลาญตั้ง
แต่มาว่ากัน ที่ที่นั้นตั้งพิจารณาในวาระที่ ระตั้งให้ระตั้งนั้นคือข๑

ในการพิจารณาครั้งที่ ๒ ให้พิจารณาเสียงตามลำดับมาจะเพราะด้วย
คำหรือข้อความ ที่มีคำแปรญัตติ ซึ่งสมาชิกผู้แปรญัตติหรือผู้รับรองขอ
สรลงไว้อีกหรือไม่ ในสภา หรือมีการแก้ไขโดยคณะกรรมการธิการเท่านั้น
เว้นแต่ที่ประชุมสมมติเป็นอย่างอื่น ว่าจะอย่างไร ถ้าที่ประชุมสมมติเฉพาะ
ปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้ คณะพิจารณาควรแก้ไขไม่ได้หมายความว่าต้อง
เอาให้แล้วในวันนั้น คือถ้ามีโศกนาฏหมายใหญ่ ๆ เราจะพิจารณาควร
แก้ไขจริง แต่ถ้าข้ามวันข้ามคืนทำให้ เช่นอย่างนั้น ขอมติที่ประชุมแล้ว
กัน เข้าใจกันแล้ว

นายถิต ชัยบุตร (ชัยภูมิ) : ปัญหาเรื่องทวงไม่ชำระมีผู้ทำ
ผู้แปรญัตติได้เรียบร้อยแล้ว เราเอาใส่ที่ตรงไหน มีข้อความอย่างไร ที่ประชุม
ลงมติแล้วว่าจะให้เงิน ไปอย่างนั้น แล้วมาแก้ไขเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาถ้าไม่ชอบ
ถ้าหากว่าเราเปลี่ยนแปลงใหม่ก็เปลี่ยนมติที่ประชุม ผู้แปรญัตติก็ออกแล้ว
ว่าให้ตรงนั้น ชาวเราขอให้เงินไปตามมติของที่ประชุม

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนี้คุณถิต ๆ ประเด็นที่สภาผู้
แทนพิจารณาของคณะกรรมาธิการนั้น ส่วนข้อใดจะเอาไว้
ตรงไหน เมื่อมีผู้ตั้งขึ้นมาว่าผิดแล้ว เราจะทำลยโดยที่เราไม่ได้อีก
โดยอย่างไร หรือ คือว่าเราต้องการให้เรียบร้อย ให้เป็นระเบียบให้เป็นคว
อย่าง เพราะฉะนั้นเมื่อมีผู้ตั้งเขาไม่ทวงในข้อความ เราทวงเฉพาะที่ลง
ถ้าเขียนลงไปจะสักกัน ว่าจะอย่างไรและเพราะขอที่เราลงนามความเห็นสักกัน
ถ้าจะเอาลงตรงไหน เราตกลงกันไม่ได้ ก็ขอขงไม่ลงแล้ว เพราะฉะนั้นเรา
ต้องตั้งกรรมาธิการไปพิจารณาเพราะข้อนี้เท่านั้น

นายถิต ชัยบุตร (ชัยภูมิ) : ที่ตกลงในขณะนี้ไม่ได้ว่ากัน
เรื่องนี้ถิต มีผู้แปรญัตติด้วยร่างโดยคำว่าเอาใส่ตรงไหน มีมติอย่างไร
แล้ว

สินสุก ข้าพเจ้าว่าเอาตามมคิที่ตกลงไปแล้วเพราะในขณะนั้นไม่มีใครคัดค้าน

หลวงอรรถพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านผู้อภิปรายเมื่อก่อน ไม่เอาผลเพราะเหตุว่าถ้าเราออกเป็นมาตรา ๕ อย่างมคิเดิมแล้ว ผลวาระที่ ๓ จะตกไปเสียเปล่า ๆ ประโยชน์ของราษฎรจะไม่ได้เลย เพราะเหตุออกกฎหมายผิด ๆ ไม่เอาเขาหรือ แล้วใครจะกล้าให้ใช้ได้ในวาระที่ ๓ จะหวังผลหรือไม่หวังผล ถ้าท่านไม่หวังผลจะเอาตามมคิเดิมก็ใช้เมื่อเห็นผิดอย่างนั้นแล้วเราไม่ขอให้เกิดผลหรือเมื่อจะหาประโยชน์ให้แก่ราษฎรแล้วท่านจะให้ผิด ๆ ซึ่งวาระที่ ๓ จะตกไป ท่านจะเอาอย่างนั้นหรือ

นายถิต ชัยบุตร (ชัยภูมิ) : เรื่องผิดหรือไม่ผิดก็ขึ้นเรื่องของคนหลวงอรรถพร ฯ เป็นคำว่า ข้าพเจ้าก็ยังเห็นถูก ผู้เสนอเข้าใจว่าถูกแล้ว และไม่มีมคิที่ประชุมว่าเห็นผิด ต่างฝ่ายต่างก็แย้งกันอยู่ ควรจะเป็นให้พวกตามมคิของที่ประชุมดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน : คุณหลวงให้ข้อคิดว่าวาระที่ ๓ คุณหลวงวิตกอย่างไรในวาระที่ ๒ ผิด วาระที่ ๓ ตกทั้งหมดก็เสียไม่มีทางแก้ไข และเพราะหน้าแก่ให้สำเร็จในที่ประชุม มคิในที่ประชุมเราก็เปลี่ยนแปลงก็ได้ตามปกติขอความอน ใดที่เราไม่ได้อำนาจในที่ประชุมก็ปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไร เราจะทำกันในที่ประชุมเพราะฉะนั้นเพื่อให้เข้าที่ที่วาระที่ ๓ หลวงจงขอเห็นกรรมการ เพราะฉะนั้นในการนี้ผมจึงขอปรึกษาในที่ประชุม อยากจะขอให้กรรมการพิจารณาเพราะประเด็นเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องความ

นายเพียร ราชธรรมนิเทศ (ปทุมธานี) : ความจริงที่เราเสนอมาคือพิจารณาว่าเราจะได้ประโยชน์อะไรหรือไม่ และเรื่องนี้เสนอมาตั้งแต่ครั้งก่อนแล้วในวาระที่ ๓ ได้กล่าวมาแล้วในครั้งก่อนว่าถ้าเราตกลงไปแล้ว

มคิระประชุมรวกเดี่ยวแล้วไม่สำเร็จ ทั้งริงก็สำเร็จแล้วในกระบวนความ
 สำเร็จ แต่โคมาได้เถียงกันในสิ่งที่ไม่น่าดู ที่เราได้ลงมคิกันไปก็เห็น
 เรื่องที่ผิดหลักการ คือหลักการเดิมเราบริบรองกันว่าจะอย่างไร ก่อนที่จะพิ-
 หารณารวกเดี่ยว ที่ท่านผู้เสนอเสนออย่างไร และบริบทหลักการหลักการเก่า
 ๒ มาตราบนั้นมาเพิ่มเติมหลักการขึ้นโดยมีสมาชิกผู้ มีเกียรติคนหนึ่ง
 เสนอขึ้นมาแล้วเราก็ยังเออพูดถกกันเรื่อย ๆ ไป ก็พิจารณาอันนั้นนั้นก็กลาย
 เป็นมติของที่ประชุมขึ้นและมีมติที่กลางกรมาธิการขึ้นในมติซึ่งเพิ่มเติม
 ไปจากหลักการที่ตนกำหนดไว้ เพราะหลักการเก่า ๒ มาตราหรือมคิกัน
 ทั้งสิ้นนั้น เมื่อมีมาตรานี้แก้ไขในมาตรา ๒๐ ของพระราชบัญญัติเดิม
 เพราะฉะนั้นที่เดิมมันจะทำให้เสียพิทักไม่ทำทางรัฐยาตรัยบัญญัติว่าจะ
 บังคับให้ขึ้นไปภายใน ๖๐ วันผู้เสนอที่ว่าขอให้ลงมือราชฎรอย่างนั้น แล้ว
 ข้าพเจ้าก็เห็นแล้วว่าในสมัยประชุมสมาชิกเสนอว่าพระราชบัญญัติ
 ใหญ่มาแล้วลงมคิกันที่ว่าเอาไปไว้เมื่อรัฐยาตรัยเสนอเพิ่มมา ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าร่างพระราชบัญญัติที่กลอกได้อย่างสยายและเสร็จสิ้นในวันนั้น

ประธานสภาผู้แทน : ข้อนี้น่าที่ว่ากันเองมาจากตงกรรมาธิการ
 หรือไม่ หลักการก็เขื่อนอย่างนักเข้าใจกันข้อแก้ไขเพิ่มเติมพระราช-
 บัญญัติว่าไม่พิทศศักราช ๒๔๘๔ ตามมาตรา ๗ เพื่อประโยชน์แก่
 ราชฎรความถกมวอย่างนักเหมือนกันแล้วจะตงกรรมาธิการหรือไม่
 ไม่มีอะไรก็ถกถกให้ลงมคิกันอย่างปรกษาว่าจะ ตงกรรมาธิการหรือไม่
 ตั้ง ท่านผู้ใดเห็นควรตงกรรมาธิการ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๑ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ขอนี้มีผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๐ นาย

ได้ ประเด็นจึงมีอยู่ว่าจึงเอาลงเป็นมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๑๘ หรือว่าประ
ลงขึ้นว่า คงเป็นมาตรา ๓ ทวิขึ้นประเด็นมีอยู่นั้น อย่างนี้ แล้วประเด็น
ระยะสั้นว่า เกิดหลักการหรือไม่ มีปัญหาอยู่ ปัญหาจะมีอย่างไร หลักการ
เขียนไว้ชัดเหลือเกิน ได้เห็นกันชัดแล้ว เพราะฉะนั้นเราคงมีคำวินิจฉัยว่า
ระบอบที่ตามมาตรา ๑๘ หรือว่าระบอบเป็นมาตรา ๓ ทวิ แล้วที่จะขอคัด
ขอเป็นอันว่าเลย คัดขอในมาตรา ๓ ทวิ หนึ่ง แต่ก็จะขอตอนมาตรา
๑๘ อีกทีหนึ่งทีเดียว ซึ่งไหนมากเอาข้างนั้น เข้าใจแล้ว

นายสวัสดิ์ สารสาสน์ (กาญจนบุรี) ถ้าหากว่าเราจะว่า
กันให้ถูกต้องตามข้อบังคับ กระผมใครที่จะอ่านข้อบังคับให้ฟังว่า ตามข้อ
บังคับข้อ ๘๖ ว่า "ในการพิจารณาว่าระบอบที่ ๓ ให้เรียงตามลำดับมาตรา"
จนเมื่อเราพิจารณาถึงทั้งหมดแล้ว เราจะกลับเวียนไปข้างต้นอีกเช่นนั้น
หรือ

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนั้นคุณสวัสดิ์ ๓ มติที่ประชุมพรรค
ท้วงมีว่า เว้นแต่ที่ประชุมจะได้ลงมติเป็นอย่างอื่น อันนี้ก็พวกเราเอง ไม่
ใช่ที่อื่นหรือมันทำได้ ทันปัญหาที่ไม่มีอะไร ผมอยากจะขอปรึกษาที่ประ
ชุมว่า จะคงเป็นมาตรา ๓ ทวิหรือระบอบเป็นมาตรา ๑๘ ก็ ท่านผู้ใด
เห็นว่าควรคงเป็นมาตรา ๓ ทวิ ขอได้ไปรบกวนข้อนี้

มีสมาชิกยกมือขึ้น ๗ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรจะเอาเข้าไปคือในมาตรา
๑๘ ไปรบกวนข้อนี้

มีสมาชิกยกมือขึ้น ๒๓ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เห็นว่าควรคงเป็นมาตรา ๓ ทวิ ๗
คน และมีผู้เห็นว่าควรเอาเข้าไปคือในมาตรา ๑๘ มีจำนวน ๒๓ คน

เป็นอันว่า นำเข้าไปต่อในมาตรา ๑๘๘ และในการค่อนนี้ ผมอยากขอ
ซึ่งมีความเข้าใจอย่างนี้ ผมอยากขอซึ่งมีความเข้าใจที่ประชุมนี้พอจะ
อนุ ๓ แล้วก็ต่อไปที่เกี่ยวกับหรือว่าในการพิจารณาคำขออนุญาตตามความ
ในมาตรา ๑๘๘ ให้พนักงานสั่งการภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันขออนุญาตเป็น
บรรทัดท้ายของมาตรา ๑๘๘ เป็นอันผ่านเรื่องนี้อย่างนี้

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ขอประธานไทยท่านที่
ประชุมมีผู้สังเกตเห็นออกเหนือใจเหมือนกัน แต่อยากขอพูดอีกสักนิด
อยากขอถามว่าท่านแต่ผมก็ไม่เห็นเพราะไม่เข้าใจก็กฎหมาย แต่เห็นใจ
เห็นอะไรก็จริง ๆ ถ้าปล่อยไปอย่างนี้ราษฎรไปขายเสียหมด พ่อค้าก็ค่อย
จึงตกลงมาเยื้องกรังไปหาราษฎรแล้วขอให้มีการกำหนดของไทยผู้ที่มี
ไปแล้วไม่ทำมาขอ ถ้าที่ประชุมเห็นด้วยก็รับรองถ้าไม่เห็นด้วยก็สักแล้ว
แต่ ผมก็ถามที่ประชุมแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เสนอได้อย่างไร ว่าอย่างไรเสนอว่าอย่าง
ไร ให้อยู่ในถ้อยคำว่าจะไร

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ต่อจากวรรคนี้ไปว่าผู้ไป
ไม่ปฏิบัติตามก็มีบทลงโทษ

ประธานสภาผู้แทน : นั่นก็ต้องมีคำประณัติ ะใส่จากไหน
ต่อจากตรงไหน

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ต่อจากเมื่อก่อนที่ตกลง
ทุก ๆ ด้านแล้วผู้ใดได้รับอนุญาตไปแล้วถ้าไม่ปฏิบัติตามก็ขอ
ตั้งมีโทษ

ประธานสภาผู้แทน : ประเด็นใจ ความของคณะกรรมาธิการ
เมื่อได้ลงมติประณัติที่กระทรวงมหาดไทย ถ้าผู้ใดได้รับอนุญาตไปแล้วไม่ปฏิบัติตาม

ตามคำขอมีโทษ ใจความเพียงเท่านี้ไม่ได้ความในกฎหมายประเดี้ยว
ก็ไปกันใหญ่ ถ้าหากว่าไม่ทำตามก็ขอเขียน

นายบุญคุ้ม จันทรศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : ท่านผู้แทน
พิชณูโลกมีเขตจำกัดจริง ๆ แต่ว่าผมขอกราบเรียนว่าดูเหมือนในพระราช
บัญญัติ ๒๕๕๘ มีอยู่แล้ว มีบทกำหนดโทษลงจำคุกด้วย ถ้าผิดควร
เห็น แต่ผมจำไม่ได้ว่ามีอยู่ในมาตราไหน คือถ้าราษฎรเขาไม่ไปทำเรื่อง
มีบทกฎหมายลงโทษลงจำคุกด้วย แต่ผมจำไม่ได้มีมาตราไหน

ร.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิชณูโลก) : ขอถอน

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ต้องถอนหรอก เช่นนั้นเข้าใจแล้ว
ความประสงค์ของคนสำเร็จแล้ว "ไม่ต้องมีอะไรถอนกันละ"

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรฯ อำนวยการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภาผู้แทน : ทมกการประชุมปรึกษาพิจารณาร่างนี้ใน
วาระที่ ๒ แล้ว ข้าพเจ้าขอปรึกษาในวาระที่ ๓ คือใช้ ท่านผู้ใดเห็นว่า
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เห็นว่าควรขอแก้ไขกฎหมายได้ ๒๕
ที่ไม่เห็นด้วย ๑ เห็นอนว่าประชุมกันมติให้ร่างพระราชบัญญัตินี้ใช้เป็น
กฎหมายได้ต่อไป เวลานั้นมากแล้ว แต่เรื่องยังมีอยู่ก็หมดเวลา
เลิกประชุม

๓๓๕๕

ประเสริฐ ชักมະสุคนธ์ ผู้ตรวจงาน	
ประสิทธิ์ ศรีสุชาต	”
สุนทร ถิพลากร	”
สุนันท์ จิตรกติก	”
ศิริ มนต์ไกรเวศย์	”
พิพัฒน์ เอกะโรหิต	”
เล็ก จารุณี	”
โชค คุปตะวาทิน	”
ถาวรรัตน์ สุนบุญ	”
อุดม พลอยสังวาลย์	”
ประสิทธิ์ จินคามัย	”

เจริญ บัณฑโร
เลขาธิการรัฐสภา

เกษม บุญศรี
ประธานสภาผู้แทน

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร